จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

ผู้เป็นอัครทูต

ถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบแบ๊พติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรี้ส์

(พันธกิจของคริสตจักรแบ๊พติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรี้ส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

ผู้เป็นอัครทูต

ถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

บทนำสู่ 1 โครินธ์: *จดหมายฝากฉบับนี้ที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไม่ใช่ฉบับแรกเพราะท่านกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 5:9 ถึงจดหมายอีกฉบับที่ท่านเขียนก่อนหน้านั้น อย่างไรก็ตามนี่ก็เป็นฉบับแรกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจท่านให้เขียนและเป็นฉบับที่ได้รับการยอมรับโดยคริสตจักรทั้งหลายว่าเป็นพระคัมภีร์ 1 โครินธ์น่าจะถูกเขียนขึ้นประมาณปี ค.ศ. 59 ตอนใกล้สิ้นสุดการพักยาวที่เมืองเอเฟซัสของเปาโล ดู กิจการ 20:31 และ 1 โครินธ์ 16:5-8*

มีหลายเรื่องที่ถูกพูดถึงในจดหมายฝากฉบับนี้ แต่ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือเรื่องความประพฤติของคริสเตียน ถึงแม้ว่าเปาโลพูดถึงความจริงที่เป็นหลักคำสอนสำคัญๆเช่น การเป็นขึ้นจากตายและพิธีศีลระลึก แต่ปัญหาหลักๆที่ถูกพูดถึงคือ การทำตามเนื้อหนัง, การไม่รู้จักโต, และความบาปในคริสตจักร เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านั้นคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ได้ส่งจดหมายไปหาเปาโลพร้อมกับคำถามเกี่ยวกับการสมรสและอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ อย่างไรก็ตาม ท่านเน้นเรื่องความแตกแยกในคริสตจักรซึ่งเกิดจากความเย่อหยิ่ง ความจองหองและการทำตามเนื้อหนัง นอกจากนี้ท่านก็กล่าวปกป้องความเป็นอัครทูตของตัวเองต่อคนเหล่านั้นที่วิพากษ์วิจารณ์ท่านในเรื่องนี้

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 1*:บทนี้ขึ้นต้นด้วยคำพูดเกริ่นนำที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม เปาโลก็เริ่มโจมตีปัญหาเรื่องความแตกแยกในคริสตจักรทันที ท่านยังบอกด้วยว่าสติปัญญาของมนุษย์นั้นเป็นรองการเทศนาเรื่องกางเขน และสรุปโดยกำชับให้อวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่จะอวดในความสำเร็จของมนุษย์*

1 คร 1:1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา ตรงข้ามกับธรรมเนียมของคนตะวันตกที่ใส่ชื่อผู้เขียนไว้ตอนท้ายของจดหมาย เปาโลใส่ชื่อตัวเองในฐานะผู้เขียนจดหมายฝากของท่านไว้ในตอนต้น ท่านจึงเริ่มต้นว่า "เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า" ต่อมาในจดหมายฝากฉบับนี้ จะเห็นได้ชัดว่าบางคนในคริสตจักรสงสัยสิทธิอำนาจของเปาโล ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวชัดเจนตั้งแต่ต้นว่าความเป็นอัครทูตของท่านเป็นมาโดยการทรงเรียกและพระประสงค์ของพระเจ้า ท่านยังเอ่ยถึง*โสสเธเนส*ในคำคำนับของท่านด้วย นี่น่าจะเป็น*โสสเธเนส*ที่เป็นนายธรรมศาลาที่เมืองโครินธ์ในช่วงการรับใช้ของเปาโลที่นั่นและได้กลับใจมารับเชื่อพระคริสต์ ตอนที่เกิดการข่มเหงจากพวกยิว โสสเธเนสได้ถูกซ้อมต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของกัลลิโอตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 18:7 ในเวลาอันเหมาะสมเขาได้ไปยังเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที่ๆเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ เขาน่าจะเป็นผู้เขียนตามคำบอกของเปาโล

1 คร 1:2 เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา จดหมายฝากฉบับนี้ถูกระบุว่าเขียนถึง "คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์" จุดสำคัญในการส่งต่อ (และเก็บรักษา) พระวจนะของพระเจ้าในยุคสมัยนี้คือคริสตจักร จดหมายฝากฉบับนี้จึงถูกเขียนถึง*คริสตจักร*ที่เมืองโครินธ์ วลีที่ว่า "ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์" ก็มีความหมายเหมือนกับ

“คริสตจักรของพระเจ้า” คริสตจักรประกอบด้วยคนเหล่านั้นที่ “ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์” นั่นคือถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วในพระองค์ เราจึงถูก “เรียกให้เป็นวิสุทธิชน” คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ที่บริสุทธิ์’ หรือ ‘ผู้ที่ถูกทำให้บริสุทธิ์แล้ว’ ซึ่งหมายถึงทุกคนที่ได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว จดหมายฝากฉบับนี้ยังมีไปถึง “คนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา” ด้วย

1 คร 1:3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เช่นเดียวกับในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของท่าน เปาโลขึ้นต้นด้วยการทูลขอให้ “พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” พระคุณที่เปาโลทูลขอเพื่อพวกเขาคือ พละกำลัง, พระพร, กำลังใจและความช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงมีให้เราหลังจากที่เรารอดแล้ว ดู ฮีบรู 4:16 ผลลัพธ์ของพระคุณของพระเจ้าคือ สันติสุขในใจเราซึ่งเป็นสิ่งที่นำความสุขที่แท้จริงมา

1 คร 1:4-6 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอเพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ 5 เพราะท่านทั้งหลายพรั่งพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง 6 ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว

ก่อนที่จะกล่าวสิ่งที่ท่านต้องการจะกล่าว อัครทูตผู้นี้ได้บอกพวกเขาว่าท่านขอบพระคุณพระเจ้า “ในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอเพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์” พระคุณนั้นเริ่มต้นตั้งแต่เราได้รับความรอดและสืบต่อมาจนถึงบัดนี้ จากพระคุณของพระองค์ เราจึง “พรั่งพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์” โดยเฉพาะใน “วาจาและความรู้ทุกอย่าง” คำที่แปลว่า **วาจา** (*ลอกอส*) มีความหมายโดยง่ายว่า ‘ถ้อยคำ’ ดังนั้นโดยพระคุณของพระองค์เราจึงพรั่งพร้อมอย่างอุดมในถ้อยคำและความรู้ ทั้งหมดนี้เป็นมาเมื่อ “พยานเรื่องพระคริสต์” เป็นที่รับรองในตัวเราแล้ว

1 คร 1:7 เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จุดประสงค์ก็คือเพื่อที่พวกเขาจะ "มิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" คำว่า **ขาด** คือ *ฮุสเทะเระโอ* คำที่แปลว่า **ของประทาน** (*คาริสมา*) เป็นคำที่เปาโลใช้หลายครั้งในจดหมายฝากฉบับนี้เมื่อพูดถึงปัญหาเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ซึ่งหมายถึงของประทานของพระวิญญาณตามที่มีนิยามไว้ใน 1 โครินธ์ 12 ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่าโดยพระคุณพระเจ้าพระองค์ได้ทรงให้พวกเขามั่งคั่งในด้านวาจาและความรู้เพื่อที่พวกเขาจะไม่ขาดของประทานฝ่ายวิญญาณขณะที่พวกเขารอคอย*การเสด็จมา* (ตรงตัวคือ *อาพอคาลุพซิส* 'วิวรณ์') ของ "พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" วลีหลังนี้เป็นชื่อเต็มๆที่เหมาะสมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา วลีนี้ปรากฏแปดสิบสองครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ ข้อนี้สื่อชัดเจนถึงการเสด็จกลับมาแบบไม่คาดคิดของพระองค์

1 คร 1:8 พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นอกจากนี้อัครทูตท่านนี้ยังเขียนว่าพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา "จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด" คำว่า **ที่สุด** (*เทะลอส*) น่าจะหมายถึงที่สุดปลายของยุค องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงพิทักษ์รักษาเราตลอดยุคสมัยนี้เพื่อให้เรา "ปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" พระองค์เป็นผู้ทรงพิทักษ์รักษาเราไม่ใช่ตัวเราเอง วลีที่พูดถึง "วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" เป็นวันที่พระเยซูจะทรงเอาการปกครองทุกอย่างของมนุษย์กลับคืนสู่พระองค์เอง นั่นเริ่มต้นตั้งแต่การรับขึ้นและต่อด้วยยุคแห่งความทุกข์เวทนาเข้าสู่ยุคพันปีไปจนถึงชั่วนิรันดร์

1 คร 1:9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อัครทูตผู้นี้ปิดท้ายเนื้อหาเกริ่นนำตรงนี้ด้วยคำถวายสาธุการว่า "พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" เป็นความจริงที่พระเจ้าทรง

สัตย์ซื่อ บนความจริงนั้นเองคือรากฐานแห่งสามัคคีธรรมและความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

1 คร 1:10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มีการแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินอย่างเดียวกัน หลังจากได้ทักทายและเกริ่นนำไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อัครทูตท่านนี้ก็ไม่ยอมเสียเวลาในการเริ่มจัดการกับปัญหาต่างๆในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ปัญหาที่สำคัญๆคือความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกที่มีคนรายงานให้เปาโลทราบ ท่านจึงวิงวอนพวกเขาในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าว่า "ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มีการแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน" (คำที่แปลว่า **การแตกแยก** (*สกิสมา*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ schism) เราเห็นได้ชัดถึงใจที่ชอบแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในคริสตจักรแห่งนี้ เปาโลจึงหนุนใจพวกเขาให้ "เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินอย่างเดียวกัน" ความหมายก็คือ ท่านต้องการให้พวกเขาคิดเห็นเหมือนกัน หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ การหนุนใจให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันภายในคริสตจักร

1 คร 1:11 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน เปาโลบอกพวกเขาตรงๆว่าท่านได้รับรายงานจากครอบครัวของนางคะโลเอ (เห็นได้ชัดว่าเป็นครอบครัวหนึ่งในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์) ว่า "มีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน" เห็นได้ชัดว่าสตรีท่านหนึ่ง (หรือสมาชิกครอบครัวของนาง) ที่เมืองโครินธ์ซึ่งมีนามว่าคะโลเอได้เขียนหาเปาโลโดยแจ้งให้ท่านทราบเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทในคริสตจักร

1 คร 1:12-13 ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคฟาส" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์" 13 พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ

บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์อ้างว่าตนเป็นสาวกของเปาโล บางคนก็ตามอปอลโล บางคนก็ตามเคฟาส (คือ เปโตร) และบางคนก็อ้างตนอย่างน่าเลื่อมใสว่าติดตามพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว ไม่มีบันทึกโดยตรงว่าอปอลโลหรือเปโตรเคยไปที่เมืองโครินธ์ อย่างไรก็ตามมีคำพูดที่สื่อชัดเจนว่าอปอลโลเคยมีการรับใช้ที่นั่นเมื่อเปาโลกล่าวว่าอปอลโลได้ ‘รดน้ำ’ ใน 3:6) เปาโลถามกลับไปตรงๆว่า “พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ” เห็นได้ชัดว่าคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้คือ ไม่!

1 คร 1:14-15 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสปัสและกายอัส 15 ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง

อัครทูตท่านนี้ใส่ความเห็นเข้าไปว่าท่านขอบพระคุณพระเจ้าที่ท่านได้ให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์แค่หยิบมือเดียวเท่านั้น เช่น “คริสปัส, กายอัส” และ “ครอบครัวของสเทฟานัส” *คริสปัส*ที่ถูกเอ่ยถึงตรงนี้เคยเป็นนายธรรมศาลาที่เมืองโครินธ์ เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับ*กายอัส*นอกจากว่าเขาเป็นเจ้าบ้านของเปาโลตอนที่ท่านเดินทางรอบสองไปที่เมืองโครินธ์ตามที่มีบอกไว้ในโรม 16:23 เราไม่ทราบในที่อื่นอีกเกี่ยวกับ*สเทฟานัส*

1 คร 1:16-17 ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง 17 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

จากจุดนี้เป็นต้นไปเปาโลจะเริ่มพูดถึงความจริงประการหนึ่งที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ท่านกล่าวว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ท่านมาให้บัพติศมาแต่ใช้ท่านมาประกาศข่าวประเสริฐ นั่นคือจุดประสงค์ของท่าน เห็นได้ชัดว่าบางคนที่เมืองโครินธ์มัวแต่เถียงกันว่าใครให้บัพติศมาพวกเขาและชอบคนหนึ่งมากกว่าอีกคน เปาโลชี้ให้เห็นชัดเจนว่า การรับใช้ที่แท้จริงของท่านคือ การ

ประกาศข่าวประเสริฐ "มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช"

เปาโลไม่ได้หมายความว่าการเทศนาที่ดีนั้นไม่ต้องใช้สติปัญญา แต่ท่านพูดถึงแนวคิดที่แพร่หลายของพวกกรีกในสมัยนั้นที่ให้ความสำคัญกับหลักปรัชญาและสติปัญญาแบบ*กรีกคลาสสิก* (classical Greek) การเทศนาของท่านไม่ได้พึ่งพาสติปัญญาแบบนั้นเลย เดี๋ยวเราจะเห็นในไม่ช้าว่าการเทศนาของท่านใช้ความเรียบง่ายและความจริง

1 คร 1:18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า ถึงแม้ว่าท่านอาจไม่ได้หมายถึงพวกผู้อ่านของท่านที่กรุงเอเธนส์โดยตรงซึ่งอวดอ้างในเรื่องสติปัญญา แต่นั่นก็เป็นตัวอย่างของทัศนคติที่แพร่หลายในสมัยนั้น ดู กิจการ 17:32 ทัศนคติดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อบางคนในคริสตจักรในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณแห่งยุคสมัยและภูมิภาคดังกล่าว เมืองโครินธ์อยู่ตอนใต้ของกรุงเอเธนส์และได้รับอิทธิพลจากแนวคิดความเหนือกว่าในด้านสติปัญญาแบบปลอมๆซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของวัฒนธรรมกรีก สำหรับคนกลุ่มดังกล่าว "คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่" เราจำได้ว่าเปาโลถูกเรียกว่าเป็น 'คนพูดเพ้อเจ้อ' (คนบ้านนอก) ในสายตาของพวกมันสมองแห่งกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:18) คำที่แปลว่า **เรื่องโง่** (*โมเรีย*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ moronic อย่างไรก็ตาม "พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า" พวกคนมีปัญญาไม่เข้าใจข่าวประเสริฐ แต่คนที่รอดแล้วก็เข้าใจถึงฤทธิ์เดชแห่งการประกาศเรื่องกางเขน

1 คร 1:19 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า `เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป' ในการเผชิญหน้ากับสติปัญญาแบบปลอมๆของวัฒนธรรมกรีกที่แพร่หลาย เปาโลได้ยกคำพูดจากอิสยาห์ 29:14 "เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป"

1 คร 1:20 **คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โฉดเขลาไปแล้วหรือ** เปาโลถามต่อไปอย่างมีวาทศิลป์โดยอาจถอดความจากอิสยาห์ 33:18 ว่า "คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โฉดเขลาไปแล้วหรือ" ท่านอาจไม่ได้กำลังเผชิญหน้ากับแนวคิดสติปัญญาจอมปลอมของพวกกรีกเท่านั้นแต่กับการหลงตัวว่าชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์ยิวอีกด้วย ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า สติปัญญาที่โลกคิดเอาเองเป็นเรื่องโฉดเขลาจำเพาะพระเจ้า

1 คร 1:21 **เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น** พวกคนฉลาดของโลกนี้และพวกถือตัวว่ามีปัญญาโดยปัญญาจอมปลอมของตน "รู้จักพระเจ้าไม่ได้" ด้วยเหตุนี้ "พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น" ข้อนี้สื่อว่าพวกคนมีปัญญาในสมัยนั้นดูถูกเหยียดหยามการเทศนา พวกเขาฉลาดเกินกว่าที่จะฟังคำเทศนา พวกเขาชอบสนทนาประเด็นปรัชญาอันลึกซึ้งโดยใช้ศัพท์สูงๆมากกว่า

ทางของพระเจ้านั้นไม่ยุ่งยาก: การเทศนา นั่นเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอด คำที่แปลว่า **การเทศนา** (*เครุกมา*) หมายถึงการป่าวประกาศแก่สาธารณชนโดยผู้แจ้งข่าวนี่สื่อให้เห็นถึงเปล่งเสียงเหมือนเป่าแตร (อิสยาห์ 58:1) มีความแตกต่างระหว่างการสอนและการเทศนา มีอาจารย์มากมายที่ขึ้นไปยืนบนธรรมาสน์และแสร้งตัวเป็นนักเทศน์ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำพาคนของพระเจ้าให้เปล่งเสียงของตนเหมือนเป่าแตร คือ การร้องออกไปดังๆ และแสดงให้ประชาชนของพระองค์เห็นความบาปของตน

1 คร 1:22 เปาโลจึงชี้ให้เห็นข้อความที่เป็นจริงสองประการเกี่ยวกับคนทั้งสองพวก **ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา** ชนชาติยิวตั้งแต่อับราฮัมเรื่อยมาแสวงหาหมายสำคัญ ดู ปฐมกาล 15:8, มัทธิว 12:38, 16:1, ยอห์น 6:30 ส่วนประวัติศาสตร์กรีกก็เต็มไปด้วยนักปรัชญาที่เสาะหาปัญญา

1 คร 1:23 **แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่** ในทางกลับกัน เปาโลประกาศว่าพวกท่านประกาศ “พระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขน” นั่นคือแก่นแท้และฤทธิ์เดชแห่งข้อความที่พวกเขาประกาศ จริงๆแล้วสำหรับพวกยิวที่ใจแข็งกระด้างและคิดว่าตนชอบธรรม การเทศนาดังกล่าวก็เป็นหินสะดุด (ความหมายตรงตัวคือ เป็นเรื่องอัปยศ) ผู้พยากรณ์อิสยาห์ได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ในอิสยาห์ 8:14 และ 28:16 ซึ่งเปาโลยกข้อความมาในโรม 9:33 แน่นอนที่เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นที่กรุงเอเธนส์ได้แสดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง (กิจการ 17:18,32) พวกกรีกที่มีปัญญามองว่าการเทศนาดังกล่าวเป็นเรื่องโง่

1 คร 1:24 อย่างไรก็ตาม **แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก** การประกาศ**พระคริสต์**ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนก็**เป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า** คำที่แปลว่า **ทรงเรียก** (*คะเลทอส*) มีความหมายว่า ‘เชิญมา’ ในกรณีนี้คือ เชิญมาสู่ความรอด เป็นความจริงที่ใครใคร่มาก็มาได้

1 คร 1:25 เปาโลจึงกล่าวสิ่งที่ชัดเจน **เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์** ในพระเจ้าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความโง่เขลาหรือความอ่อนแอ แต่เปาโลก็พูดถึงสองสิ่งนี้ เพราะถึงแม้ว่าจะมีความโง่เขลาหรือความอ่อนแอในพระเจ้า แต่มันก็จะทำให้สติปัญญาหรือว่ากำลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ดูด้อยลงไปถนัดตา เราจึงเห็นถึงพระปัญญาและความทรงสรรพพลานุภาพของพระเจ้า

1 คร 1:26-29 **พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง 27 แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย 28 พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่า**

ต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว 29 เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้

เปาโลจึงเอ่ยถึงความจริงอีกประการของความเชื่อแบบคริสเตียน "มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง" ที่บังเกิดใหม่แล้ว สมัยนั้นเป็นแบบนี้ยังไงสมัยนี้ก็ยังเป็นเหมือนเดิม พวกปัญญาชนและชนชั้นสูงของโลกนี้ส่วนใหญ่แล้วไม่ยอมรับข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตามพระเจ้าโดยพระปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ได้ทรงเลือก (1) "สิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย" พระองค์ได้ทรงเลือก (2) สิ่งที่โลกถือว่า*อ่อนแอ* (คนเหล่านั้นที่ไม่มีอำนาจ) เพื่อทำให้คนแข็งแรงอับอาย พระองค์ได้ทรงเลือก (3) สิ่งที่โลกถือว่า*ต่ำต้อย* (คนธรรมดาสามัญ) และ (4) สิ่งที่โลก*ดูหมิ่น* (พวกคนที่อยู่ชนชั้นต่ำกว่า) เพื่อทำลายอำนาจเหล่านั้นที่มีอยู่ในโลก

ความหมายก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกคนสามัญธรรมดาโดยผ่านเลยพวกชนชั้นสูงที่มีอำนาจและชาติตระกูลดี "เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้" ความรอดของเราจึงเป็นมาจากพระเจ้าล้วนๆและไม่ได้เกิดจากฝีมือเราเลย ส่วนการทรงเลือกที่ถูกพูดถึงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการทรงเลือกคนๆหนึ่งให้มารับความรอด แต่หมายถึงการทรงเลือกคนเป็นกลุ่ม พระเจ้าได้ทรงเลือกคนสามัญธรรมดาให้เข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ โดยทรงเมินชนชั้นสูง ผู้มีอำนาจและคนอวดดีส่วนใหญ่ในสังคม

1 คร 1:30-31 โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย 31 เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า `ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า'

ด้วยเหตุนี้เราจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ "โดยพระองค์" (โดยพระเจ้า) เพราะพระเจ้าพระเยซูจึงทรงเป็น (1) ปัญญา, (2) ความชอบธรรม, (3) การแยกตั้งไว้ และ (4) การไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย ถึงแม้ว่าเราไม่ได้มีชาติตระกูลดี ไม่มีการศึกษาสูง และไม่ได้มีฐานะดีเมื่อเทียบกับโลก แต่พระคริสต์ก็ทรงเป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษสำหรับเราทั้ง

หลาย จุดประสงค์ที่สำคัญกว่าก็คือ "ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า" ซึ่งเปาโลยกมาจากเยเรมีย์ 9:23-24 พระเจ้าทรงเตรียมการไว้เพื่อมิให้เราอวดอ้างอะไรได้ในความรอดของเรา เราอวดได้แต่พระเจ้าเท่านั้น เราไม่มีค่าอะไรเลยตอนที่พระองค์ทรงช่วยเราให้รอด ดังนั้นขอสง่าราศีจงมีแด่พระเจ้า

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 2: *เปาโลเปรียบเทียบแหล่งที่มาของข่าวประเสริฐกับสติปัญญาของมนุษย์ต่อไป ข่าวประเสริฐตั้งอยู่บนฤทธิ์เดชของพระเจ้า, พระวิญญาณของพระเจ้า และพระทัยของพระคริสต์*

1 คร 2:1-2 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา 2 เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

เปาโลกล่าวต่อไปเหมือนในบทที่แล้วโดยเตือนพี่น้องที่เมืองโครินธ์ว่าการที่ท่านมาหาพวกเขานั้นไม่ได้มา "ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา" ความหมายก็คือว่า ท่านไม่ได้มาพร้อมกับทักษะในการพูดหรือสติปัญญาในด้านปรัชญาต่างๆของพวกปัญญาชนชาวกรีก ท่านแค่มาประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่พวกเขา นอกจากนี้ท่านตั้งใจแล้วว่าท่านจะไม่พูดเรื่องอื่นเลยนอกจาก "เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน" ท่านมีจุดโฟกัสเดียวและนั่นคือฤทธิ์เดชแห่งกางเขน

1 คร 2:3-5 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก 4 คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ 5 เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ตรงข้ามกับพวกนักปรัชญากรีกที่ใช้คำพูดไพเราะและโวหารดี เปาโลกล่าวว่าท่านอยู่กับพี่น้องที่โครินธ์แบบ “อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก” เราจำได้ถึงเหตุการณ์ที่เกือบเป็นการจลาจลที่เมืองโครินธ์ตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 18:12 นอกจากนี้การเทศนาในที่ชุมนุมชนของท่านก็ไม่ได้ใช้ถ้อยคำที่*เกลี้ยกล่อม* (‘โน้มน้าว’) “ด้วยสติปัญญาของมนุษย์” (อ้างอิงถึงพวกนักปรัชญากรีกที่ใช้ถ้อยคำอย่างชาญฉลาดอีกแล้ว) แต่คำเทศนาของเปาโล “แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ” พระวิญญาณในที่นี้คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ การรับใช้ของเปาโลได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า “เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” สติปัญญาของมนุษย์ไม่มีสิทธิอำนาจ แต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามี

1 คร 2:6-8 เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป 7 แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา 8 ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมิได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

เพราะพวกกรีกที่เมืองโครินธ์หลงใหลในสติปัญญาแห่งหลักปรัชญาของตนเหลือเกิน เปาโลจึงพูดถึงเรื่องนี้ต่อไป “เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง” นี่หมายถึงคนที่บรรลุนิติภาวะแล้ว แต่สติปัญญาที่พวกเขาพูดถึง “มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป” คำที่แปลว่า **โลก** ในที่นี้ (*อาอิโอน*) มีความหมายว่า ‘ยุค’ คำที่แปลว่า **อำนาจครอบครอง** (*อารโคน*) มีความหมายด้วยว่า ‘พวกผู้นำ’ หรือ ‘ผู้ที่โดดเด่น’ ในที่นี้ความหมายไม่น่าจะใช่พวกผู้นำทางการเมืองแต่น่าจะหมายถึงพวกปัญญาชนในสมัยนั้นมากกว่า ดังนั้นประเด็นของท่านก็คือว่า พวกท่านไม่ได้ไม่ได้มาพร้อมกับสติปัญญาของยุคสมัยนั้นหรือของพวกปัญญาชน

ในทางกลับกัน พวกเขากล่าว “เรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา” พระปัญญาของพระเจ้ามักจะเป็นข้อลึกลับสำหรับโลกและพวกปัญญาชนของโลก พวกเขาไม่เข้าใจ กระนั้นพระเจ้าได้ทรงกำหนดพระปัญญานั้นไว้ (ตามตัวอักษรคือ ‘กำหนดไว้ล่วงหน้า’) ก่อนยุคนี้ตั้งนานแล้วเพื่อสง่าราศีของคนของพระองค์ พวกผู้มีอำนาจในยุคสมัยนั้นไม่เข้าใจพระปัญญาของพระเจ้า “เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมิได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน” เปาโลใช้คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี” ซึ่งเป็นคำบรรยายถึงพระเยซูที่เป็นเอกลักษณ์

1 คร 2:9 เพื่อบรรยายถึงพระปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระเจ้า เปาโลจึงถอดความจากข้อความในอิสยาห์ 64:4 **ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า `สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์'** เป็นความจริงที่เราคาดไม่ถึงเลยว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมอะไรไว้ในสง่าราศีให้แก่คนของพระองค์ นี่บ่งบอกถึงสติปัญญาและความลึกลับของข่าวประเสริฐ (นี่เป็นการถอดความมากกว่าจะเป็นการยกข้อความจากอิสยาห์ 64:4 เพราะข้อนี้พูดถึงพระพรต่างๆสำหรับคนเหล่านั้นที่*รอคอย*พระองค์)

1 คร 2:10-12 พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า 11 อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น 12 เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา

ความจริงเหล่านั้นที่ยากจะหยั่งถึงของสิ่งที่รอคอยเราอยู่ ซึ่งเรามองเห็นไม่ได้และได้ยินไม่ได้ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่เราแล้ว “ทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า” ความหมายก็ไม่มีอะไรมาก ใครเล่าที่รู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากไปกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์? ดังนั้นจึงเป็นพระองค์นั่นเองที่ได้

ทรงเปิดเผยความลึกลับต่างๆของพระเจ้าซึ่งยากจะหยั่งถึงแก่เราแล้ว เช่นเดียวกับที่วิญญาณของมนุษย์เข้าใจมนุษย์ มีแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่เข้าใจสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า เราในฐานะคนของพระเจ้าจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก (คือ *คอสมอส*) แต่ได้รับ “พระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา” ความจริงที่ลึกซึ้งก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เราเพื่อที่ว่าเราจะได้เข้าใจสิ่งต่างๆซึ่งเป็นมาจากพระเจ้า

1 คร 2:13 **คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ** นี่แหละคือสิ่งที่เปาโลและเพื่อนร่วมงานท่านกล่าว “ด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้” การรับใช้ของพวกเขาไม่ได้พึ่งสติปัญญาของยุคสมัยนั้นแต่เป็นมา “ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอนซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ” คำที่แปลว่า **เปรียบเทียบ** (*ซุกคริโน*) มีความหมายว่า ‘ตีความโดยการเปรียบเทียบ’ การตีความเรื่องฝ่ายวิญญาณอย่างเหมาะสมคือการเปรียบเทียบกับเรื่องฝ่ายวิญญาณอื่นๆ นี่จึงกลายเป็นหลักการขั้นพื้นฐานในการตีความข้อพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่เคยขัดแย้งกันเอง

1 คร 2:14 เมื่อเห็นว่าเป็นเช่นนี้แล้ว เปาโลจึงกล่าวสิ่งที่ชัดเจน **แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ** เปาโลใช้คำใหม่ “มนุษย์ธรรมดา” ซึ่งหมายถึงธรรมชาติเดิมของมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ เพราะว่าธรรมชาติของมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปไม่มีวันที่จะเข้าใจหรือยอมรับสิ่งต่างๆที่เป็นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้เลย เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นความโง่เขลาในสายตาของพวกเขา สิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้าจะเข้าใจได้ต้องใช้จิตวิญญาณเท่านั้น มนุษย์ธรรมดาที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่จึงไม่อาจเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้

1 คร 2:15 แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ เปาโลใช้คำใหม่อีกคำคือ “ฝ่ายจิตวิญญาณ” ในบริบทนี้ มันเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านยังเล่นคำด้วย คำที่แปลว่า **สังเกต** (*อานาคริโน*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า**เข้าใจ**ในข้อก่อนหน้า ข้อนี้อาจถอดความได้ว่า ‘แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณเข้าใจสิ่งสารพัด (เหล่านี้) ได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะเข้าใจคนนั้นได้’ คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน ก็เข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้า, ข่าวประเสริฐ และสภาพที่หลงหายของมนุษย์ กระนั้นคนเหล่านั้นที่อยู่รอบๆตัวเขาก็ไม่อาจเข้าใจเขาได้

1 คร 2:16 เปาโลจึงปิดท้ายบทนี้ด้วยคำถาม **เพราะว่า `ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้'** คำที่แปลว่า **สั่งสอน** (*ซุมบิบาดโซ*) มีความหมายว่า ‘รวมเข้าด้วยกัน’ ความหมายก็คือ: ใครรู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วเพื่อที่จะอยู่คลื่นความถี่เดียวกับพระองค์? คำตอบในสายตาของมนุษย์ก็ชัดเจน คือ ไม่มีใคร อย่างไรก็ตามสำหรับคนเหล่านั้นที่รอดแล้ว **แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์** ในพระคริสต์และโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เราก็สามารถเข้าใจสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้าได้จริงๆ ตอนนี้เราอยู่คลื่นความถี่เดียวกับพระองค์แล้ว กล่าวในทางปฏิบัติแล้ว การที่เราจะมีพระทัยเหมือนพระคริสต์ได้เราก็ต้องใช้เวลาในพระวจนะของพระองค์อย่างต่อเนื่อง เมื่อจิตใจเราซึมซับพระวจนะของพระองค์ไปเรื่อยๆเราก็จะเริ่มคิดเหมือนที่พระองค์ทรงคิด และเป็นความจริงที่เราจะเริ่มมีพระทัยของพระคริสต์

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 3*: บทที่สามของจดหมายฝากฉบับแรกถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์กลับมาสู่จุดที่เปาโลกล่าวไว้ในบทที่ 1 ท่านตำหนิคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ที่ทำตัวตามเนื้อหนังและนั่นก็เป็นที่มาของความชั่วร้ายในคริสตจักร จากนั้นท่านบอกว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นผู้ร่วมงานด้วยกันกับพระเจ้า นี่นำไปสู่ภาพเปรียบของตึกและรากฐานของตึก จากจุดนั้นเอง เปาโลได้เชื่อมโยงไปยังรากฐานของเราในพระคริสต์และสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานนั้น โดยพูดถึง*

บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ท่านปิดท้ายบทนี้โดยกล่าวว่าทุกสิ่งเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์ ดังนั้นจงหยุดการทะเลาะวิวาทเสียเถิด!

1 คร 3:1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ในบทที่แล้ว อัครทูตเปาโลได้พูดถึงทั้งมนุษย์*ธรรมดา*และมนุษย์*ฝ่ายวิญญาณ* คราวนี้ท่านพูดถึงคนประเภทที่สามคือ คนที่อยู่*ฝ่ายเนื้อหนัง* เพราะว่าพี่น้องของท่านที่เมืองโครินธ์ได้บังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาจึงไม่อาจถูกจัดให้อยู่ในประเภทมนุษย์ธรรมดาได้อีกต่อไป กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้กำลังประพฤติตัวเป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงเป็นมนุษย์*ฝ่ายเนื้อหนัง* ท่านหมายถึงคนที่บังเกิดใหม่แล้วฝ่ายวิญญาณแต่ยังดำเนินชีวิตตามธรรมชาติเดิมอยู่ คนแบบนั้นเป็นคริสเตียนเนื้อหนังและดำเนินตามเนื้อหนัง ในกรณีของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ การทำตามเนื้อหนังของพวกเขาเกิดขึ้นเพราะพวกเขายังไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณ พวกเขายังเป็นทารกในพระคริสต์อยู่ ผลลัพธ์ก็คือการทำตามเนื้อหนังซึ่งสำแดงตัวออกมาเป็นความแตกแยก การทะเลาะวิวาทและการต่อสู้กัน การงานของเนื้อหนังจึงสำแดงตัวออกมาจริงๆ (คือ ปรากฏชัด)

1 คร 3:2 ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ เพราะว่าพวกเขายังเป็นทารกในพระคริสต์อยู่ เปาโลจึงเลี้ยงพวกเขาด้วย “น้ำนม (ฝ่ายวิญญาณ) มิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ” พวกเขายังไม่พร้อมสำหรับอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณ การไม่รู้จักโตในเรื่องฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้สำแดงออกมาเป็นการทำตามเนื้อหนังอย่างเห็นได้ชัด

1 คร 3:3 เปาโลจึงเผชิญหน้ากับพวกเขาในเรื่องนี้ **ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ประพฤติตามมนุษย์สามัญดอกหรือ** การงานของเนื้อหนังจะปรากฏชัดอย่างแน่นอน ถึงแม้จะ

อยู่ห่างไกลกันมากๆ แต่เปาโลก็เห็นได้ถึงการทำตามเนื้อหนังและความเป็นเด็กฝ่ายวิญญาณของพวกเขา การอิจฉากัน การโต้เถียงกันและการแตกแยกกันเป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงเรื่องนี้

1 คร 3:4 **เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล" และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล" ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ** ตราบใดที่พวกเขายังยินดีที่จะแบ่งพรรคแบ่งพวกและแตกแยกกันอยู่ โดยอ้างว่าเป็นพวกของเปาโล อปอลโล หรือคนอื่นๆ นั่นก็แสดงให้เห็นถึงความเป็นเด็กฝ่ายวิญญาณและการทำตามเนื้อหนังของพวกเขา ดูคำอธิบายสำหรับ 1:12-13

1 คร 3:5-6 **เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน 6 ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต**

เปาโลกล่าวต่อไปว่าทั้งท่านและอปอลโลเป็นเพียงผู้รับใช้ (คือ คนรับใช้) “ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน” วลีสุดท้ายของข้อ 5 บ่งบอกถึงของประทานต่างๆ ของพระวิญญาณ ตามที่จดหมายฝากฉบับนี้จะเผยให้เห็น ของประทานเหล่านี้ก็เป็นแหล่งที่มาสำคัญของความแตกแยก นี่สื่อให้เห็นว่าการแตกแยกกันด้วยเรื่อง*คาริสมาตา* (ของประทานต่างๆ) ก็บ่งบอกถึงการทำตามเนื้อหนังเช่นกัน

พระเจ้าได้ทรงประทานผู้รับใช้และของประทานต่างๆแก่คริสตจักรแล้ว ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงเตือนใจพวกเขาว่าท่านแค่ปลูก “อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” ถึงแม้ว่าเปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรแห่งนี้และอปอลโลเป็นผู้เลี้ยงดูคริสตจักรแห่งนี้นับแต่นั้นเป็นต้นมา แต่ทั้งคู่เป็นเพียงผู้รับใช้ของพระเจ้า พระเจ้าต่างหากที่เป็นผู้ทรงทำให้คริสตจักรแห่งนี้เติบโต

1 คร 3:7-8 ประเด็นของท่านไม่ได้ซับซ้อนอะไร **เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ** คนที่หว่านเมล็ดเป็นเพียงผู้รับใช้เหมือนกับคนที่รดน้ำ ทั้งคู่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงประทานให้เติบโต ดังนั้น

8 คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน ความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักรจึงเป็นเรื่องโง่เขลา พวกเขาทุกคนกำลังรับใช้พระเจ้าองค์เดียวกัน

อย่างไรก็ตาม **ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้** นี่สื่อถึงความจริงที่ลึกซึ้งหลายประการ (1) มีบำเหน็จสำหรับการทำงานรับใช้ของคริสเตียน ข้อพระคัมภีร์อื่นบอกว่าบำเหน็จนี้จะถูกประทานให้ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (2) บำเหน็จที่จะทรงประทานให้แก่เราในวันนั้นขึ้นอยู่กับการงานของเราแต่ละคน เราไม่ได้รอดโดยการประพฤติแต่บำเหน็จของเราในสวรรค์จะเป็นไปตามการงานของเรา ดู วิวรณ์ 22:12

1 คร 3:9 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า ท่านกล่าวต่อไปว่า ความจริงแล้วเราเป็น “ผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า” ข้อนี้สื่อว่าทั้งเปาโลและอปอลโลและพี่น้องที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ด้วยต่างเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้าในงานของพระองค์ พวกเขาทุกคนอยู่ทีมเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาทุกคนจึงควรร่วมด้วยช่วยกันไม่ใช่ต่อสู้กัน ในการพูดถึงภาพเปรียบของการปลูกและรดน้ำ เปาโลเขียนว่าพวกเขาเป็นไร่นาของพระเจ้า

แต่ตอนนี้เปาโลเชื่อมโยงไปยังภาพเปรียบอันใหม่ “และเป็นตึกของพระเจ้า” เนื้อหาส่วนต่อไปจะเกี่ยวข้องกับภาพเปรียบนี้

1 คร 3:10 โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร ดังนั้นเมื่อคิดถึงภาพเปรียบของตึก เปาโลจึงบรรยายว่า “โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ” เปาโลเปรียบตัวท่านเองว่าเป็นเหมือนนายช่างหรือผู้ควบคุมงานก่อสร้าง ท่านได้วางรากฝ่ายวิญญาณสำหรับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์แล้ว แต่ “อีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น” ข้อนี้บอกเป็นนัยถึงแม้จะไม่ได้บอกชัดเจนก็ตามว่าอปอลโลได้เข้ามาทีหลังและสานต่องานที่เปาโลได้เริ่มไว้ นี่ยังสื่อด้วยว่าท่านทั้งสองอยู่ทีมเดียวกัน ท่านทั้งสองมุ่งมั่นที่จะบรรลุเป้าหมายเดียวกัน อย่างไรก็ตาม

เปาโลเตือนให้เราระวังบางอย่าง “ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร” นั่นคือขอให้ทุกคนที่สานต่องานของพระเจ้าระวังให้ดีว่าตนก่อขึ้นบนรากที่วางไว้แล้วอย่างไร

1 คร 3:11-12 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ 12 แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง

รากนั้นชัดเจนอยู่แล้ว คือพระเยซูคริสต์ เปาโลได้วางรากนั้นแล้วในเมืองโครินธ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นพระศิลาและเป็นศิลามุมเอกที่คริสตจักรตั้งอยู่ เปาโลจึงกล่าวต่อไปถึงภาพเปรียบเกี่ยวกับการก่อสร้างใหญ่โดยอาจสื่อถึงพระวิหารของพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มเป็นตัวอย่าง ท่านเอ่ยถึงวัสดุต่างๆที่ต้องใช้ในการก่อสร้าง วัสดุเหล่านั้นถูกใช้ในการก่อสร้างบนรากนั้น ท่านจึงพูดถึงวัสดุก่อสร้างที่มักใช้ในการก่อสร้างตึกดังกล่าว: “ทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง”

วัสดุเหล่านี้ทำให้เรานึกถึงหลายสิ่ง (1) ภาพเปรียบแรกน่าจะหมายถึงตึกที่งดงาม โดยอาจเป็นวิหารซึ่งถูกก่อสร้างขึ้นด้วย “เพชรพลอย” นั่นคือหินมีค่าเช่น หินอ่อน หินนี้ถูกตัดและตกแต่งด้วยทองคำและเงิน ไม้อาจหมายถึงไม้ขื่อของหลังคาขณะที่หญ้าแห้งหรือฟางอาจหมายถึงวัสดุที่ด้อยค่ากว่าแต่ก็จำเป็นต้องใช้ในการก่อสร้างเพื่อทำให้ตึกเสร็จสมบูรณ์ หญ้าแห้งและฟางเหมาะสำหรับใช้เป็นที่จัดเก็บวัสดุต่างๆและถูกใช้ในการทำอิฐ

(2) ภาพเปรียบอีกอันที่น่าจะใช่มากกว่าทำให้เราเห็นถึงการก่อสร้างสองแบบ ทองคำ เงินและเพชรพลอยน่าจะใช้สำหรับสร้างตึกที่แพงและสวยงาม ส่วนไม้ หญ้าแห้งหรือฟางจะถูกใช้ในการสร้างกระท่อมหยาบๆ ไม้ใช้เป็นโครงกระท่อม ฟางใช้มุงหลังคา และหญ้าแห้งใช้ปูพื้น ภาพเปรียบอันหลังเป็นทรรศนะที่มีคนชอบมากกว่า นอกจากความแตกต่างที่ชัดเจนในเรื่องมูลค่าและความสวยงามแล้ว ความแตกต่างอีกประการที่โดดเด่นคือ งานก่อสร้างแบบแรกนั้นคงทนและกันไฟ ส่วนแบบหลังนั้นอายุสั้นและติดไฟง่าย

1 คร 3:13 การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร

เปาโลกล่าวต่อไปว่า "การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น" (คือ ปรากฏชัดเจน) ท่านหมายถึงวันหนึ่งที่จะมาถึงเมื่อลักษณะเฉพาะของงานก่อสร้างนั้นจะถูกเปิดเผย ตัวทดสอบในวันนั้นคือไฟ "ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร" ความหมายก็คือว่าไฟจะทดสอบหรือระบุว่างานนั้นๆมีลักษณะเฉพาะแบบใด ทองคำ เงินและวัสดุที่แพงๆจะไม่ไหม้ไฟ ส่วนไม้ หญ้าแห้งและฟางไหม้ไฟ ภาพเปรียบนี้น่าจะหมายถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ในวันนั้นการกระทำต่างๆของคริสเตียนตั้งแต่เขาได้รับความรอดจะถูกทดสอบด้วยไฟแห่งการพิพากษาของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าการงานเหล่านั้นที่เปรียบเหมือนทองคำ เงินและเพชรพลอยจะผ่านการทดสอบด้วยไฟนั้นได้ ส่วนการงานที่เปรียบเหมือนไม้ หญ้าแห้ง และฟางก็จะถูกไฟเผาผลาญ

การประยุกต์ใช้จึงน่าจะหมายถึงวิธีการดำเนินชีวิตของคริสเตียน บางคนก็รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และพยายามทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จโดยสัตย์ซื่อต่อพระองค์และงานของพระองค์ พวกเขาซึ่งเป็นเหมือนกับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ได้ลงทุนชีวิตของตนในการรับใช้กษัตริย์ วัสดุฝ่ายวิญญาณที่พวกเขาใช้ในการก่อสร้างตึกของตนจำเพาะพระเจ้าจึงจะผ่านการทดสอบนั้นได้

ในทางกลับกันมีคริสเตียนมากมายที่ใช้ชีวิตของตนอย่างเสียเปล่าไปกับการแสวงหาผลประโยชน์ของตัวเอง หมกมุ่นอยู่กับกิจการต่างๆของโลก ไล่ตามสิ่งอนิจจัง ความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ พวกเขาไม่เอาใส่และไม่เอาจริงเอาจังในการสัตย์ซื่อ การปรนนิบัติพระคริสต์และไม่ขยันขันแข็งในการแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน ในวันนั้นกระท่อมฝ่ายวิญญาณที่ซอมซ่อของพวกเขาซึ่งทำด้วยไม้ หญ้าแห้งและฟางจะถูกเผาจนราบคาบด้วยไฟที่ทดสอบแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ ดู 2 โครินธ์ 5:10 พวกเขาซึ่งเป็นเหมือนกับคนรับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์จะเจอกับคำตำหนิขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา

1 คร 3:14 **ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน** คนเหล่านั้นที่การงานของตนซึ่งสร้างบนรากฐานของพระเยซูคริสต์ผ่านการทดสอบด้วยไฟแห่งการ

พิพากษาของพระคริสต์ในวันนั้น “จะได้ค่าตอบแทน” เป็นความจริงที่มีบำเหน็จหลายอย่างสำหรับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์ในวันนั้น ไล่ตั้งแต่มงกุฎหลายแบบที่ทรงสัญญาไว้ ไปจนถึงยศและตำแหน่งต่างๆในการครอบครองร่วมกับพระองค์ ไปจนถึงระดับของคฤหาสน์ที่ทรงประทานให้ในสวรรค์ นี่สื่อให้เห็นว่าคนเหล่านั้นที่ส่งวัสดุล่วงหน้าไปก่อน (ทองคำ เงิน และเพชรพลอยต่างๆ) ซึ่งจำเป็นในการสร้างคฤหาสน์ก็จะได้รับคฤหาสน์ที่สวยงามจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน

1 คร 3:15 ในทางกลับกัน **ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ** นี่สื่อถึงคริสเตียนที่ใช้ชีวิตของตนอย่างเสียเปล่า โดยสร้างแต่ไม้ หญ้าแห้ง และฟางฝ่ายวิญญาณ วัสดุที่ใช้สร้างตึกฝ่ายวิญญาณของพวกเขาซึ่งถูกส่งไปยังสวรรค์ก็ถูกเผาด้วยไฟที่ทดสอบแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า คริสเตียนที่ไม่สัตย์ซื่อเหล่านั้นจะยังรอดอยู่ แต่เหมือนรอดจากไฟ นี่สื่อให้เห็นว่าถึงแม้พวกเขาจะได้เข้าสู่สวรรค์ แต่พวกเขาก็จะขาดค่าตอบแทน พวกเขาจะได้เข้าสู่สวรรค์ก็จริง แต่อาจจะอยู่ในบ้านของผู้ยากไร้ในสวรรค์ ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้ลงทุนเพื่อสวรรค์เพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้ลงทุนอะไรเลย และพอพวกเขาไปถึงสวรรค์พวกเขาก็ได้รับสิ่งที่ตนได้ลงทุนไป:รอดแต่เหมือนรอดจากไฟ พวกเขารอดโดยพระคุณของพระเจ้า แต่ไม่ได้รับบำเหน็จอะไรเลยในวันนั้น บำเหน็จที่พวกเขาน่าจะได้รับกลับสูญไปตลอดกาล

1 คร 3:16-17 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน 17 ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

ในบริบทของตึกฝ่ายวิญญาณและบริบทที่ใหญ่กว่าของการแตกแยกภายในคริสตจักรซึ่งทำให้พระคริสต์เสียเกียรติ เปาโลได้ประยุกต์ใช้ภาพเปรียบหลายประการเข้าด้วยกัน “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน” น่าสังเกตว่าคำว่า*ท่านทั้งหลาย*และ*ท่าน* (ท้ายข้อ 16) อยู่ในรูปพหูพจน์ อัครทูตเปาโลไม่ได้หมายถึง

ผู้เชื่อแต่ละคนแต่หมายถึงผู้เชื่อเป็นกลุ่ม กล่าวอีกนัยหนึ่ง ท่านหมายถึงคริสตจักร คือคริสตจักรท้องถิ่นที่เมืองโครินธ์ ในฐานะเป็นกลุ่มคนฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ด้วยเหตุนี้เมื่ออ้างอิงถึงสิ่งที่คนสมัยโบราณทราบดี การทำให้วิหารมลทิน (ไม่ว่าจะเป็นวิหารของพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ที่กรุงเยรูซาเล็มหรือแม้แต่วิหารของพระของคนนอกศาสนาที่เมืองโครินธ์) ถือว่าเป็นการกระทำผิดอย่างร้ายแรง การกระทำผิดดังกล่าวมีบทลงโทษที่รุนแรง เปาโลจึงกล่าวว่า "วิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น" คริสตจักรท้องถิ่นที่เมืองโครินธ์เป็นวิหารหนึ่งของพระเจ้า ไม่ว่าพวกเขาจะประชุมและรวมตัวกันที่ไหนก็ตาม จริงๆแล้วเปาโลกำลังหมายถึงพระกายฝ่ายวิญญาณที่พวกเขาก่อขึ้นเป็นคริสตจักรมากกว่า

สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือว่า การทำให้พระกายฝ่ายวิญญาณนั้นคือ คริสตจักรท้องถิ่นเป็นมลทินก็เป็นการกระทำผิดที่ส่งผลตามมาไม่น้อยเลย การทำให้พระวิหารนั้น (คริสตจักรท้องถิ่นแห่งนั้น) เป็นมลทินคือการเสี่ยงที่จะโดนการพิพากษาจากพระเจ้า ในบริบทเกี่ยวกับปัญหาต่างๆซึ่งเกิดขึ้นที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลน่าจะกำลังพูดถึงการทะเลาะเบาะแว้งและความแตกแยกที่เกิดขึ้นภายในคริสตจักร เดี๋ยวเปาโลจะจัดการกับปัญหาอื่นๆอีกที่เกิดขึ้นในคริสตจักรแห่งนี้ แต่ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับคริสตจักรนั้นเป็นเรื่องที่น่าห่วงมากๆ ลองนึกถึงอานาเนียกับสัปฟีราในกิจการ 5

1 คร 3:18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ เปาโลย้อนกลับไปพูดถึงสิ่งที่กล่าวไว้ในบทที่ 1 นั่นคือสิ่งที่คนถือกันว่าเป็นสติปัญญาของมนุษย์โดยเฉพาะหลักปรัชญากรีกแบบต่างๆ ซึ่งอวดตัวว่าเป็นของพวกปัญญาชนที่เหนือกว่า

สิ่งที่ถูกใส่เข้ามาด้วยคือ ความเย่อหยิ่ง "อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง" ตามที่มีบรรยายไว้ในโอบาดีห์ 1:3 ความเย่อหยิ่งคือการหลอกตัวเอง เปาโลกล่าวต่อไปว่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้" คำที่แปลว่า **คิดว่า** คือ *ดอเคะโอ* ความเย่อหยิ่งในสิ่งที่

ตนคิดว่าเป็นปัญญาก็เป็นการหลอกลวงตัวเอง เปาโลนำเสนอสิ่งที่ขัดแย้งในตัวอย่างหนึ่งของความเชื่อแบบคริสเตียน "ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้" จะเป็นการดีกว่าเยอะที่เราจะถ่อมตัวลงจำเพาะองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อที่พระองค์จะทรงยกชูเราในเวลาอันเหมาะสม เห็นได้ชัดว่าความแตกแยกและการทะเลาะเบาะแว้งในคริสตจักรเกิดขึ้นจากคนเหล่านั้นที่ถูกกระตุ้นด้วยความเย่อหยิ่งและสติปัญญาที่เป็นการหลอกลวงตัวเอง "เพราะความทะนงตัวเท่านั้นการวิวาทจึงเกิดขึ้น" (สุภาษิต 13:10)

1 คร 3:19-20 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า `พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง' 20 และยังมีอีกว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ'

พระเจ้าไม่ได้ประทับใจเลยกับความนิยมล่าสุดของการศึกษา ปรัชญาหรือสิ่งที่คนคิดกันว่าเป็นสติปัญญาของมนุษย์ ความจริงก็คือ "ปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า" พระองค์ไม่ได้ประทับใจกับวุฒิการศึกษา วิทยานิพนธ์หรือความเฉลียวฉลาด เปาโลจึงยกข้อความจากโยบ 5:13 "พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง" จากนั้นท่านก็ยกข้อความจากสดุดี 94:11 "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ"

1 คร 3:21-23 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย 22 จะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย 23 และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

สำหรับเราผู้เป็นคนนอกและถูกแยกจากปัญหาในสมัยนั้นด้วยระยะเวลาและระยะทาง ปัญหาที่เกิดขึ้นในคริสตจักรนั้นจึงถูกบอกเป็นนัยๆ อย่างไรก็ตามสำหรับผู้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้ที่เมืองโครินธ์แล้ว สิ่งที่เปาโลต้องการจะสื่อไม่ได้ตกหล่นไปเลย พวกเขาเข้าใจดีว่าเปาโล

กำลังหมายถึงอะไร ข้อท้ายๆของบทนี้ช่วยบอกใบ้เพิ่มเติมและดูเหมือนจะผูกทุกเรื่องที่ท่านได้เขียนแล้วในสามบทแรกเข้าด้วยกัน บรรดาผู้นำของหลายคณะในคริสตจักรแห่งนี้ไม่เพียงอ้างชื่อนักเทศน์ที่พวกเขาชื่นชอบเท่านั้น แต่พวกเขายังห่อหุ้มตัวเองด้วยสิ่งที่พวกเขาถือว่าเป็นสติปัญญาของหลักปรัชญากรีกอีกด้วย

เปาโลจึงพยายามทำให้พวกเขาเข้าใจเรื่องเหล่านี้อย่างถูกต้องขณะที่ท่านตำหนิความโง่เขลาของคริสเตียนที่ไม่รู้จักโตพวกนี้ "เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด" คำที่แปลว่า **อวด** (*เคาคาออไม*) ซึ่งเป็นคำที่เหมาะกับบริบทนี้ดี ความโง่เขลาของพวกเขาคือการยอมเป็นสาวกคน

มุมมองที่ใหญ่กว่าคือ "ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย" ความหมายตรงตัวของคำพูดนี้คือ 'เพราะทั้งหมดเป็นของท่านทั้งหลาย' ผู้นำฝ่ายวิญญาณแต่ละคนที่พวกเขาอ้างต่างมีไว้เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง ผู้นำเหล่านี้มีไว้เพื่อเสริมสร้างพวกเขา "จะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส"

นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงประทานทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวพวกเขาซึ่งรวมถึง "โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย" พระเจ้าได้ทรงประทานทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ของเรา

บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดก็คือว่า "ท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า" นี่ไม่เพียงสื่อถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแบบพระเจ้าเท่านั้นซึ่งพวกเขาจำเป็นต้องมี แต่สื่อถึงความเป็นระเบียบของพระเจ้าด้วย พระเจ้าได้ทรงประทานทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ของเรา เราเป็นของพระคริสต์และพระองค์ทรงเป็นของพระเจ้า ดังนั้น ความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักรแห่งนี้จึงเป็นเรื่องโง่เขลาสิ้นดี

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 4*: อัครทูตเปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ของจดหมายฝากฉบับนี้โดยพูดถึงการถือพวกถือคณะที่เมืองโครินธ์ ท่านกล่าวว่าผู้นำฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นที่มีชื่อเสียง*

ต่างเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ นอกจากนี้ท่านยังปฏิบัติตามสิ่งที่ท่านสอนโดยการถ่อมตัวลงต่อหน้าบรรดาผู้นำที่แบ่งพรรคแบ่งพวกและมีใจเย่อหยิ่งที่เมืองโครินธ์ ท่านปิดท้ายบทนี้ด้วยการตั้งคำถามสิทธิอำนาจของคนเหล่านั้นที่วิพากษ์วิจารณ์ท่าน โดยบอกว่าเมื่อท่านกลับไปที่นั่นท่านก็จะทราบ

1 คร 4:1 ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งลึกลับของพระเจ้า เปาโลกล่าวต่อไปเกี่ยวกับปัญหาเรื่องการแบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักรที่นั่น ท่านจึงหนุนใจพวกเขาให้ **ถือว่า** (*ลอกิดซอไม*) หรือคิดเสียว่าพวกเขาเป็น "ผู้รับใช้ของพระคริสต์" ความหมายก็คือ แทนที่จะคิดว่าเปาโล อปอลโลหรือเปโตรเป็นผู้นำที่แข่งกัน จงคิดว่าพวกเขาเป็น **ผู้รับใช้** (*ฮูเพะเระเทส*) หรือเจ้าหน้าที่ๆมีฐานะเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ท่านขอให้พวกเขาคิดว่าผู้รับใช้เหล่านี้เป็น "ผู้อารักขาสิ่งลึกลับของพระเจ้า" คำที่แปลว่า **ผู้อารักขา** (*ออออิคอนอมอส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'คนต้นเรือน (ผู้จัดการประจำครอบครัว)' ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในพระคัมภีร์คือโยเซฟผู้เป็นคนต้นเรือนของโพทิฟาร์ เปาโลต้องการจะสื่อว่าตัวท่าน อปอลโลหรือเปโตรเป็นเพียงผู้ใต้บังคับบัญชาภายใต้การนำของพระคริสต์ พวกเขาเป็นเพียงผู้ดูแลในยามที่พระคริสต์ไม่อยู่ ประเด็นก็คือ ทำไมถึงอยากเป็นสาวกของเปาโลหรือของอปอลโลด้วยในเมื่อคนเหล่านี้ก็เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์เหมือนกัน?

1 คร 4:2 ท่านกล่าวต่อไปว่า **ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อทุกคน** เปาโลแทรกว่าเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้อารักขาต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อต่อนายของตน นั่นเป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้ เปาโลต้องการสื่อว่าท่านมีหน้าที่ในการสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ไม่ว่าพวกเขาจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับท่านก็ตาม ท่านมีพันธะต่อพระเยซูคริสต์

1 คร 4:3-4 สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็มิได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า 4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงชี้ให้เห็นว่า สำหรับท่านแล้ว การที่พวกเขาจะวิพากษ์วิจารณ์ท่านหรือไม่เป็นเรื่องเล็กน้อยมากๆ ท่านจะไม่ให้การต่อพวกเขาหรือใครทั้งนั้น ท่านกล่าวต่อไปว่าท่านจะไม่ให้การต่อตัวเองด้วยซ้ำ ท่านไม่ได้ทำอะไรตามอำเภอใจ ผู้คนจึงมาช่วยแก้ตัวให้ท่านไม่ได้ แต่ท่านกลับบอกว่า “ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” ประเด็นของท่านก็ง่ายๆ ท่านจะให้การเกี่ยวกับงานรับใช้ของท่านต่อพระคริสต์ไม่ใช่ต่อพวกเขา

1 คร 4:5 เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า

เปาโลจึงเตือนสติพวกเขาให้เลิกวิพากษ์วิจารณ์ท่านก่อนเวลาอันควร (“ก่อนที่จะถึงเวลา”) เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา พระองค์ก็จะทรง “เปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย” เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะทรงพิพากษาในสองระดับ: (1) ความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืด (คือความบาป) และ (2) “ความในใจ” (คือ ความคิดมุ่งหมายในใจ) เมื่อพระคริสต์ทรงพิพากษาในวันนั้น การแบ่งพรรคแบ่งพวกอันขี้ปะติ๋วของพวกเขาก็จะกลายเป็นเรื่องโง่เขลาไปเลยเมื่อเทียบกับคำชมเชยที่ทุกคนจะได้รับจากพระเจ้าในวันนั้น

1 คร 4:6 พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบถึงตัวข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดข่มผู้อื่น

เกรงว่าจะมีคนไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านต้องการจะสื่อ เปาโลจึงชี้ให้เห็นว่าท่านพูดถึงการตัดสินพิพากษาว่าเป็นภาพเปรียบ (“สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบ”) ของตัวท่านและอปอลโลเพื่อเห็นแก่พวกเขา บทเรียนก็คือ “เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว” เปาโลพากเพียรต่อไปที่จะห้ามมิให้บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ยกย่องเปาโล อปอลโล และเปโตร (เคฟาส) เกินขนาด ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อ

"มิให้ยกคนหนึ่งคนใดข่มผู้อื่น" เมื่อสมาชิกคริสตจักรเลือกข้างว่าจะอยู่ฝ่ายผู้นำคนไหน เปาโลก็เตือนให้ระวังความเย่อหยิ่งและความแตกแยกซึ่งเกิดมาจากการแบ่งพรรคแบ่งพวกดังกล่าว

1 คร 4:7 ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย

เปาโลจึงถามต่อไปว่า "ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น" ความหมายก็คือ 'ใครกำลังทำให้ท่านมีอคติแบ่งแยก' นอกจากนี้สิ่งใดก็ตามที่พวกเขามีฝ่ายวิญญาณพระเจ้าก็เป็นผู้ทรงประทานให้แก่พวกเขา ดังนั้นถ้าพวกเขาได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณและของประทานเหล่านี้แล้ว "ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย" ความหมายก็คือ หากท่านได้รับของประทานเหล่านี้แล้ว ทำไมท่านถึงโอ้อวดราวกับว่าท่านเองเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา พวกเขาเป็นเพียงผู้รับสิ่งเหล่านี้เท่านั้น

1 คร 4:8 ท่านทั้งหลายอิ่มหนำแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆ เพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

มีสองทรรศนะเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลกล่าวตรงนี้ (1) ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าเปาโลกำลังแดกดันโดยกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายอิ่มหนำแล้วหนอ" ฯลฯ (2) อีกฝ่ายเห็นว่าเปาโลกำลังถามว่า 'บัดนี้ท่านทั้งหลายอิ่มหนำแล้วหรือ ตอนนี้ท่านทั้งหลายรวยแล้วหรือ ท่านทั้งหลายได้ครอบครองดุจกษัตริย์โดยไม่มีเราแล้วหรือ' ทรรศนะหลังนี้น่าจะเข้ากับบริบทตรงนี้มากกว่า (ต้นฉบับภาษากรีกเปิดโอกาสให้แปลได้ทั้งสองแบบ) เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังถามคำถามเหล่านี้โดยไม่ต้องการคำตอบ แน่นอนที่คำตอบของแต่ละคำถามคือ 'ไม่' เพราะพวกเขาทะเลาะเบาะแว้งและแตกแยกกัน พวกเขาจึงไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณ เปาโลกล่าวด้วยความเศร้าว่า "ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน" ความปรารถนาที่ท่านมีสำหรับพวกเขาคือ ที่พวกเขาจะได้ครอบครองหรือมีชัยชนะในชีวิตคริสเตียนเพื่อที่พวกท่านจะได้มีชัยด้วย

1 คร 4:9-13 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครทูตไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง 10 เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ 11 จนถึงเวลานี้เราก็ทั้งหิวและกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง 12 เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็ทนเอา 13 เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ้อนวอน เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราคีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้

เมื่อเห็นถึงการอวดอ้างและความแตกแยกของพวกเขา เปาโลจึงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวท่านและคนเหล่านั้น ท่านถ่อมตัวลงต่อหน้าการอวดอ้างของพวกเขา ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงบรรยายถึงตัวท่านและเพื่อนร่วมงานของท่านว่าเป็นคนท้ายมากกว่าคนต้น พวกเขาได้เจอกับความตายมาแล้ว โลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูพวกเขาด้วยความพิศวง คำที่แปลว่า **ความพิศวง** (*เธะอาทรอน*) คือโรงมหรสพหรือสถานที่ๆพวกเขาถูกดูหมิ่น, เยาะเย้ยและขู่ด้วยการทรมาน พี่น้องในสมัยต่อมาจะถูกฆ่าเพื่อพลีชีพในสถานที่ๆคนมารวมตัวกันแบบนี้จริงๆ ถึงแม้ว่าพี่น้องชาวเมืองโครินธ์คิดว่าตัวเองมีปัญญา แต่เปาโลกลับยอมรับว่าตัวท่านเองเป็นคนโง่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ ถึงแม้ว่าพี่น้องชาวเมืองโครินธ์คิดว่าตัวเองเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ แต่เปาโลกลับยอมรับว่าตัวท่านอ่อนแอ พวกเขาคิดว่าตัวเองมีเกียรติแต่เปาโลยอมรับว่าตัวเองถูกดูหมิ่น นอกจากนี้จนถึงบัดนี้พวกเขา (เปาโลและเพื่อนร่วมงานของท่าน) มักเผชิญกับความหิวโหยและความยากลำบากในรูปแบบอื่นๆ พวกเขาต้องทำงานเสริมเพื่อหาเลี้ยงตัวเอง ถึงแม้ว่าพวกเขาถูกใส่ร้าย แต่พวกเขาก็พากเพียรที่จะให้กำลังใจผู้อื่น เมื่อเทียบกับโลกแล้วพวกเขาเป็นเหมือนกากเดนและขยะ

นอกจากเปาโลจะถ่อมตัวลงต่อหน้าพี่น้องที่เมืองโครินธ์โดยทำตัวเป็นแบบอย่างแก่พวกเขาแล้ว เราก็ได้เห็นถึงชีวิตและการรับใช้ของอัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่ด้วย เห็นได้ชัดว่าท่านไม่ได้กล่าวเกินจริงเลยเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านได้เผชิญ ท่านเป็นคนที่ถ่อมตัวจริงๆ นอกจากนี้ในฐานะที่ท่าน

เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐและความชอบธรรม โลกจึงไม่มีเวลาฟังท่าน สมัยนี้ก็เหมือนสมัยนั้นไม่มีผิด

1 คร 4:14-16 ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า 15 เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หามิได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ 16 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า

ที่เปาโลกล่าวเช่นนี้มิใช่เพื่อที่จะทำให้พี่น้องที่ทำตามเนื้อหนังของท่านต้องอับอายแต่เพื่อเตือนพวกเขาต่างหาก เหตุการณ์เหล่านี้อาจเกิดกับพวกเขาได้เหมือนกัน ท่านยังนำเสนออีกแง่มุมหนึ่งซึ่งสมาชิกที่ชอบแบ่งแยกที่เมืองโครินธ์อาจไม่ทันนึกถึง เปาโลกล่าวเกินจริงนิดหนึ่งว่าถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีครูเป็นหมื่นคน แต่พวกเขาก็มีบิดาฝ่ายวิญญาณเพียงผู้เดียวในแง่ของมนุษย์ เปาโลได้นำพวกเขามาถึงพระคริสต์ ท่านเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของพวกเขาในความหมายที่ท่านนำวิญญาณพวกเขามาถึงพระคริสต์ พวกเขาจึงน่าให้ความเชื่อถือแก่ท่านเหมือนกัน ท่านจึงหนุนใจพวกเขาให้ทำตามท่านในฐานะที่เป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ไม่มีความเย่อหยิ่งตรงนี้เลย ในทางกลับกันเปาโลได้แสดงให้เห็นถึงใจที่ถ่อมของท่านในข้อก่อนหน้าแล้ว อย่างไรก็ตามในฐานะที่เป็นคนนำพวกเขามาถึงพระคริสต์และอธิษฐานเผื่อพวกเขาและร้องไห้เพื่อพวกเขา ท่านก็หนุนใจให้พวกเขาทำตามท่าน

1 คร 4:17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร

เพราะความห่วงใยที่ท่านมีต่อลูกๆของท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลจึงใช้ทิโมธีไปหาพวกเขา เห็นได้ชัดว่าทิโมธีเดินทางไปเมืองโครินธ์มากกว่าหนึ่งครั้งตามที่เห็นได้จาก 16:10 เราจึงเชื่อได้ว่าทิโมธีเป็นผู้นำส่งจดหมายฝากฉบับนี้ถึงคริสตจักร คำกริยาที่แปลว่า **เพื่อนำท่านให้ระลึกถึง** (*อานามิเมสโค*) เป็นรูปอนาคตกาลซึ่งบ่งบอกว่าทิโมธียังไปไม่ถึงเมืองโครินธ์ขณะที่

เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ ให้เราสังเกตว่าเปาโลบรรยายถึงทิโมธีว่าเป็น “ลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพี่น้องที่เมืองโครินธ์เท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงอุปนิสัยที่แท้จริงของทิโมธีอย่างถูกต้องด้วย

มีคุณธรรมน้อยนักที่สูงส่งกว่าความสัตย์ซื่อ เมื่อเราพิจารณาข้อก่อนหน้า เปาโลรับประกันผู้อ่านของท่านที่เมืองโครินธ์ว่า ทิโมธีจะทำให้พวกเขาระลึกถึงแบบการประพฤติของท่าน “ในพระคริสต์” เหมือนที่ท่านกระทำในทุกแห่งและในทุกคริสตจักร

เราจึงเห็นได้ชัดถึงความห่วงใยที่เปาโลมีต่อคริสตจักรแห่งนี้ผ่านทางจดหมายฝากที่ท่านเขียนจากใจฉบับนี้และการที่ท่านใช้ทิโมธีไปหาพวกเขา ท่านต้องการให้พวกเขาเข้าใจชัดเจนว่าข้อความที่ทิโมธีจะนำส่งถึงพวกเขานั้นไม่แตกต่างจากสิ่งที่ท่านสอนในคริสตจักรอื่นๆทุกแห่ง ท่านไม่ได้ยกพวกเขาขึ้นมาตำหนิแต่เพียงพวกเดียว

1 คร 4:18 แต่บางคนทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน ขณะที่เปาโลกำลังจะจบเนื้อหาส่วนนี้และปัญหาเรื่องการทำตามเนื้อหนังในคริสตจักรแห่งนี้ ท่านก็ตำหนิหลายคนที่ท่านไม่ขอเอ่ยชื่อ บางคนที่นั่น “ทำผยอง” เห็นได้ชัดว่าพวกที่ขอติดตามอปอลโลและเคฟาส (เปโตร) กำลังระรื่นกับการคิดว่าเปาโลจะไม่กลับไปที่นั่นอีก พวกเขากำลังคิดว่าฝ่ายตนกำลังเป็นต่ออยู่

1 คร 4:19-20 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา 20 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช

อย่างไรก็ตาม เปาโลก็เจาะรูเพื่อไล่ลมออกจากลูกโป่งแห่งความเย่อหยิ่งของพวกเขา ท่านบอกพวกเขาถึงความตั้งใจของท่านว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้” เมื่อถึงตอนนั้นท่านก็จะทราบไม่ใช่คำพูดของคนอวดดีเหล่านี้แต่จะทราบว่าพวกเขามีฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณแบบใด “อาณาจักรของพระเจ้า” (คือ งานของพระเจ้าในยุคนี้) ไม่ใช่คำพูดแต่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า

1 คร 4:21 ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ เปาโลทิ้งคำถามหนึ่งให้พวกเขากลับไปคิด ท่านให้ทางเลือกสองทางแก่พวกเขา ท่านกำลังพูดตรงๆแบบเปิดอกกับพวกเขา เมื่อท่านมาหาพวกเขา จะให้ท่านมาหาพร้อมกับไม้เรียว (แห่งการตีสอน) หรือจะให้ท่านมาหาพวกเขาด้วยความรักและ "ใจอ่อนสุภาพ" (คำที่แปลว่า **อ่อนสุภาพ** (*พราออเทส*) มีความหมายว่าความอ่อนโยนหรือความเงียบสงบของจิตวิญญาณ) ดังนั้นพวกเขาเลือกได้ว่าจะเจอกับท่านในแบบใด ท่านจะมาจัดการกับการไม่รู้จักโตและการทำตามเนื้อหนังของพวกเขาด้วยความเข้มงวดหรือด้วยความเมตตาก็ได้ ทางเลือกเป็นของพวกเขา

ดังนั้นอัครทูตเปาโลจึงทิ้งปัญหานี้ไว้และเดินหน้าสู่ปัญหาต่อไป น่าเศร้าที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์มีส่วนในปัญหาต่างๆมากทีเดียว

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 5: *หลังจากพูดถึงปัญหาเรื่องการทำตามเนื้อหนังซึ่งสำแดงตัวออกมาเป็นความแตกแยกแล้ว อัครทูตเปาโลก็เปลี่ยนไปพูดถึงปัญหาที่ร้ายแรงอีกเรื่องใน คริสตจักรที่เมืองโครินธ์: การทำตามเนื้อหนังในเรื่องของการผิดศีลธรรม*

1 คร 5:1 มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน

คริสตจักรที่เมืองโครินธ์เจอกับปัญหาใหญ่จริงๆ พวกเขาไม่เพียงแตกแยกกันซึ่งเห็นได้จากการทำตามเนื้อหนังและการไม่รู้จักโตฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เปาโลต้องเผชิญกับปัญหาที่ร้ายแรงยิ่งกว่าตรงนี้ด้วย ท่านเขียนบอกพวกเขาว่า "มีข่าวเล่าลือว่า" เกิดการล่วงประเวณีขึ้นท่ามกลางพวกเขา วลี "มีข่าวเล่าลือว่า" มีความหมายตรงตัวว่า 'เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป' นอกจากนี้ "การผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน" ปัญหานี้ร้ายแรงยิ่งกว่าการผิดศีลธรรมธรรมดาๆ ชายคนหนึ่งซึ่งไม่ถูกเปิดเผยชื่อหลับนอนกับแม่เลี้ยงของตน ไม่ว่าจะเป็นการเล่นชู้จากการที่นางนอกใจสามี

หรือเขาทั้งสองมีการจัดพิธีเป็นเรื่องเป็นราวไม่ได้มีบอกไว้ แต่เห็นได้ชัดว่านี่เป็นเรื่องที่ผิด นอกจากนี้เปาโลยังกล่าวอีกว่า แม้แต่คนต่างชาติที่ไม่รอดก็ยังไม่ทำแบบนี้หรือเห็นดีด้วยกับการทำชั่วดังกล่าวเลย

1 คร 5:2 และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน เพื่อทำให้เรื่องราวแย่ยิ่งขึ้น เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรแห่งนี้ทราบดีเกี่ยวกับความบาปนี้ที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาและไม่ได้จัดการอะไรกับมันเลย ที่แย่ยิ่งไปกว่านั้น แทนที่จะเป็นทุกข์เพราะความชั่วร้ายนี้ บางคนในคริสตจักรกลับ “ผยอง” ด้วยเรื่องดังกล่าว พวกเขาผยองด้วยเรื่องการแบ่งพรรคแบ่งพวกตามที่มีบอกไว้ในบทที่ 4 คราวนี้พวกเขาต่างตีปีกที่เปาโลจะเผชิญหน้าพวกเขาด้วยปัญหานี้ เพราะความเย่อหยิ่งของพวกเขาในการที่จะถูกเผชิญหน้าด้วยปัญหานี้ พวกเขาจึงไม่ยอมเอาคนที่ทำผิดออกไปจากท่ามกลางพวกเขา

1 คร 5:3 แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย เปาโลจึงส่งคำตัดสินมาจากทางไกล ถึงแม้ว่าตัวท่านอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และ “ตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย” แต่เปาโลก็ได้ตัดสินเรื่องนี้แล้วราวกับว่าท่านอยู่ที่เมืองโครินธ์ด้วย ท่านทราบว่าต้องทำอะไรกับ “คนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้น”

1 คร 5:4-5 ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 5 พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า

ท่านจึงทูลขอ “ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เมื่อพวกเขามาประชุมพร้อมกัน ใจของท่านพร้อมกับฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เจ้าก็จะอยู่ร่วมด้วยเพื่อ “มอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า”

กล่าวอีกนัยหนึ่งเปาโลได้มอบชายผู้ทำผิดศีลธรรมคนนี้ให้แก่พญามารแล้วเพื่อที่ว่ามันจะทำลายเนื้อหนังของเขาเสีย นี่ไม่ได้หมายถึงการลงโทษแต่หมายถึงการไถ่มากกว่า

เปาโลตระหนักดีถึงเรื่องผลกระทบในแง่ลบที่การผิดศีลธรรมแบบวิปริตมีต่อร่างกาย ท่านจึงมอบชายคนนี้ไว้ให้ซาตานทำลายร่างกายของเขา (อาจทำให้เขาเป็นโรค) เพื่อที่ว่าในระยะยาวจิตวิญญาณของเขาจะได้รับความรอด นี่อาจสื่อด้วยว่าชายคนนี้ไม่ได้รอดเลยตั้งแต่แรก ถึงแม้ว่าเขาร่วมสามัคคีธรรมกับคริสตจักรก็ตาม วลีสุดท้ายที่ว่าจิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้าอาจหมายถึงการไม่ต้องเจอกับพระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันพิพากษา ไม่ว่าจะอย่างไร เปาโลก็แนะนำคริสตจักรให้จัดการกับปัญหานี้เดี๋ยวนี้และไม่ปล่อยมันผ่านไปเฉยๆ

1 คร 5:6-7 การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน 7 ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว

ปัญหานี้ถูกทำให้เลวร้ายมากยิ่งขึ้นเพราะทัศนคติของคริสตจักรที่มีต่อการผิดศีลธรรมอย่างหน้าไม่อายนี้ คำที่แปลว่า **อวดอ้าง** (*เคาคมา*) มีความหมายว่า ‘โอ้อวด’ เราไม่ทราบชัดเจนว่าพวกเขากำลังโอ้อวดเรื่องอะไรอยู่เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม แทนที่จะมีใจกังวลและมุ่งมั่นที่จะจัดการกับปัญหา พวกเขากลับเย่อหยิ่งด้วยเรื่องเลวทรามทั้งหมด เปาโลจึงยกสุภาษิตหนึ่งมาซึ่งท่านใช้ที่อื่นด้วย (กาลาเทีย 5:9) “ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน” ภาพเปรียบนี้หมายถึงยีสต์ที่ทำให้แป้งดิบฟู ก๊าซที่ถูกปล่อยออกมาจากยีสต์นี้จะซึมซาบไปทั่วแป้งดิบทั้งก้อนจนทำให้มันฟูขึ้นมา ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เชื้อเป็นภาพเปรียบถึงความบาป เปาโลต้องการจะบอกว่าเชื้อแห่งความบาปจะแทรกซึมไปทั่วทั้งคริสตจักรหากถูกปล่อยทิ้งไว้

ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกำชับคริสตจักรที่โครินธ์ให้ “ชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ” คำที่แปลว่า **ชำระ** (*เอ็คคาไธโร*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า

‘ทำให้สะอาดโดยการเอาออกไป’ ความหมายก็คือ การเอาเชื้อแห่งความบาปออกไปจากท่ามกลางพวกเขาเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่ที่ไร้เชื้อ เราเห็นได้ชัดถึงการนำข้อนี้ไปประยุกต์ใช้ คริสตจักรแห่งนี้ถูกกำชับให้กำจัดคนบาปที่ไม่รู้จักอายผู้นี้ออกไปเสีย นี่ไม่ได้เกี่ยวกับการเอาคนบาปออกไปจากคริสตจักรแต่หมายถึงการกำจัดท่าทีที่ไร้ยางอายและไม่ยอมกลับใจออกไปมากกว่า นั่นเป็นการละเมิดกฎแห่งความชอบธรรมและศีลธรรมอย่างเปิดเผย

ด้วยว่าท่านทราบชัดเจนถึงผู้เชื่อชาวยิวในคริสตจักรแห่งนี้ เปาโลจึงใช้ภาพประกอบของธรรมเนียมของชาวยิวที่รู้จักกันดีคือ พิธีปัสกา นอกจากนี้ท่านยังเสริมเรื่องความเกี่ยวข้องกันอันโดดเด่นระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากับพิธีปัสกาด้วย ในพิธีปัสกาพวกยิวถูกสั่งให้รับประทานขนมปังไร้เชื้อซึ่งเป็นภาพของความไม่มีบาปของลูกแกะในพิธีปัสกา ดังนั้นเปาโลจึงชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นปัสกาของเรา เราอยู่ในพระคริสต์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงถูกฆ่าถวายบูชาเพื่อเราในความบริสุทธิ์แห่งความไร้บาปของพระองค์ การทำบาปอย่างโจ่งแจ้งท่ามกลางคริสตจักรคือการฝ่าฝืนอุปนิสัยที่บริสุทธิ์แห่งพระกายของพระคริสต์

1 คร 5:8 เปาโลใช้ภาพเปรียบเรื่องปัสกาต่อไปและสั่งให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ **ถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง** ถึงแม้ว่าอัครทูตเปาโลกำลังใช้ภาพเปรียบเรื่องปัสกากับคริสตจักร แต่ท่านก็เรียกพิธีศีลระลึกว่าเป็นปัสกาเช่นกัน ปัญหาเรื่องเชื้อเก่าแห่งความบาปก็มากเกินพอแล้ว

ที่คริสตจักรเมืองโครินธ์ยังมีปัญหาเรื่องเชื้อของความชั่วช้าเลวทรามด้วย ซึ่งอาจหมายถึงความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักรที่นั่น นอกเหนือจากนั้น คราวนี้มีเรื่องความชั่วช้าของการผิดศีลธรรมแบบหน้าไม่อายและไม่ยอมกลับใจในคริสตจักรด้วย ดังนั้นเปาโลจึงกำชับให้พวกเขาเดินหน้าต่อไป “ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง” คำที่แปลว่า **ความจริงใจ** (*เฮะอิลิคริเนะเอีย*) มีความหมายว่า ‘ความบริสุทธิ์’ เป็นความจริงที่พระเจ้าทรงเรียกเรามาสู่ความบริสุทธิ์ บางครั้งเราก็ต้องกำจัดความไม่บริสุทธิ์ออกไปจากท่ามกลางเรา

(บางคนเสนอแนะว่าเปาโลใช้ภาพเปรียบเรื่องพิธีปัสกาเพราะว่าอาจเป็นช่วงนั้นของปีที่มีพิธีนี้พอดีและสมาชิกคริสตจักรที่เป็นชาวยิวน่าจะเข้าใจเป็นอย่างดี)

1 คร 5:9 ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านั้นเปาโลได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงพวกเขา ซึ่งเป็นจดหมายที่ไม่ได้รับการดลใจโดยพูดถึงปัญหาเดียวกันนี้ จากนั้นท่านบอกพวกเขาว่า "อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี" คำที่แปลว่า **คบ** (*ซูนานามิกนูมิ*) มีความหมายว่า 'คบหาสมาคมหรือมีสามัคคีธรรมใกล้ชิดกับ' เห็นได้ชัดว่านี่คือหลักการเรื่องการแยกออก มันเป็นการประยุกต์ใช้ สดุดี 1:1 ของพระคัมภีร์ใหม่

1 คร 5:10 แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้ เปาโลกล่าวต่อไปว่าคำสั่งของท่านไม่ได้หมายรวมถึงคนทุกคน ความบาปนี้มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ท่านพุ่งความสนใจไปที่คริสตจักร ถึงแม้ว่ามีคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกงหรือคนถือรูปเคารพอยู่เยอะแยะไปหมดในโลก แต่ท่านก็ไม่ได้ห้ามเรายุ่งเกี่ยวกับคนเหล่านั้น "เพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้" ท่านไม่ได้กำลังเสนอแนะให้พวกเขาแยกตัวออกจากโลกซึ่งหมายถึงการเป็นฤาษีอยู่ในป่าหรือการแยกตัวอยู่สันโดษ ท่านต้องการบอกว่าคนของพระเจ้าไม่ควรทนต่อความบาปที่เกิดขึ้นอย่างโจ่งแจ้งในคริสตจักร โลกนั้นเลวร้ายมากพอแล้ว เราไม่สามารถแยกตัวเราออกจากโลกได้ทั้งหมดแต่เราสามารถแยกตัวคนบาปที่ไม่ยอมกลับใจออกไปจากคริสตจักรได้

1 คร 5:11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่าน (ซึ่งแตกต่างจากจดหมายฉบับก่อนหน้านั้นที่หายสาบสูญไปแล้ว) **ว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย** ท่านยังพุ่งเป้าไปที่ความบาปในคริสตจักรต่อไป ถึงแม้ว่าท่านเขียนจดหมายฝากฉบับนี้มาเพราะเหตุความบาปของคนๆนั้นที่ถูกบรรยายถึงในตอนต้นของบทนี้ แต่ท่านก็พูดถึงความบาปหกด้านด้วยกัน

ความบาปแรกคือ (1) **การล่วงประเวณี** ซึ่งเป็นความบาปที่ถูกพูดถึงไปบ้างแล้ว คำที่แปลเช่นนั้น (*พอรนอส*) ถึงแม้ในความหมายที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน แต่มันก็หมายถึงการผิดศีลธรรมทางเพศในรูปแบบใดๆก็ตามด้วย จากนั้นท่านก็พูดถึงคนที่ (2) **โลภ** คำที่แปลเช่นนั้น (*พเละออเน็คเทส*) หมายถึงคนที่รักและแสวงหาเงินเพิ่มขึ้น มันหมายถึงความเห็นแก่เงินและความโลภโมโทสัน น่าสนใจที่คำๆนี้มาเคียงคู่กับการล่วงประเวณี จากนั้นท่านก็พูดถึงคนที่เป็น (3) **คนถือรูปเคารพ** คำที่แปลเช่นนั้น (*เอะอิโดลอลาเทรส*) ในความหมายแบบตรงไปตรงมาที่สุดหมายถึงการบูชาพระเทียมเท็จ ในความหมายรองลงมาหมายถึงพวกคริสเตียนแต่ปากที่ไปร่วมเทศกาลเลี้ยงของคนนอกศาสนาและรับประทานอาหารที่เซ่นไหว้รูปเคารพแล้ว คำนี้ยังหมายถึงคนที่ไขว่คว้าหาแต่เงินด้วย ซึ่งไม่ต่างจากคนโลภ

จากนั้นท่านพูดถึง (4) **คนปากร้าย** คำที่แปลเช่นนั้น (*ลอยดอรอส*) หมายถึงคนที่ใช้ปากในการกล่าวคำประทุษร้าย โดยเฉพาะในการด่าว่าคนอื่น แพร่คำนินทา หรือหว่านความแตกร้าว นอกจากนี้คือ (5) **คนขี้เมา** ความหมายก็ชัดเจนในตัวอยู่แล้ว สุดท้ายท่านพูดถึง (6) **คนฉ้อโกง** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮารพักซ์*) หมายถึงการปล้นคนอื่น ในบริบทนี้ความหมายน่าจะเป็นการใช้เล่ห์เหลี่ยมหรือกลอุบายในการต้มตุ๋นคนอื่น ความหมายง่ายๆก็คือความไม่ซื่อสัตย์นั่นเอง

ทั้งหมดนี้เป็นสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในคริสตจักรซึ่งเปาโลเตือนให้ระวัง คำแนะนำของท่านไม่มีอะไรซับซ้อน: **อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย** คำที่แปลว่า **กินด้วยกัน** (*ซูเนสธิโอ*) มีความหมายว่า 'รับประทานอาหารด้วยกัน' ความหมายก็คือ การไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับพวกคริสเตียนแต่ปากที่ยังมีพฤติกรรมที่ชั่วร้ายเหล่านั้น ถึงแม้ว่าบางคนพยายามที่จะประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับการปฏิเสธไม่ให้บางคนร่วมพิธีศีลระลึก แต่ความหมายน่าจะเป็นการแยกตัวออกจากความบาปเหล่านั้นมากกว่า เหตุผลก็ชัดเจน: (1) หลีกเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์เกรงว่าคนอื่นจะได้รับอิทธิพลจากความบาปเหล่านั้นไปด้วย; (2) ทำให้คนที่กระทำผิดทราบชัดเจนว่าคริสตจักรไม่เห็นดีด้วยกับพฤติกรรมของเขาและคริสตจักรได้ตำหนิเขา (3) และหวังว่าเขาจะโดนฟ้องใจจนกลับใจใหม่

1 คร 5:12 **ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ** ประเด็นของท่านก็ชัดเจน ท่านไม่ได้และจะไม่ตัดสินคนเหล่านั้นที่ไม่ได้อยู่ในคริสตจักร นั่นคือ ชาวโลก แต่พวกเขาควร**ตัดสินลงโทษคนภายใน** นี่คือประเด็นหลักของทั้งบทนี้

1 คร 5:13 **ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ** พระเจ้าจะทรงพิพากษาชาวโลก น่าสนใจที่รูปกาลของคำที่แปลว่า *ตัดสินลงโทษ* คือ อนาคตกาล **เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด** ข้อนี้สื่อชัดเจนว่าคริสตจักรควรจัดการกับความบาปของคนที่อยู่ในคริสตจักร ความหมายนี้ชัดเจนใน 11:31 พระเจ้าจะทรงจัดการกับชาวโลกเอง ส่วนเรามีหน้าที่จัดการกับความบาปที่อยู่ท่ามกลางเรา จากข้อก่อนหน้า “แม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย” เราได้เห็นถึงการกีดกันคนบาปออกไป การลงวินัยคริสตจักรแบบเป็นทางการก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 6*: อัครทูตเปาโลจัดการกับปัญหาอื่นๆในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ต่อไป ในบทนี้ท่านพูดถึงการที่คนในคริสตจักรฟ้องร้องกัน จากนั้นท่านก็เตือนเกี่ยวกับความบาปทั่วๆไปและผลกระทบของมันที่มีต่อมรดกของเราในสวรรค์ ท่านพูดถึงเรื่องอาหาร, การล่วงประเวณี และการที่ร่างกายของเราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย*

1 คร 6:1 เปาโลขึ้นต้นบทนี้ด้วยคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบ **ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน** น่าเศร้าที่สิ่งที่ท่านพูดกำลังเกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์พอดี พี่น้องคริสเตียนในคริสตจักรที่นั่นมีเรื่องบาดหมางกันและนำเรื่องไปขึ้นโรงขึ้นศาลของชาวโลกและฟ้องร้องกัน เราเห็นถึงความไม่พอใจของเปาโลอย่างชัดเจน นอกจากนี้คำสั่งของท่านในเรื่องนี้ก็ชัดเจนอีกด้วย พี่น้องในคริสตจักรควรหาทางแก้ไขคดีความผ่านทางคริสตจักร แทนที่จะเอาเรื่องเสียๆของตนไปประจานในศาลของชาวโลก พวกเขาควรหาคนกลางจากในคริสตจักรมาตัดสินคดีความ

1 คร 6:2 ท่านถามพวกเขาอีกคำถาม **ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก** คำที่แปลว่า *วิสุทธิชน* คือคำเหมือนที่ใช้เรียกคนของพระเจ้า คือ คนที่ได้รับความรอดแล้ว ท่านอาจหมายถึงยุคพันปีที่คนเหล่านั้นที่รับใช้พระเยซูคริสต์อย่างสัตย์ซื่อ*ในตอนนี้*จะได้ปกครองและครอบครองร่วมกับพระองค์*เมื่อถึงตอนนั้น* เราจะมีส่วนเกี่ยวข้องในการพิพากษาและตัดสินคดีความด้วยในวันนั้น **และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ** หลักเหตุผลของท่านก็เรียบง่าย ถ้าเราในฐานะคนของพระเจ้าจะนั่งลงพิพากษาเรื่องใหญ่ๆ*ในวันนั้น* แล้วเราไม่เหมาะที่จะจัดการกับปัญหาเล็กๆที่ทำให้สมาชิกบางคนกำลังขัดแย้งกันอยู่*ในตอนนี้*หรือ

1 คร 6:3 เปาโลถามต่อไปว่า **ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์** ถึงแม้ว่าท่านกำลังพูดถึงพี่น้องที่ขัดแย้งกันจนถึงกับต้องขึ้นโรงขึ้นศาล แต่เปาโลก็แสดงให้เราเห็นบทบาทของคนของพระเจ้าหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมาด้วย ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์จะไม่เพียงนั่งลงพิพากษาคดีความของมนุษย์*เมื่อถึงตอนนั้น*เท่านั้น แต่บางคนจะมีหน้าที่ในการพิพากษาพวกทูตสวรรค์ด้วย นั่นเป็นเรื่องที่น่าสนใจยิ่ง ในด้านหนึ่งมันบ่งบอกว่าแม้แต่พวกทูตสวรรค์ก็มีความแตกต่างกัน แต่ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า หมายถึงการพิพากษาพวกทูตสวรรค์*ที่กบฏ*ในวันนั้น ประโยคสุดท้ายของข้อนี้ค่อนข้างคลุมเครือ คือ ไม่บอกหมด **ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้** แทนที่จะเอาเรื่องที่ขัดแย้งกันไปขึ้นศาล พี่น้อง*ภายในคริสตจักร*ควรแก้ไขปัญหาผ่านทางคริสตจักรมากกว่า

1 คร 6:4 **ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ จงตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสิน** ด้วยเหตุนี้ถ้ามีคดีความให้ต้องตัดสินอันเป็นความขัดแย้งกันระหว่างพี่น้องภายในคริสตจักร "จงตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสิน" สิ่งที่เปาโลต้องการจะสื่อก็คือว่า ในสถานการณ์ดังกล่าว ใครสักคนที่ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งผู้นำของคริสตจักรควรถูกแต่งตั้งให้เป็นคนกลางเพื่อตัดสินคดีความ ดูเหมือนว่าเปาโลพยายามที่จะแบ่งเบาภาระของศิษยาภิบาลจากหน้าที่อันหนักหนานี้ ท่านไม่ได้แนะนำว่าอย่าไปรบกวนศิษยาภิบาล แต่แนะนำว่าศิษยาภิ

บาลจะได้เป็นศิษยาภิบาลของทั้งสองฝ่ายต่อไปได้หลังจากมีการตัดสินคดีความแล้ว นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรจะมีส่วนในการตัดสินคดีแพ่งเท่านั้นและไม่ใช่คดีอาญาด้วย

1 คร 6:5 ดังนั้น อัครทูตเปาโลจึงทำให้พวกเขาละอายใจ **ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ** ท่านต่อด้วยคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ **ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง** คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แน่นอนที่ต้องมีสักคนในคริสตจักรอยู่แล้วที่สามารถเป็นคนกลางเพื่อตัดสินคดีความที่เป็นเรื่องขัดแย้งระหว่างพี่น้องได้

1 คร 6:6 ดูเหมือนว่าเปาโลถึงกับถอนใจด้วยความผิดหวัง **แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ** ปัญหาที่ใหญ่กว่าก็คือพี่น้อง*ในคริสตจักรท้องถิ่น*ไปขึ้นศาลของชาวโลกเพื่อขอให้ตัดสินคดีความของตน การที่คริสเตียนจะไปขึ้นโรงขึ้นศาลของชาวโลกเพื่อตัดสินคดีความเป็นวิธีปฏิบัติที่ตรงตามพระคัมภีร์หรือไม่นั้นไม่ใช่ประเด็นตรงนี้ จุดสนใจตรงนี้อยู่ในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ในการที่จะฟ้องร้องกันนั้น เราควรแสวงหาสติปัญญาของพระเจ้าและยอมความกันเพื่อเห็นแก่คำพยานของคริสเตียนมากกว่า

1 คร 6:7 ในบริบทนั้น เปาโลตำหนิพี่น้องที่เมืองโครินธ์ **เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว** เมื่อพิจารณาถึงชีวิตคริสเตียน คำพยานของเราในเรื่องพระคริสต์ก็ตกอยู่ในอันตราย ตามที่พระเยซูทรงสอนไว้ในลูกา 6:29 "ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม" ดังนั้นเปาโลจึงเตือนสติพวกเขาว่า **ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง** เราเริ่มเข้าใจว่าพวกเขาฟ้องร้องกันด้วยเรื่องอะไรจากคำว่า *ถูกโกง* เห็นได้ชัดว่าพี่น้องท่านหนึ่งได้ฟ้องร้องพี่น้องอีกท่านหนึ่งเพราะเขาถูกอีกฝ่ายโกง ช่างเป็นการทำลายคำพยานของพระคริสต์ในการเอาเรื่องขัดแย้งดังกล่าวไปขึ้นศาลของชาวโลก จะเป็นการดีกว่าเยอะหากพวกเขาหาคนกลางมาตัดสินคดีความระหว่างพวกเขาภายในคริสตจักร

1 คร 6:8 **แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง** เปาโลสรุปเนื้อหาส่วนนี้โดยกล่าวว่าพวกเขาทำผิดในการจัดการกับข้อพิพาทอย่างนี้ อันที่จริง

แล้วคนที่ฟ้องร้องกันก็ได้โกงคริสตจักรโดยการทำให้คำพยานของคริสตจักรเสียหาย แทนที่จะจัดการกับปัญหากันเองผ่านทางคริสตจักร พวกเขากลับเอาเรื่องไม่ดีไปประจานให้ชาวโลกได้รับรู้

1 คร 6:9 ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผัวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นกะเทย

ขณะที่อัครทูตเปาโลได้พูดถึงความบาปร้ายแรงหลายประการในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไปแล้ว ท่านจึงหยุดพักสักครู่เพื่อให้คำเตือนสติแก่พวกเขา "ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก" วลีที่ว่า "ท่านไม่รู้หรือว่า" อยู่ในรูปกาลสมบูรณ์ มันจึงมีความหมายว่า 'ท่านยังไม่รู้อีกหรือว่า' ซึ่งบอกเป็นนัยว่าผู้อ่านของท่านรู้ว่าท่านกำลังจะพูดถึงเรื่องอะไร แต่ท่านก็อยากเตือนความจำของพวกเขาอยู่ดี

นี่ไม่ได้หมายความว่า (1) คนอธรรมจะรอดไม่ได้ หรือ (2) คนอธรรมอาจสูญเสียความรอดของตนไปได้ ความคิดทั้งสองแบบไม่สอดคล้องกับหลักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ใหม่ เปาโลต้องการจะบอกว่าคริสเตียนที่เป็นคนอธรรมอาจสูญเสียมรดกของตนในสวรรค์ได้

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่ามีบำเหน็จหลายประการในสวรรค์ที่เราจะได้นอกจากความรอดแล้ว บำเหน็จเหล่านี้รวมกันเป็นสิ่งที่เรียกว่ามรดกของเราในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น มีมงกุฎหลายแบบที่ถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ใหม่ มีหลายตำแหน่งในการปกครองและครอบครองร่วมกับพระคริสต์ในอาณาจักรของพระองค์ที่จะมาถึง มีคฤหาสน์และบำเหน็จอื่นๆอีกซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสไว้ในวิวรณ์ 2-3 สิ่งต่างๆเหล่านี้รวมกันเป็นส่วนหนึ่งของมรดกของเราในสวรรค์

สิ่งที่เปาโลต้องการจะบอกก็คือว่า ความอธรรมในชีวิตของคนของพระเจ้าอาจขัดขวางมิให้เขาได้รับมรดกดังกล่าวในสวรรค์ คำที่แปลว่า **ได้รับ...เป็นมรดก** (*คเลรอนอเมะโอ*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า 'รับมรดก' นี่น่าจะใช่ความหมายของวลีตรงนี้ ความจริงขั้นพื้นฐานก็คือว่า

ความบาปในชีวิตของคริสเตียนจะไม่ทำให้เขาต้องสูญเสียความรอดไป แต่มันอาจทำให้เขาเสียมรดกส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของตนในสวรรค์ไป

เกรงว่าจะมีคนสงสัยว่าเปาโลกำลังพูดถึงความบาปแบบไหนอยู่ ท่านจึงเตือนให้ระวังการถูกหลอกโดยความไม่ชอบธรรมหลากหลายรูปแบบซึ่งอาจทำให้เราสูญเสียมรดกของเราไปได้ กลุ่มแรกดูเหมือนจะเป็นการผิดศีลธรรมทางเพศโดยอาจยกเว้นอยู่อันหนึ่ง เปาโลกล่าวถึงอันแรก: (1) **คนล่วงประเวณี** คำที่แปลเช่นนั้น (*พอรนอส*) ในความหมายที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน นี่น่าจะใช่ความหมายตรงนี้เพราะว่าเปาโลเอ่ยต่อไปถึงการผิดศีลธรรมแบบอื่นๆอีกซึ่งบางครั้งก็เรียกรวมๆได้ว่าเป็นการล่วงประเวณี

การอธรรมแบบที่สองคือ (2) **คนถือรูปเคารพ** ถึงแม้ว่านี่จะหมายถึงการบูชาพระเท็จ แต่ความหมายในเชิงเปรียบเทียบก็มักหมายถึงคนที่ยอมให้อะไรก็ตามมาขวางกั้นระหว่างเขากับพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าบริบทใกล้เคียงชี้ให้เห็นถึงการผิดศีลธรรมทางเพศ นี่ทำให้เราตีความได้สองแบบ (ก) เปาโลอาจกำลังหมายถึงคนที่ปรนนิบัติตัณหาทางเพศของตัวเองและยอมให้มันเป็นพระเจ้า (ข) ท่านอาจกำลังหมายถึงการขายบริการทางเพศในวิหารที่เมืองโครินธ์ซึ่งผู้คนบูชารูปเคารพของพระต่างประเทศโดยมีการขายบริการทางเพศเพื่อประกอบพิธีกรรมอันต่ำทราม

การอธรรมแบบที่สามคือ (3) **คนผิดผัวเมียเขา** นี่น่าจะหมายถึงคนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อคำปฏิญาณในพิธีสมรสของตน

อันดับที่สี่คือ (4) **คนนิสัยเหมือนผู้หญิง** คำที่แปลเช่นนั้น (*มาลาคอส*) มีความหมายโดยทั่วไปว่าชายรักชาย ถ้าจะให้เฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้นก็หมายถึงพวกผู้ชายที่ชอบเด็กผู้ชาย น่าเศร้าที่ความบาปแบบหลังนี้ไม่ใช่เรื่องผิดปกติวิสัยเลยในประเทศกรีซสมัยโบราณ

จากนั้นอัครทูตเปาโลพูดถึง (5) **คนที่เป็นกะเทย** คำที่แปลเช่นนั้น (*อารเซะนอคอยเทส*) หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกันหรือการรักร่วมเพศ ทั้งหมดที่ว่ามานี้เป็นเรื่องน่าขยะแขยง แต่เห็นได้ชัดว่าความบาปดังกล่าวก็แพร่หลายในเมืองโครินธ์จริงๆ บางคนก็กำลังทำความบาปเหล่านี้อยู่ในคริสตจักร

1 คร 6:10 **คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก** เปาโลกล่าวถึงความอธรรมต่อไปโดยรวมถึง (6) **คนขโมย** คำที่แปลเช่นนั้น (*เคลพเทส*) ไม่ได้หมายถึงการงัดแงะหรือการปล้นจี้แต่หมายถึงการยักยอกหรือการลักเล็กขโมยน้อยมากกว่า ความไม่ซื่อสัตย์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นท่ามกลางพวกคริสเตียนอย่างแน่นอน ในการทำเรื่องดังกล่าวพวกเขาจึงเสี่ยงที่จะสูญเสีย*มรดก*ของตนในอาณาจักรที่จะมาถึง ความบาปอันต่อมาคือ (7) **คนโลภ** คำที่แปลเช่นนั้น (*พเละออเน็คเทส*) หมายถึงการมีตัณหาในสิ่งต่างๆหรือความอยากได้มากขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นนามธรรมมากกว่าความบาปอื่นๆที่ถูกเอ่ยถึงมาแล้วและเกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณของคนๆหนึ่ง น่าสังเกตว่าความบาปนี้ถูกเอ่ยถึงพร้อมกับการผิดศีลธรรมอื่นๆที่น่าสะอิดสะเอียน แต่นั่นไม่ได้ทำให้ความบาปนี้ด้อยกว่าแต่อย่างใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้นมันสื่อว่าการมีใจโลภนั้นเลวร้ายพอๆกับการผิดศีลธรรมที่ถูกเอ่ยถึงด้านบน

ความบาปที่แปดคือ (8) **คนขี้เมา** คำที่แปลเช่นนั้น (*เมะธูซอส*) ไม่จำเป็นต้องหมายถึงคนที่ติดเหล้าถึงแม้ว่านั่นเป็นความหมายที่ถูกรวมเข้าไว้ในคำนี้ด้วย แต่น่าจะหมายถึงคนที่เปิดโอกาสให้ตัวเองดื่มจนเมา ซึ่งก็คือการดื่มเพื่อเข้าสังคมนั่นเอง จากนั้นเปาโลพูดถึง (9) **คนปากร้าย** คำที่แปลเช่นนั้น (*ลอยดอรอส*) หมายถึงคนที่ใช้คำพูดทำร้ายผู้อื่น ที่รวมอยู่ในคำนี้ด้วยคือการนินทา, การหว่านความแตกร้าว, การพูดจาหมิ่นประมาทสิทธิอำนาจ, การใช้คำพูดวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น, การพูดจาโอ้อวด หรือคนปากเสีย มันรวมถึงความบาปทั้งหลายที่เกิดจากการใช้ลิ้น

สุดท้ายแล้ว (10) อัครทูตเปาโลพูดถึง **คนฉ้อโกง** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮารพากซ์*) หมายถึงคนที่ปล้นคนอื่นโดยใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ความอธรรมทั้งสิบนี้เป็นสิ่งที่เราพบเจอเป็นปกติ แต่ไม่ว่าจะเป็นความอธรรมแบบใด นั้นก็สามารถทำให้เราเสียมรดกในอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาถึงได้

1 คร 6:11 เปาโลกล่าวว่ามีพี่น้องหลายคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เคยมีความผิดในเรื่องความบาปเหล่านี้มาก่อน อย่างไรก็ตาม พอพวกเขามาถึงพระคริสต์แล้ว ท่านจึงเตือนใจ

พวกเขาว่า **แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า** ในการรับเชื่อพระคริสต์พวกเขาจึงได้ชำระเสื้อผ้าของตนในพระโลหิตของพระเมษโปดกแล้ว ดู วิวรณ์ 1:5, 7:14 พวกเขา*ถูกแยกตั้งไว้แล้ว*และ*ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว* ทั้งหมดนี้หมายถึงฐานะอันศักดิ์สิทธิ์ของเราในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด เราก็ถูกทำให้สะอาด บริสุทธิ์และชอบธรรมแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้าในพระคริสต์ เปาโลกำลังพูดถึงการชำระให้สะอาด การแยกตั้งไว้และการทำให้ชอบธรรมในทางตำแหน่งของเรา ทั้งหมดนี้เป็นมาโดยพระนามของพระเยซูเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ ถึงแม้จะไม่ได้บอกไว้แต่ข้อนี้ก็สื่อชัดเจนว่าความบาปบางอย่างในความบาปทั้งสิบประการนี้ยังคงแอบซ่อนอยู่ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลจึงเตือนพวกเขาเกี่ยวกับการสูญเสียมรดกในสง่าราศีสำหรับคริสเตียนหลายคนที่ยังยอมให้ความบาปเหล่านั้นเกิดขึ้นอยู่

1 คร 6:12 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย คราวนี้เปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงอีกเรื่องแต่ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน ที่เมืองโครินธ์มีวิหารต่างๆที่สร้างให้แก่เทพเจ้ากรีกหลายองค์ ในการบูชารูปเคารพเหล่านี้มีการถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาหรือเป็นของถวายด้วย ส่วนอาหารที่เหลือจากการบูชาเทพเจ้าเหล่านี้ก็จะถูกวิหารนำไปขายในราคาที่ถูกลง วิหารเหล่านี้จึงทำหน้าที่เป็นร้านพ่อค้าเนื้อด้วยนั่นเอง เนื้อสัตว์สวยๆในราคาย่อมเยาจึงมีวางจำหน่าย นอกจากนี้ตามวิหารเหล่านี้บางแห่งยังมีการขายบริการทางเพศด้วยซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการบูชาพระต่างประเทศ เรื่องพวกนี้เป็นสิ่งที่ผู้คนยอมรับกันและไม่ผิดกฎหมาย ดังนั้นคริสเตียนใหม่ที่เติบโตมาในสิ่งแวดล้อมดังกล่าวจึงอาจถูกล่อลวงอยู่บ่อยๆให้ทำผิดในเรื่องเหล่านี้ ในบริบทนี้เองเปาโลจึงเสนอประเด็นหนึ่งขึ้นมา

"ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์" ถึงแม้สิ่งต่างๆที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ทำจะไม่ผิดกฎหมาย แต่มันก็ไม่**เป็นประโยชน์** คำที่แปลเช่นนั้น (*ซุมเฟะโร*) มีความหมายว่ามีข้อดี มีประโยชน์หรือเกิดผลดี คริสเตียนที่เมืองโครินธ์อาจทำสิ่งเหล่านั้น

ได้โดยไม่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้เนื้อสัตว์บางอย่างที่ขายตามวิหารเหล่านั้นก็ไม่ใช่อาหารที่พวกยิวรับประทานได้ เปาโลอาจคิดถึงเรื่องนี้ด้วย เพราะว่าคริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่อยู่ใต้พระคุณและไม่ได้อยู่ใต้พระบัญญัติ แม้แต่การทำเรื่องดังกล่าวก็ไม่ผิด อย่างไรก็ตาม ข้อนี้น่าจะใช่ความหมายแรกมากกว่า

ท่านกล่าวต่อไปว่า “ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย” ท่านเน้นย้ำต่อไปว่าถึงแม้การทำสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องผิด แต่ท่านก็จะไม่ยอมให้ตัวเองต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งเหล่านั้น ในวัฒนธรรมสมัยใหม่ของเรานี้ มีหลายสิ่งที่ไม่ผิดแต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสมสำหรับคริสเตียน เปาโลจึงบอกเป็นนัยถึงการใช้เสรีภาพของคริสเตียนในทางที่ผิดในสิ่งต่างๆเหล่านั้น

1 คร 6:13 ท่านกล่าวถึงเรื่องเดิมต่อไป **อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร** แต่พระเจ้าจะทรงทำลายทั้งสองสิ่งโดยทางความตายและหลุมศพ ถึงแม้ว่าเนื้อสัตว์บางอย่างที่อาจรับประทานไม่ได้มีวางขายอยู่ตามวิหารรูปเคารพเหล่านั้นในราคาถูก แต่เปาโลก็กำลังพยายามอธิบายเรื่องที่สำคัญกว่า สุดท้ายแล้วสิ่งเหล่านี้ก็จะสูญสิ้นไป ดังนั้นทำไมจะต้องให้คำพยานของเราถูกตั้งคำถามด้วย

นอกจากนี้ **ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย** ในฐานะที่เป็นคริสเตียน ร่างกายของเราไม่ควรถูกทำให้เป็นมลทินผ่านทางการทำผิดศีลธรรทางเพศ ร่างกายของเราเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่มีบอกไว้ใน 6:20 ดังนั้นเราควรมีใจจดจ่ออยู่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแม้กระทั่งในเรื่องความปรารถนาต่างๆของร่างกายเรา พระองค์ไม่เพียงชำระเราให้สะอาด แยกตั้งเราและทำให้เรากลายเป็นผู้ชอบธรรมแล้วเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงไถ่เราไว้แล้วด้วย นั่นสื่อถึงความเป็นเจ้าของ ชีวิตของเราจนถึงร่างกายของเราจึงควรเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด และควรเหมาะสมสำหรับจุดประสงค์ที่บริสุทธิ์ของพระองค์

1 คร 6:14 พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย เปาโลจึงพูดถึงเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พระเจ้าผู้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นจากตาย "จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย" เราเห็นถึงพระสัญญาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย อย่างไรก็ตามสิ่งที่เปาโลต้องการจะบอกก็คือว่า ร่างกายของเราจะถูกชุบให้เป็นขึ้นสักวันหนึ่งโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ ดังนั้นเราควรประพฤติตัวให้คู่ควรกับเกียรตินั้น นั่นไม่รวมถึงการผิดศีลธรรมหรือการทำบาปในรูปแบบอื่นใดก็ตามดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

1 คร 6:15 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เห็นได้ชัดว่าที่เมืองโครินธ์มีสิ่งยั่วยวนมากมายที่อาจล่อลวงให้คริสเตียนทำผิดเรื่องล่วงประเวณีได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิหารรูปเคารพที่มีการขายบริการทางเพศเพื่อประกอบพิธีกรรม (ท่านอาจหมายถึงการล่วงประเวณีทั่วๆไปด้วย อย่างไรก็ตามบริบทในแง่ประวัติศาสตร์ของเมืองโครินธ์ และการที่เปาโลจะพูดถึง*วิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์* ดูเหมือนจะชี้ไปที่ปัญหาเรื่องการขายบริการทางเพศในวิหารรูปเคารพซึ่งเป็นการทดลองและเป็นปัญหาในคริสตจักรที่นั่น

ดังนั้น เปาโลจึงเตือนสติผู้อ่านของท่านว่า "ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์" คำที่แปลว่า **อวัยวะ** (*เมะลอส*) มีความหมายว่าอวัยวะของร่างกาย ซึ่งในกรณีนี้คือของพระคริสต์ เราเป็นส่วนหนึ่งของพระกาย*ของพระองค์* ท่านถามต่อไปว่า "เมื่อเป็นเช่นนั้นจะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ" ช่างเป็นความคิดที่น่าเกลียดสิ้นดี: ผูกพันร่างกายของคริสเตียนเข้ากับหญิงขายบริการทางเพศ มันไม่ใช่เรื่องที่ไม่เหมาะสมเท่านั้นแต่ยังเป็นเรื่องน่าขยะแขยงด้วย ท่านสั่งห้ามว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย" ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า 'ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย'

1 คร 6:16 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า `เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'

อัครทูตเปาโลถามอีกคำถามหนึ่งซึ่งมีคำตอบที่ชัดแจ้งอยู่แล้ว ท่านไม่รู้หรือว่าเมื่อคนๆ หนึ่งเป็นกายอันเดียวกันกับหญิงขายบริการทางเพศ (มีเพศสัมพันธ์ด้วยกัน) เขาทั้งสองก็กลายเป็นกายเดียวกัน ท่านจึงอ้างอิงไปยังปฐมกาล 2:24 และการที่สามีและภรรยากลายเป็นเนื้อหนังอันเดียวกันในยามที่เขาทั้งสองมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งในทางที่บริสุทธิ์ คริสเตียนจึงไม่ควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับหญิงขายบริการทางเพศไม่ว่าจะถูกกฎหมายหรือผิดกฎหมายก็ตาม

1 คร 6:17 แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ ถึงแม้ว่าชาวโลกล่วงประเวณีกับหญิงขายบริการทางเพศหรือคนที่มีศีลธรรมหย่อนยานจนเป็นเรื่องปกติ แต่คริสเตียนที่ “ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ” เราได้ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฝ่ายวิญญาณแล้วตอนที่เราได้รับความรอด นี่จึงสื่อว่าหากคริสเตียนไปยุ่งเกี่ยวกับการล่วงประเวณี เขา (หรือเธอ) ก็กำลังดึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าไปเกี่ยวด้วย พระวิญญาณของพระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในตัวเราและเสด็จไปกับเราในทุกสิ่งที่เรากระทำ พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์

1 คร 6:18 จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ด้วยเหตุนี้อัครทูตเปาโลจึงสั่งว่า “จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี” นี่เป็นคำสั่ง (คือคำบัญชา) (คำที่แปลว่า **การล่วงประเวณี** ในที่นี้ (*พอรเนะเอีย*) ไม่ได้หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเท่านั้น แต่หมายถึงการผิดศีลธรรมทางเพศในทุกรูปแบบ ท่านกล่าวต่อไปว่าความบาปส่วนใหญ่เป็นความบาปนอกกาย นั่นคือความบาปนั้นเกิดขึ้นนอกร่างกายของเรา อย่างไรก็ตาม “คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง”

การผิดศีลธรรมทางเพศนั้นไม่ใช่ความบาปในความหมายทั่วๆไปเท่านั้น แต่มันเป็นความบาปที่เราทำต่อร่างกายของเราเอง เปาโลกล่าวโดยไม่ต้องยกภาพประกอบให้เห็นชัดเจนถึง

โรคติดต่อทางเพศต่างๆที่ถ่ายทอดผ่านทางการหลับนอนไปทั่วมั่วไม่เลือก แต่คำสั่งก็ยังคงเดิม คือ “จงหลีกหนีเสียจากการล่วงประเวณี”

1 คร 6:19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง เปาโลกล่าวเช่นนี้เพื่อทำให้พี่น้องที่โครินธ์นึกถึงวิหารของพระต่างประเทศที่มีการขายบริการทางเพศเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เปาโลจึงกล่าวว่า ความจริงก็คือ ร่างกาย*ของท่านทั้งหลาย*คือวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คำที่แปลว่า **วิหาร** (*นาออส*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า ‘ที่ประทับของพระเจ้า’ สำหรับคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในร่างกายของเรา (ใน 1 โครินธ์ 3:16 เปาโลพูดถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นเหมือนกายเดียวกัน คือ คริสตจักร แต่ตรงนี้ท่านหมายถึงร่างกายของผู้เชื่อแต่ละคนจริงๆ) นอกจากนี้ท่านกล่าวชัดเจนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่*ใน*ตัวเรา ท่านหมายถึงพระราชกิจในการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดู ยอห์น 14:17, โรม 8:9, ยากอบ 4:5 เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์มาจากพระเจ้า นอกจากนี้เราก็ไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง เราเป็นของพระองค์

1 คร 6:20 พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า เราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง เหตุผลก็คือเราได้ถูก “ซื้อไว้แล้วตามราคา” นี่เป็นการอ้างอิงถึงตลาดค้าทาสที่เจ้าของจะซื้อทาสไว้เป็นของตนเอง ราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายเพื่อซื้อเรามาคือพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์ ดู 1 เปโตร 1:18 เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกเรามาทรงบริสุทธิ์ เราจึงถูกกำชับให้เป็นผู้บริสุทธิ์ด้วยเหมือนกัน การผิดศีลธรรมและการชั่วช้าลามกอันดกดื่นที่เมืองโครินธ์กำลังจะเผยตัวให้เห็น เปาโลจึงกำชับว่า “จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านและด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” บัดนี้เราตกเป็นของพระองค์แล้วเพราะพระโลหิตของพระคริสต์ที่มีฤทธิ์ไถ่เรา ดังนั้นเราจึงมีหน้าที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วย*ร่างกาย*

ของเรา ข้อนี้สื่อว่าพี่น้องที่เมืองโครินธ์แสร้งทำตัวว่าถวายเกียรติแด่พระเจ้าในเรื่องฝ่ายวิญญาณ ขณะที่พวกเขายังทำเรื่องลามกผิดศีลธรรมอยู่ คำสั่งของเปาโลนั้นชัดเจน จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าทั้งด้วยร่างกายของท่านและด้วยจิตวิญญาณของท่าน ความจริงก็คือทั้งสองอย่างเป็นของพระเจ้า เราเป็นของพระองค์

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ *7: โดยการเขียนจดหมายตอบ เปาโลได้นำเสนอคำสอนที่อาจเรียกได้ว่าชัดเจนที่สุดในยุคคริสตจักรเกี่ยวกับการแต่งงาน, การหย่าร้าง หรือแม้แต่การแต่งงานใหม่ บริบทเกี่ยวข้องกับการข่มเหงซึ่งกำลังเกิดขึ้นกับคริสตจักรในตอนนั้น และนั่นก็ส่งผลต่อความเห็นของอัครทูตเปาโลทุกข้อ*

1 คร 7:1 ตั้งแต่วลีแรกของบทนี้ **แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น** เห็นได้ชัดว่าพี่น้องบางท่านที่โครินธ์ได้เขียนมาถามเปาโลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงในคริสตจักร คำแนะนำของท่านก็คือ **ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว** เพราะการผิดศีลธรรมอันดกดื่นที่เมืองโครินธ์ บางคนในคริสตจักรจึงได้เขียนมาขอคำแนะนำจากเปาโลว่าพวกเขาควรแต่งงานหรือควรมีปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหรือไม่ คำตอบของท่านเกี่ยวกับการที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยนั้นอาจตีความได้หลายแบบ

คำที่แปลว่า **ยุ่งเกี่ยว** (*ฮัพโตไม*) ในความหมายตรงตัวที่สุดก็คือ 'แตะต้อง' อย่างไรก็ตามมันเป็นสำนวนที่ใช้เพื่อหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ด้วย เมื่อพิจารณาจากคำสั่งห้ามอย่างชัดเจนมิให้ล่วงประเวณีในบทที่แล้ว การใช้คำนี้ในความหมายนั้นไม่เพียงจะดูซ้ำซ้อนเท่านั้นแต่ยังดูอ้อมๆด้วย เท่าที่น่าจะเป็นไปได้ อัครทูตเปาโลกำลังแนะนำให้ผู้ชายใช้ปัญญาในการหลีกเลี่ยงการแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงโดยไม่จำเป็น คำแนะนำดังกล่าวก็มีสติปัญญาตามแบบพระเจ้าซึ่งสามารถป้องกันความบาปอีกมากมายมิให้เกิดขึ้นได้

1 คร 7:2 ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกทดลองให้ทำการล่วงประเวณี เปาโลจึงแนะนำว่า **แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุก**

คนมีสามีเป็นของตน การปลดปล่อยและการเติมเต็มทางเพศไม่ได้เป็นเหตุผลเดียวเท่านั้นในการที่คนแต่งงานแต่เป็นส่วนหนึ่งของการแต่งงาน เมื่อพิจารณาถึงการล่วงประเวณีอันแพร่หลายที่เมืองโครินธ์และคำถามที่พวกเขาส่งมาให้ท่านแล้ว เปาโลจึงพูดถึงความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสในระดับดังกล่าว พระเจ้าทรงคิดค้นการมีเพศสัมพันธ์ขึ้นมาและพระองค์ทรงกำหนดให้การมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นระหว่างคู่สามีภรรยาเท่านั้น ดังนั้นเปาโลจึงแนะนำให้ผู้อ่านของท่านแต่งงาน น่าสนใจที่คำที่แปลว่า **มี** (*เอะโค*) ทั้งสองคำเป็นคำสั่ง ถึงแม้ว่าคำแปลในฉบับคิงเจมส์จะสื่อว่าประโยคนี้เป็นคำแนะนำ แต่ฉบับ Received Text ก็ใช้คำสั่งตรงจุดนี้

1 คร 7:3 **สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน** เปาโลสั่งทั้งสามีและภรรยา ให้ฝ่ายหนึ่งพึงปฏิบัติต่ออีกฝ่าย “ตามควรเช่นเดียวกัน” บริบทที่มาก่อนและที่ตามมาพูดถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศในชีวิตคู่ ดังนั้นความหมายตรงนี้จึงเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คำที่แปลว่า **ตามควร** (*ออเฟะอิโล*) มีความหมายว่า ‘สิ่งที่ติดค้างอยู่’ คำที่แปลว่า **เช่นเดียวกัน** (*เอะอูนอเอีย*) มีความหมายว่า ‘เจตนาดี’ หรือ ‘ความกรุณา’ ดังที่จะมีอธิบายเพิ่มเติมในอีกสองข้อถัดไป ความหมายก็คือ การมีเจตนาดี (คือ การสงเคราะห์) ในเรื่องทางเพศต่อคู่สมรสของเราซึ่งเป็นสิ่งที่เราติดค้างเขาอยู่ กล่าวอีกแง่คือ เราต้องทำตัวเราให้ว่างสำหรับคู่สมรสของเราในเรื่องบนเตียงตามที่โอกาสจะเอื้ออำนวย

1 คร 7:4 เปาโลขยายความเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป **ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี**

คำที่แปลว่า **อำนาจ** (*เอ็กซออูซิอัดโซ*) มีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจเหนือ’ นี่ยังเกี่ยวกับเรื่องบนเตียงของสามีภรรยาอยู่ ทั้งสามีและภรรยาต่างไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน*ในเรื่องทางเพศ* แต่อีกฝ่ายต่างหากที่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน สิ่งที่เปาโลต้องการจะสอนตรงๆก็คือว่า หากสามีหรือภรรยาต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย อีกฝ่ายก็ควรยินยอม ตามที่สื่อไว้ในข้อที่แล้ว การสนิทสนมกันดังกล่าวเป็นเรื่องที่ฝ่ายหนึ่งติดค้างอีกฝ่าย การมีเพศสัมพันธ์กันในชีวิตคู่

ไม่เพียงเป็นเรื่องที่ถูกต้องตามหลักศีลธรรมเท่านั้นแต่ยังเป็นเรื่องปกติด้วย อันที่จริงแล้วมันเป็น *สิทธิอันพึงมี*ของคู่สมรสของเรา แต่ตามที่สื่อในข้อที่แล้ว เรื่องแบบนี้ควรเกิดขึ้นด้วยความกรุณาและความรัก

1 คร 7:5 อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิดเพราะตัวอดไม่ได้

เปาโลสั่งอีกว่า "**อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกัน**" คำที่แปลว่า **ปฏิเสธ** (*อาพอสเทะเระโอ*) มีความหมายในบริบทนี้ว่า 'ปล้น' หรือ 'พรากไป' อีกครั้งที่บริบทเกี่ยวกับเรื่องบนเตียงในชีวิตสมรส การที่ฝ่ายหนึ่งในคู่สมรสไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับอีกฝ่ายนั้นเป็นเรื่องที่ผิด อย่างไรก็ตาม อัครทูตเปาโลก็เพิ่มเติมเงื่อนไขหนึ่งเข้าไป "เว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน" ข้อยกเว้นก็คือ ถ้าคู่สามีภรรยาใดได้ตกลงกันทั้งสองฝ่ายว่าจะไม่ร่วมหลับนอนกัน*เป็นการชั่วคราว* เช่น เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐานเป็นต้น อย่างไรก็ตาม คำแนะนำตามพระคัมภีร์ก็คือว่า "แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้"

แผนการของพระเจ้าคือ การที่คู่สามีภรรยาจะมีกิจกรรมในเรื่องบนเตียงต่อไปเพื่อป้องกันมิให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถูกพญามารล่อลวง คำที่แปลว่า **ตัวอดไม่ได้** (*อาคราเซีย*) มีความหมายว่า 'ขาดการควบคุมตนเอง' ซาตานจะยินดีเข้ามาล่อลวงเราในเรื่องทางเพศกับคนที่ (ก) เคยชินกับการปลดปล่อยในเรื่องบนเตียงแต่ถูกปฏิเสธ หรือ (ข) คนที่อ่อนแอเมื่อถูกทดลองในเรื่องนี้ คู่สมรสที่มีความสุขและสุขภาพดีคือคู่ที่มีกิจกรรมบนเตียงด้วยความรักแบบเติมเต็มทั้งสองฝ่ายเป็นประจำ

1 คร 7:6 เปาโลใส่คำบอกปัดความรับผิดชอบในสิ่งที่ท่านกล่าวมาทั้งหมดนี้ไว้ด้วย **ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา** คำที่แปลว่า **อนุญาต** (*ซุกก์โนเม*) มี

ความหมายว่า 'การอนุโลม' ท่านต้องการจะบอกว่าการแต่งงานเป็นทางเลือกไม่ใช่พระบัญชา พระเจ้ามิได้ประสงค์ให้ทุกคนแต่งงานตามที่เปาโลจะอธิบายต่อไป

1 คร 7:7 เราจะเข้าใจหลายข้อต่อไปนี้เมื่อเราเข้าใจว่าเปาโลกำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่ ท่านทราบดีถึงการข่มเหงจากน้ำมือของพวกยิว ลางสังหรณ์ของท่าน (และอาจเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย) ได้เปิดเผยให้ท่านเห็นว่าการข่มเหงมีแต่จะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเมื่อรัฐบาลโรมเข้ามาผสมโรงด้วย ถึงแม้ไม่มีบอกไว้ชัดเจน แต่ก็สื่อว่าคำถามหนึ่งที่มีคนเขียนไปถามเปาโลก็คือว่าบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ควรแต่งงานหรือไม่ คำตอบของเปาโลก็คือ **ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า** ขณะนั้นคือ ยังไม่แต่งงาน ท่านกล่าวต่อไปว่า **แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น** 'ของประทาน'ที่เปาโลกำลังพูดถึงอยู่ตรงนี้ก็คือ (1) ครองตัวเป็นโสด และ (2) แต่งงาน พระเจ้าทรงประทานให้แต่ละคนไม่เหมือนกัน

1 คร 7:8 **เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่ม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว** พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชัดเจนเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวของเปาโล เห็นได้ชัดว่าในช่วงชีวิตตอนนี้ของท่านๆยังไม่ได้แต่งงาน สิ่งที่ไม่ชัดเจนก็คือว่า ท่านเป็นพ่อม่ายหรือเปล่า มีข้อพระคัมภีร์ในที่อื่นที่สื่อว่าท่านเป็นพ่อม่าย ในกิจการ 26:10 ที่ลูกาบันทึกคำให้การของเปาโลต่อหน้าอากริปปา เปาโลได้บรรยายถึงสมัยที่ท่านเป็นผู้ข่มเหงคริสเตียน ตอนนั้นท่านบรรยายว่าเมื่อคริสเตียนทั้งหลายถูกจับกุมและถูกตัดสินให้ต้องโทษประหารชีวิต "ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย" (ตรงตัวคือ 'ข้าพระองค์ก็ให้เสียงสนับสนุน') คำที่แปลว่า **เสียง** (*เซฟอส*) มีความหมายในเชิงสำนวนว่า 'คะแนนเสียง' นี่สื่อว่าเปาโลลงคะแนนเสียงให้ประหารชีวิตบางคน นี่ยังสื่อด้วยว่าเปาโลเป็นสมาชิกร่วมในสภาซานเฮดรินที่กรุงเยรูซาเล็ม ความหมายของเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือว่าท่านน่าจะเคยแต่งงานมาแล้ว

การแต่งงานเป็นข้อกำหนดหนึ่งของการเป็นสมาชิกสภาซานเฮดริน เมื่อเห็นว่าคริสตจักรจะโดนข่มเหงมากขึ้นเรื่อยๆ เปาโลจึงแนะนำว่าจะเป็นการดีกว่าสำหรับพี่น้องคริสเตียนที่พวก

เขาจะไม่แต่งงาน อย่างน้อยก็ในเวลาที่พอจะเห็นได้ในอนาคต หากเป็นเช่นนั้นจริง (และเห็นได้ชัดว่าใช่) เปาโลก็เคยแต่งงานมาก่อน แต่เห็นได้ชัดว่าท่านใช้ชีวิตในฐานะพ่อม่ายมาหลายปี

1 คร 7:9 เปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยคำพูดที่เป็นปริศนา **แต่ถ้าเขายั้งใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ** กระนั้นความหมายก็ง่ายๆ หากคริสเตียนคู่ใด*ในตอนนั้น*รักกันและกังวลว่าพวกเขาอาจยับยั้งชั่งใจที่จะไม่ใกล้ชิดกันไม่ได้ เปาโลก็แนะนำให้พวกเขาแต่งงานกันเลย แบบนั้นก็ดีกว่าที่จะมีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะและถูกทดลองให้ทำผิดด้วยเรื่องล่วงประเวณี แต่เราต้องไม่ลืมว่าบริบทในตอนนี้คือการไม่แต่งงานเพราะเหตุการข่มเหงที่กำลังทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

1 คร 7:10 **ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี** จนถึงตอนนี้ท่านพูดถึงเรื่องของพี่น้องที่ยังไม่แต่งงาน อย่างไรก็ตามตอนนี้ท่านเปลี่ยนมาพูดถึงคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่แต่งงานแล้วบ้าง ขณะที่ความเห็นก่อนหน้านั้นของท่านบางเรื่องเป็นคำอนุญาต คือเป็นคำแนะนำ แต่ตอนนี้ท่านเปลี่ยนมาใช้คำบัญชาบ้าง และเป็นคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย “อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี” คำที่แปลว่า **ทิ้ง** (*โคริดโซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘แยกทาง’ นี่สื่อชัดเจนถึงการแยกทางในเชิงของการหย่าร้าง

ดังที่เนื้อหาส่วนที่เหลือจะเปิดเผยให้เห็นเกี่ยวกับการแต่งงาน การหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ จะเป็นประโยชน์หากเราจะแยกประเภทคำสั่งต่างๆของเปาโลออกเป็น (1) พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้า และ (2) พระประสงค์แบบอนุญาตของพระเจ้า พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าถูกสื่อตรงนี้ ในทางหลักการแล้ว พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าไม่เคยที่จะให้คู่ใดหย่าร้าง ไม่มีปัญหาใดที่แก้ไขไม่ได้และไม่มีความบาปใดที่ฝ่ายหนึ่งจะยกโทษให้อีกฝ่ายไม่ได้ พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าสำหรับคนสองคนที่ผูกพันกันในการสมรสคือที่ทั้งคู่จะไม่ทำลายการสมรสนั้น มัทธิว 19:6 เป็นข้อที่น่าสนใจตรงที่พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้มนุษย์ทำให้

พรากจากกันเลย” คำที่แปลว่า **พรากจากกัน** เป็นคำเดียวกันกับคำที่แปลว่า **ทิ้ง** ตรงนี้ (*โคริดโซ*) นั่นแหละคือพระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้า

1 คร 7:11 ด้วยการที่พระเจ้าทรงทราบถึงความอ่อนแอของเนื้อหนังมนุษย์และปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตคู่ พระองค์จึงทรงสำแดงพระประสงค์อันดีเลิศผ่านทางเปาโลอีกครั้ง **แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย** พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าคือ การที่คนที่แต่งงานกันแล้วจะยังคงความเป็นสามีภรรยากันต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขาเป็นคริสเตียนด้วย พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าเวลาที่เกิดปัญหาขึ้นในชีวิตคู่คือ ให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกัน

1 คร 7:12 เห็นได้ชัดว่าเปาโลได้มีคำสั่งในข้อที่แล้วถึงคนที่แต่งงานแล้วซึ่งทั้งสามีและภรรยาเป็นคริสเตียนทั้งคู่ อย่างไรก็ตาม ท่านตระหนักด้วยว่ามีคู่สามีภรรยาอีกประเภทในคริสตจักร **ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส)** คนอื่นๆที่เหลือคือสมาชิกคริสตจักรที่มีคู่สมรสที่ยังไม่รอด วลีที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส” ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้ามิได้ทรงดลใจความเห็นนี้ของท่าน แต่ท่านกำลังบอกว่าท่านไม่ได้กำลังยกคำบัญชาของพระเยซู **ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง** หากจะถอดความคำพูดนี้แบบง่ายๆแต่ถูกต้อง ความหมายก็คือ ‘ถ้าชายใดเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วแต่ภรรยาของเขายังไม่รอด และถ้านางเต็มใจอยู่กับเขา เขาก็ไม่ควรหย่านาง’

1 คร 7:13 ในทางกลับกัน **ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย** ถึงแม้ว่าหญิงในกรณีนี้ไม่ได้ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องคริสเตียนอย่างชัดเจนแต่ข้อนี้ก็ดูเหมือนจะสื่อว่าเป็น ความหมายแบบเข้าใจง่ายก็คือ ‘ถ้าสตรีที่บังเกิดใหม่แล้วมีสามีที่ยังไม่รอด และถ้าเขาเต็มใจอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าเขา’

1 คร 7:14 สติปัญญาแบบพระเจ้าของคำแนะนำของเปาโลปรากฏชัดเจน **ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี** คำที่แปลว่า **ชำระให้บริสุทธิ์** (*ฮากิอัดโซ*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า

‘ทำให้บริสุทธิ์’ นี่น่าจะหมายความว่า ฝ่ายหนึ่งในคู่สมรสที่ทำตามแบบพระเจ้าและดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างเสมอต้นเสมอปลายสามารถมีอิทธิพลต่อคู่ของตนจนอีกฝ่ายมารับเชื่อพระคริสต์ได้ ดู 1 เปโตร 3:1 การเทียมแอกกับคนไม่เชื่อแบบนี้ต่อไปก็มีสติปัญญาที่ลึกซึ้งอยู่ ผู้เชื่อไม่ควรแต่งงานกับคนไม่เชื่อตั้งแต่แรก ดู 2 โครินธ์ 6:14 อย่างไรก็ตามเราเห็นได้บ่อยครั้งว่า ขณะที่คนสองคนใช้ชีวิตคู่กันมา ฝ่ายหนึ่งมารับความรอดขณะที่อีกฝ่ายไม่รับ เปาโลกำลังพูดถึงกรณีนี้อยู่

ท่านจึงเสริมว่า **มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์** บางคนพยายามเสนอว่าเปาโลกำลังหมายถึงการที่เด็กเป็นลูกนอกสมรสราวกับว่าพ่อแม่ของเด็กไม่ได้แต่งงานกันจริงๆ อย่างไรก็ตามนั่นก็ไม่เข้ากับบริบท เปาโลกำลังพูดถึงความไม่เท่าเทียมกันในฝ่ายวิญญาณระหว่างคู่สมรสที่รอดแล้วและยังไม่รอด ท่านน่าจะกำลังหมายถึงบริบทนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับลูกๆของพวกเขาด้วย เมื่อฝ่ายหนึ่งในคู่สมรสยังไม่รอด เขาก็จะมีอิทธิพลในแง่ลบต่อลูกๆในเรื่องฝ่ายวิญญาณอย่างมาก ลูกๆในครอบครัวดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะเอนเอียงไปทางฝ่ายพ่อหรือแม่ที่ยังไม่รอดมากกว่า อย่างไรก็ตาม เมื่อทั้งพ่อและแม่รอดแล้วและเพียรพยายามที่จะดำเนินชีวิตเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ลูกๆก็มักจะมีพัฒนาการในเรื่องฝ่ายวิญญาณในการได้รับความรอดและเติบโตในองค์พระผู้เป็นเจ้า ลูกๆจึงกลายเป็นผู้บริสุทธิ์ในแง่ดังกล่าว

1 คร 7:15 คราวนี้เปาโลเริ่มพูดถึงพระประสงค์แบบอนุญาตของพระเจ้าบ้าง **แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ** คำที่แปลว่า **แยกไป** (*โคริดโซ*) ในบริบทของการแต่งงานหมายถึงการหย่าร้าง ถึงแม้ว่านี่จะไม่ใช่พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงอนุญาตให้หย่าร้างได้ในกรณีนี้ หากฝ่ายที่ยังไม่รอดขอหย่าอีกฝ่ายที่รอดแล้ว พระวจนะของพระเจ้าก็กล่าวว่า “ก็จงให้เขาไปเถิด” นี่สื่อถึงเหตุที่คนๆหนึ่งมารับเชื่อพระคริสต์ ฝ่ายที่ยังไม่รอดไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวอะไรกับอีกฝ่ายเพราะอีกฝ่ายรอดแล้ว นอกจากนี้ ในกรณีดังกล่าวฝ่ายที่รอดแล้วก็ไม่ได้*ถูกผูกมัด* นี่สื่อว่าพี่น้องชายหญิงในกรณีดังกล่าวได้รับอนุญาตให้แต่งงานใหม่ได้ นี่ไม่ใช่พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงอนุญาต ความคิดแบบเดียวกันก็ถูกพูดถึงในข้อ 27-28 ของบทนี้

1 คร 7:16 อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าที่จะให้รักษาชีวิตคู่ไว้ **โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่** ความหมายก็คือว่า โดยการรักษาชีวิตคู่กับคนไม่เชื่อต่อไป อิทธิพลของฝ่ายที่รอดแล้วอาจนำอีกฝ่ายที่ยังไม่รอดมาถึงความรอดได้ในเวลาอันเหมาะสม แน่นอนที่เปาโลไม่ได้กำลังบอกว่าฝ่ายที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นผู้ที่ช่วยอีกฝ่ายให้รอด แต่ความหมายก็คือว่า คำพยานและอิทธิพลของเขาอาจนำพาอีกฝ่ายมาถึงความรอดได้

1 คร 7:17 **แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนั้น** เปาโลถอยจากเนื้อหาหลักของบทนี้คือเรื่องชีวิตสมรสมาพูดถึงอีกเรื่องที่ก็เกี่ยวข้องด้วยเหมือนกัน นั่นคือไม่ว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเราหรือให้เราอยู่ในสถานการณ์ใด เราก็ควรพอใจ ท่านจึงสั่งว่า “แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น” คำที่แปลว่า **ประทาน** (*เมะริดโซ*) มีความหมายว่า ‘ให้’ นี่ก็หมายถึงเรื่องการแต่งงานด้วยเหมือนกัน ข้อนี้จึงสื่อว่าหากพระเจ้าทรงประทานให้บางคนใช้ชีวิตคนโสด ก็ให้คนนั้นครองตัวเป็นโสด หากพระเจ้าทรงเรียกผู้ใดให้แต่งงาน ก็ให้เขาแต่งงานเสีย

ท่านสรุปเนื้อหาส่วนนี้ด้วยความเห็นว่าท่านได้สั่งคริสตจักรทุกแห่งให้ปฏิบัติตามหลักการนี้เช่นเดียวกัน ท่านไม่ได้เลือกปฏิบัติแต่กับพวกเขา

สิ่งสำคัญอีกอย่างก็คือว่าอัครทูตเปาโลพูดถึงคริสตจักรท้องถิ่นหลายแห่งซึ่งต่างจาก คริสตจักรสากล พระคัมภีร์เน้นย้ำเรื่องคริสตจักรท้องถิ่นในที่ต่างๆซึ่งมองเห็นได้ ไม่ใช่ ‘ศาสนจักร’ พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้พูดถึงคริสตจักรสากลบนโลกนี้เลย มีการพูดถึง ‘คริสตจักร’ ในแบบรวมๆหรือแบบทั่วไปเช่นกัน แต่พระราชกิจของพระเจ้ายังคงเป็นคริสตจักร*ท้องถิ่น*

คริสตจักรสากลจะมีในสวรรค์และจะรวมตัวกันที่นั่นอย่างเป็นทางการสักวันหนึ่งกับพระคริสต์หลังการรับขึ้น

1 คร 7:18-20 เปาโลเสริมต่อไปว่า **มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัตแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต** กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าชายคนใดเป็นยิว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามอย่าให้เขาแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงการเป็นยิว **หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามิได้เข้าสุหนัตหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย** นี่น่าจะเป็นปัญหามากกว่าคริสเตียนยิวในคริสตจักรยุคต้นหลายแห่งกดดันให้ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเข้าสุหนัต เปาโลห้ามว่าอย่าทำอย่างนั้น (ในส่วนของทิโมธีและการที่เขาเข้าสุหนัตตอนเป็นผู้ใหญ่แล้ว จุดประสงค์ก็แตกต่างออกไป ขณะที่พวกเขาเดินทางไปยังธรรมศาลาหลายแห่ง เปาโลไม่ต้องการให้ทิโมธีเป็นเครื่องสะดุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เขามีแม่เป็นยิว) ประเด็นก็คือจงพอใจในสภาพที่พระเจ้าทรงให้เราอยู่

ท่านออกความเห็นต่อไปว่า **19 การเข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร แต่การประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ** ถึงแม้ว่าเปาโลไม่ได้ลงลึกเรื่องการที่พวกยิวกดดันให้คนต่างชาติเข้าสุหนัตในจดหมายฝากฉบับนี้ แต่เห็นได้ชัดว่ามีการทำเช่นนี้ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลต้องการบอกว่าการเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัตนั้นไม่เกี่ยวอะไรเลยกับความรอด ในทางกลับกันการประพฤติตามบัญญัติของพระเจ้าต่างหากที่สำคัญ

ดังนั้น **20 ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น** ประเด็นของเปาโลนั้นง่ายๆ หากท่านเป็นคนต่างชาติในพระคริสต์ ก็จงเป็นอย่างนั้นต่อไป หากท่านเป็นยิวในพระคริสต์ ก็อย่าปิดบังผู้ใดในเรื่องนี้ จงพอใจกับสภาพที่พระเจ้าทรงให้ท่านอยู่

1 คร 7:21 เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว เปาโลจึงถามว่า **พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ** คำตอบของท่านก็คือ **ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น** อย่างไรก็ตามท่านเสริมด้วยว่า **แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า** กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากมีโอกาสที่จะเป็นอิสระก็จงใช้มัน สิ่งสำคัญก็คือว่า อย่าขุ่นเคืองหากท่านมีสถานะที่ต่ำต้อย

1 คร 7:22 เปาโลจึงออกความเห็นแบบเป็นปรัชญาหน่อยๆ **เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า** ความหมายก็คือว่าคริสเตียนที่เป็นทาสจริงๆแล้วก็มีอิสระในองค์พระผู้เป็นเจ้า **เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์** ในทางกลับกัน ผู้ที่เป็นเสรีชนจริงๆแล้วก็เป็นทาสของพระคริสต์ ไม่ว่าจะในกรณีใดพระเจ้าก็ทรงอนุญาตและมันจะได้ผลอยู่ดี

1 คร 7:23 **พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย** ความจริงก็คือ เราถูกซื้อไว้แล้ว “ตามราคา” ราคาที่ว่าคือพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์ ดู 1 เปโตร 1:18-19 เปาโลจึงกำชับพวกเขาให้เลิกเป็นทาสมนุษย์ ถึงแม้ว่าบางคนจะมองว่านี่เป็นการแสดงให้เห็นว่าเปาโลต่อต้านการค้าทาส แต่นั่นก็ไม่สอดคล้องกับบริบท ความหมายน่าจะเป็นแบบนี้มากกว่า อย่าตกเป็นทาสหลักปรัชญาและความนิยมของมนุษย์ ซึ่งอาจรวมถึงการถูกทดลองให้กบฏต่ออำนาจที่ปกครองเราด้วย ดู ข้อ 31

1 คร 7:24 เปาโลจึงรวบยอดเนื้อหาส่วนนี้เกี่ยวกับความแตกต่างในฐานะทางสังคม **พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น** กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลจึงแนะนำผู้อ่านของท่านให้พอใจในสถานะใดก็ตามที่พวกเขาอยู่ นั่นครอบคลุมถึงสถานการณ์ต่างๆไล่ตั้งแต่สถานะสมรสไปจนถึงสถานะทางกฎหมายคือเป็นทาสหรือเป็นไท

1 คร 7:25-26 **แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ 26 ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้**

เปาโลจึงย้อนกลับมาเรื่องชีวิตสมรสอีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงการข่มเหงที่กำลังเกิดขึ้น ท่านตอบคำถามที่ว่าคนที่ยังเป็นพรหมจารีหรือยังไม่แต่งงานควรเป็นอย่างนั้นต่อไปหรือไม่ ท่านเสริมว่าสิ่งที่ท่านจะกล่าวต่อไปนั้นไม่ใช่พระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่

ถือว่าเป็นคำแนะนำมากกว่า (คำที่แปลว่า **ความเห็น** ในที่นี้ (*กะโนเม*) มีความหมายว่า ‘ทรรศนะ’ หรือ ‘ข้อคิดเห็น’) นอกจากนี้ในฐานะที่เป็นผู้ที่ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจึงมีหน้าที่ในการแสดงความสัตย์ซื่อ (หรือ ความจริงใจ) ในการให้ความเห็นที่ดีที่สุดแก่พวกเขา

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงการข่มเหงที่กำลังทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เปาโลจึงคิดว่าจะเป็นการดีกว่าที่คนที่ยังไม่แต่งงานจะเป็นอย่างนั้นต่อไป ท่านกล่าวดังนี้ไปแล้วในบทนี้ (ข้อ 8-9) นอกจากนี้ท่านได้บรรยายไปแล้วอย่างสั้นๆว่าให้เราพอใจในสถานะใดก็ตามที่พระเจ้าทรงให้เราอยู่ ท่านเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงการข่มเหงที่กำลังก่อตัวขึ้น ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงเรื่องนี้ทั้งหมด ความเห็นของท่านก็คือว่า คนหนุ่มสาวในคริสตจักรที่ยังไม่แต่งงานควรเลื่อนการแต่งงานออกไปก่อนจะดีกว่า

1 คร 7:27 เปาโลนำเสนอความเห็นของท่านต่อไป**เพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้** คือการข่มเหงที่กำลังก่อตัวขึ้น **ท่านมีภรรยาแล้วหรือ** นี่เป็นพระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม คำที่แปลว่า **มี** (*เดะโอ*) (ในฉบับคิงเจมส์คือ ‘ถูกผูกมัด’) ในบริบททางกฎหมายหมายถึงพันธะในการสมรส ท่านจึงสั่งว่า **อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย** คำที่แปลว่า **หย่า** (*ลูซิส*) (ในฉบับคิงเจมส์คือ ‘ถูกปลดปล่อย’) ในบริบทนี้หมายถึงการหย่าร้าง นั่นก็เป็นพระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้า เปาโลถามต่อไปว่า **ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย** กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากผู้ใดหย่าร้างหรือกลายเป็นม่าย ก็อย่าให้ผู้นั้นแต่งงานใหม่เลย อีกครั้งที่เราเห็นถึงพระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าและคำแนะนำของเปาโลสำหรับคนที่เป็นม่ายในสถานการณ์ตอนนั้น

1 คร 7:28 อย่างไรก็ตาม เปาโลเปลี่ยนมาพูดถึงพระประสงค์แบบอนุญาตของพระเจ้าบ้าง **ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด** บริบทก็เกี่ยวข้องกับคนที่ ‘ถูกปลดปล่อย’ จากภรรยาของตนแล้ว ถึงแม้ว่านั่นอาจหมายถึงพ่อม่าย แต่ข้อก่อนหน้าก็กล่าวชัดเจนว่า หมายถึงคนที่หย่าแล้วด้วย การหย่าร้างไม่เคยเป็นพระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าเลย ดู มัทธิว 19:6

อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงอดทนอย่างฝืนพระทัยและทรงอนุญาตให้มีการหย่าร้างได้ในพระคัมภีร์เดิม ดู พระราชบัญญัติ 24:1-4 เป็นพระประสงค์แบบอนุญาตของพระเจ้า

พระเยซูทรงกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแต่งงานใหม่ไว้ในมัทธิว 19:9 เปาโลโดยการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ฝืนใจอนุญาตให้มีการแต่งงานใหม่ได้ตามที่บอกไว้ใน 7:15 สำหรับผู้ที่หย่าร้างแล้ว การแต่งงานใหม่ที่มีข้อกำหนดตรงตามเงื่อนไขที่เคร่งครัดในมัทธิว 19:9 ก็เต็มไปด้วยปัญหาหลายอย่างและไม่เคยเป็นพระประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้าเลย อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็อนุญาตให้กระทำได้ในบางสถานการณ์ที่จำกัดมากๆ

ท่านกลับมาให้ความสนใจเรื่องการข่มเหงที่กำลังเกิดขึ้นอีกแล้ว ในบริบทนั้นเองเปาโลจึงกล่าวว่า **และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น** เมื่อพิจารณาถึงความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้นกับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ คำแนะนำของเปาโลยังคงเหมือนเดิม จะเป็นการดีกว่าที่คู่หนุ่มสาวจะหลีกเลี่ยงการแต่งงาน เพราะในภายภาคหน้าจะมีแต่ความยุ่งยากรออยู่ ท่านจึงรู้สึกว่าจะดีกว่าหากจะยับยั้งการแต่งงานไว้ก่อนในตอนนั้น

1 คร 7:29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา ท่านเตือนความจำพวกเขาว่า “ยุคนี้ก็สั้นมากแล้ว” ถึงแม้ว่านี่อาจหมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ แต่ตามบริบทซึ่งน่าจะหมายถึงระยะเวลาสั้นๆก่อนที่การข่มเหงจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นมากกว่า ความหมายของข้อนี้ก็คือว่าเมื่อเกิดการข่มเหงหนักยิ่งขึ้น ชายที่แต่งงานแล้วก็จะขอว่าตนไม่น่าแต่งงานเลย เพราะเห็นแก่ภรรยา

1 คร 7:30 และให้คนที่เศร้าโศกเป็นเหมือนกับมิได้เศร้าโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย ในแบบเดียวกัน เมื่อสิ่งต่างๆมีแต่จะเลวร้ายลงเรื่อยๆ คนเหล่านั้นที่เศร้าโศกเพราะครอบครัวของตนต้องแยกจากกันก็จะขอให้ตนไม่ได้เศร้าโศก ในทางกลับกัน คนเหล่านั้นที่

พระเจ้าอวยพรให้ไม่ต้องเจอกับความยุ่งยากเหล่านั้นและชื่นชมยินดีก็จะขอให้ตนไม่ได้ชื่นชมยินดี เพราะการข่มเหงก็จะไล่ตามพวกเขาทันในไม่ช้าเช่นกัน ในแบบเดียวกันคนที่ซื้อก็จะขอให้ตนไม่ได้ครอบครองทรัพย์สิ่งของเลยเมื่อการข่มเหงทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

1 คร 7:31 และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป ในแบบเดียวกันเปาโลกล่าวถึงคน “ที่ใช้ของโลกนี้” คำที่แปลว่า **ใช้** (*คราโอไม*) มีความหมายว่า ‘ยืม’ (คือ การกู้ยืมแบบคิดดอกเบี้ยสูงลิ่ว) ความหมายก็คือว่า คนสมัยนั้นที่ได้ยืมของๆ โลกนี้มาก็จะขอว่าตนไม่น่าใช้สิ่งที่ตนยืมมาอย่างผิดๆหรือใช้จนเกลี้ยงเลย เปาโลกล่าวอย่างเป็นนัยว่า “เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป” ความหมายก็คือว่า ชีวิตอย่างที่พวกเขารู้จักในตอนนั้นจะเปลี่ยนแปลงในไม่ช้า การข่มเหงจะพลิกทุกสิ่งจากหน้ามือเป็นหลังมือ คือ ไม่ใช่ชีวิตครอบครัวของพวกเขาเท่านั้นแต่ธุรกิจของพวกเขาด้วยที่จะเปลี่ยน นี่ไม่ใช่ประเด็นหลักของเปาโลแต่ท่านก็เอ่ยถึงเรื่องนี้ด้วยเพื่อให้พวกเขาคิด

1 คร 7:32-33 แรงจูงใจหลักของเปาโลในเนื้อหาส่วนนี้ถูกกล่าวชัดเจน **ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสาละวนวุ่นวาย** ความหมายก็คือว่า ท่านปรารถนาให้พวกเขาไม่ต้องกระวนกระวายใจเรื่องสมาชิกในครอบครัวเมื่อการข่มเหงทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ท่านออกความเห็นต่อไปว่า **ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาก็สาละวนในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า** กล่าวอีกนัยหนึ่งเมื่อพิจารณาถึงการข่มเหงที่จะเกิดขึ้น เป้าหมายของชายที่ไม่ได้แต่งงานน่าจะเป็นการทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัยมากกว่า

33 แต่คนที่มีภรรยาแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา เปาโลไม่ได้กล่าวถึงช่วงเวลาปกติ บริบทในที่นี้คือ การข่มเหงที่กำลังใกล้เข้ามา ประเด็นของท่านในกรณีดังกล่าวก็คือว่า ชายที่แต่งงานแล้วจะเป็นห่วงเรื่องสิ่งจำเป็นต่างๆในชีวิตเพราะเห็นแก่ภรรยาของตน ความกังวลดังกล่าวอาจทำให้คนเรายอมประนีประนอมในยามที่ถูกข่มเหงได้ ครอบครัวของเราเป็นสิ่งที่ทำให้เรากังวลมากๆ

1 คร 7:34 มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวนในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี

คราวนี้เปาโลหันมาพูดถึงสุภาพสตรีบ้าง ท่านกล่าวว่า "มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี" บริบทยังคงเหมือนเดิม คือ การข่มเหงที่กำลังใกล้เข้ามา คริสเตียนหญิงที่ยังไม่แต่งงานจะสนใจเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าและการทำให้พระองค์พอพระทัยทั้งฝ่ายร่างกายและจิตวิญญาณ อย่างไรก็ตาม "หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี" ความหมายก็เหมือนเดิม คือ หญิงที่แต่งงานแล้วจะเป็นกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นต่างๆของชีวิตเพื่อทำให้สามีของนางพอใจ ภาระต่างๆในด้านครอบครัวเป็นสิ่งที่ทำให้เรากังวลมากๆ ประเด็นหลักของเปาโลในเรื่องเหล่านี้ก็คือว่า เมื่อการข่มเหงร้ายแรงมากยิ่งขึ้น จะเป็นการดีกว่าทั้งด้านครอบครัวและด้านจิตวิญญาณที่พี่น้องที่โครินธ์ซึ่งยังไม่แต่งงานจะเป็นอย่างนั้นต่อไป พวกเขาจะได้ไม่เพียงทุ่มเทให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าได้มากขึ้นเท่านั้นแต่พวกเขาจะได้หลีกเลี่ยงความกังวลต่างๆของชีวิตและความทุกข์ใจอันเกิดจากการที่ครอบครัวของตนต้องพลัดพรากด้วย

1 คร 7:35 ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาศคล้องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย

เปาโลจึงกล่าวว่าท่านเขียนสิ่งเหล่านี้มาเพื่อเป็น*ประโยชน์*หรือผลดีแก่พวกเขา ท่านไม่มีเจตนาที่จะ "เอาบ่วงบาศคล้อง" พวกเขาแต่อย่างใด ท่านไม่ได้กำลังใช้ความรุนแรงกับพวกเขาแต่ท่านต้องการให้พวกเขาเป็นระเบียบ และตามที่ได้กล่าวไว้แล้วด้านบน ท่านต้องการให้พวกเขา "ปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย" นั่นคือเมื่อการข่มเหงทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น พวกเขาจะได้ไม่ถูกทำให้เบี่ยงเบนไปจากการถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

1 คร 7:36 แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา

จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด เปาโลจึงเริ่มที่จะรวบยอดเนื้อหาส่วนนี้แล้วโดยเน้นเรื่องการแนะนำมิให้คนแต่งงานเพราะเห็นแก่ความยุ่งยากในขณะนั้น ข้อนี้สามารถถอดความได้อย่างถูกต้องดังนี้ 'แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อลูกสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยเจริญพันธุ์แล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามที่เห็นว่าเหมาะสม เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด จงให้พวกเขาแต่งงานเสียเถิด' อีกครั้งที่เราเห็นว่าเปาโลไม่ได้ต่อต้านการแต่งงานโดยทั่วไป และเมื่อหญิงสาวที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วได้รับการสู่ขอและนางก็เต็มใจ เปาโลก็กล่าวว่า ให้นางแต่งกับคนที่มาขอนั้นเถิด แต่ประเด็นของท่านในเรื่องนี้ทั้งหมดก็คือให้ระวังไว้ ความยุ่งยากกำลังก่อตัวอยู่ไกลลิบๆและมันจะส่งผลต่อครอบครัวของคริสเตียนแน่นอน

1 คร 7:37 **แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่เขาบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว** ถึงแม้ออกจะทื่อหน่อยๆ แต่ความหมายก็คือว่า: 'แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการแต่งงาน แต่เขาได้ตั้งใจไว้แล้วว่าจะให้ลูกสาวของตนเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว'

1 คร 7:38 ท่านกล่าวสรุปเนื้อหาที่ยาวๆส่วนนี้ **เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า** แน่นอนที่การแต่งงานเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและเป็นช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีครั้งใหญ่ อย่างไรก็ตามเมื่อคิดถึงการข่มเหงที่กำลังจะเกิดขึ้นซึ่งเปาโลก็รู้ว่ามันจะเกิด ท่านก็แนะนำว่าจะเป็นการดีกว่าที่คนที่เป็นพ่อจะห้ามมิให้ลูกสาวของตนแต่งงาน

1 คร 7:39 **ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น** ที่ผ่านมาเปาโลได้พูดถึงเรื่องชีวิตคู่ คนที่หย่าร้าง และคนสองคนที่กำลังคิดถึงเรื่องการแต่งงาน แต่คราวนี้ท่านหันมาพูดถึงคนที่เป็นม่ายบ้าง

ตามกฎของยิวและกฎธรรมดามีบัญญัติไว้ว่า “ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย” ถึงแม้ว่าบางคนจะพยายามเอาเรื่องการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับข้อนี้ แต่เรื่องเหล่านี้ก็ถูกพูดถึงไปเยอะแล้วก่อนหน้านั้น ดูคำอธิบายของ 7:15 และ 7:27-28 ตรงนี้เปาโลพูดถึงเรื่องหญิงม่ายที่แต่งงานใหม่ในยามที่การข่มเหงกำลังก่อตัวขึ้น ท่านกล่าวว่า “ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น” ข้อความนี้เป็นความจริง บัญญัติในพระคัมภีร์เดิมและกฎธรรมดาก็อนุญาตให้กระทำเช่นนี้ได้มาตลอด อย่างไรก็ตามสำหรับหญิงม่ายที่เป็นผู้เชื่อ ข้อจำกัดก็คือนางต้องแต่งงานใหม่กับผู้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

1 คร 7:40 แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ทำให้สถานการณ์นี้สอดคล้องกับสิ่งที่ท่านได้สอนมาตลอดทั้งบทนี้ด้วย เมื่อพิจารณาถึงการข่มเหงที่กำลังก่อตัวขึ้น นางผู้เป็นหญิงม่าย “ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า” นั่นคือ จะเป็นการดีกว่าที่นางจะปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านและไม่แต่งงานใหม่ภายใต้สถานการณ์ขณะนั้น ท่านกล่าวเสริมว่า “และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย” ท่านทิ้งท้ายว่าถึงแม้ว่านี่จะเป็นความเห็นของเปาโล แต่ความเห็นของท่านก็ได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตภายในตัวท่าน นี่ไม่ใช่คำบัญชาจากตัวท่านเอง แต่เป็นคำแนะนำที่ได้รับอิทธิพลจากการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า

บทส่งท้าย: อัครทูตท่านนี้ได้พูดถึงบางเรื่องที่ละเอียดอ่อนและเป็นที่ถกเถียงมากๆในบทนี้ แต่ประเด็นหลักก็คือว่า ท่านแนะนำให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ยับยั้งการแต่งงานไว้ก่อนไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไรก็ตาม ท่านได้พูดถึงคนที่เป็นพรหมจารีซึ่งยังไม่ได้แต่งงาน สภาพการณ์แวดล้อมหลายอย่างของการหย่าร้าง หรือแม้แต่คนที่เป็นม่าย ใจความหลักคือ *รอก่อน* การข่มเหงที่กำลังจะมาอาจทำให้ชีวิตคู่แตกสลายได้ซึ่งจะก่อให้เกิดความทุกข์ใจมากยิ่งขึ้น

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 8*: เปาโลเขียนตอบอีกคำถามหนึ่งซึ่งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เขียนมา คำถามก็คือว่า คริสเตียนควรรับประทานอาหารที่ถูกถวายแก่รูปเคารพแล้วหรือไม่ เปาโลพูดถึงเรื่องนี้จากมุมมองของการมีหรือไม่มีคำพยานที่การกระทำเช่นนี้จะมีต่อคริสเตียนใหม่และอ่อนแอ*

1 คร 8:1 แล้วเรื่องของที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น เห็นได้ชัดจากประโยคแรกว่าเปาโลกำลังตอบอีกคำถามหนึ่งซึ่งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เขียนมาถามท่าน ท่านตอบคำถามเกี่ยวกับ “ของที่เขาบูชาแก่รูปเคารพ” เป็นเรื่องปกติในโลกของคนต่างชาติในศตวรรษแรกที่วิหารพระต่างประเทศจะเอาเนื้อสัตว์ที่เหลือมาวางขายซึ่งเนื้อสัตว์ดังกล่าวได้ถูกนำมาถวายบูชาแก่พระของคนต่างประเทศ

เนื้อสัตว์เหล่านี้น่าซื้อตรงที่ว่า (1) เป็นเนื้อสัตว์ที่สวยน่ารับประทาน และ (2) มักจำหน่ายในราคาถูกกว่าปกติ เนื้อสัตว์ส่วนที่เหลือจากการถวายบูชาเรียกว่า *ฮิเอรอธูทอน* เนื้อส่วนที่เหลือนี้ถูกรับประทานในที่ๆมีการถวายบูชา ถูกนำกลับไปรับประทานที่บ้าน หรือถูกนำไปขายที่ตลาด ในบางกรณีเนื้อนี้ก็ถูกขายตามร้านอาหารที่อยู่ติดกับวิหารรูปเคารพ นั่นคือ ‘ร้านสเต็กประจำวิหาร’

ในเรื่องนี้เปาโลกล่าวว่า “เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้” ในความเห็นนี้ท่านอาจกำลังยกคำพูดมาจากข้อซักถามที่มีส่งมาถึงท่าน นี่สื่อว่ามีบางคนที่เชื่อว่าในฐานะที่เป็น ‘คริสเตียนที่โตแล้ว’ พวกเขาจึงมีความรู้ที่เหนือกว่าที่ว่าพวกพระทั้งหลายที่มีตัวแทนเป็นรูปเคารพนั้นไม่มีอยู่จริง จาก ‘ความรู้ที่เหนือกว่า’ ของพวกเขา พวกเขาจึงเต็มใจที่จะยกเหตุผลเพื่อแก้ต่างการกระทำที่น่าสงสัยของพวกเขาซึ่งเกี่ยวข้องกับการไหว้รูปเคารพ นี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการพยายามยกเหตุผลสนับสนุนการประนีประนอมและกิจกรรมหลายอย่างที่น่าสงสัย

อย่างไรก็ตามการกระทำของพวกเขาก็กำลังส่งผลเสียต่อพี่น้องคนอื่นที่ไม่เห็นด้วยเพราะเหตุที่พี่น้องเหล่านี้ยังไม่โตหรือเพิ่งรับเชื่อใหม่ๆ คนที่ประนีประนอมเย่อหยิ่งใน 'ความรู้ที่เหนือกว่า' ของตน สิ่งที่พวกเขาขาดคือ ความรักหรือความห่วงใยที่มีต่อพี่น้องที่อ่อนแอกว่า นี่คือข้อความที่เป็นจริงของเปาโล "ความรู้นั้นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น" เราเห็นเลยว่าท่านกำลังวิพากย์วิจารณ์พวกเขาอย่างเจ็บแสบอยู่ ถึงแม้ว่าคริสเตียนที่ประนีประนอมเหล่านี้กำลังร่าเริงอยู่กับ 'ความรู้ที่เหนือกว่า' ของตน แต่พวกเขาก็ไม่มีความรักเพื่อที่จะเสริมสร้างผู้อื่น และความรักก็เสริมสร้างขึ้นจริงๆ

1 คร 8:2 เปาโลไม่เบามือเลยในการพูดตรงๆกับพวกเขา ท่านกล่าวในเชิงเกือบแดกดันว่า **ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้** ความหมายก็คือว่า 'ถ้าผู้ใดคิดว่าตัวเองมีคำตอบสำหรับทุกอย่างแล้ว จริงๆแล้วเขาก็ไม่ได้รู้อะไรเยอะเลย' เปาโลไม่เกรงใจพวกคนที่ประนีประนอมที่เมืองโครินธ์ซึ่งคิดว่าตนรู้ไปหมดทุกอย่าง

1 คร 8:3 ในทางกลับกัน **แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น** เปาโลกล่าวความจริงอีกประการซึ่งเป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างให้เห็นชัดเจน เมื่อใครบางคนรักพระเจ้านั้นก็ปรากฏชัดเจน นี่สื่อว่าเปาโลกำลังถามว่าคนประนีประนอมที่มีใจลำพองเหล่านี้รักพระเจ้าจริงๆหรือไม่ พวกเขาไม่ได้สนใจพี่น้องคนอื่นๆที่พวกเขากำลังทำให้สะดุดอยู่เลย

1 คร 8:4 เปาโลพักสักครู่เพื่อพูดถึงข้อโต้แย้งของคนเหล่านั้นที่พยายามยกเหตุผลสนับสนุนการที่พวกเขาเข้าไปยุ่งเกี่ยวข้องกับการไหว้รูปเคารพ **ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว** นี่เท่ากับเปาโลกล่าวว่า 'ท่านพูดถูกแล้ว รูปเคารพนั้นไม่มีตัวตนเลย พวกมันเป็นของปลอม นอกจากนี้เรารู้ด้วยว่ามีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงองค์เดียว'

1 คร 8:5-6 **ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า "พระ" (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก)** ท่านยอมรับว่ามีสิ่งต่างๆมากมายในสวรรค์และบนโลกที่คนเรียกกันว่าพระ พวกคนนอกศาสนายกให้เกือบทุกอย่างในสวรรค์และบนโลกเป็นพระ **6 แต่ว่า**

สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์ เปาโลยอมรับว่าสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเรารู้ว่ามีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียวผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์และเป็นผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด เรามีความรู้ที่เหนือกว่าจริงๆ

1 คร 8:7 **มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน** อย่างไรก็ตามประเด็นของท่านก็คือว่า "มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้" ความจริงก็คือว่าในตอนนั้นมีพี่น้องคริสเตียนที่ยังไม่โตหลายคนที่เป็นกังวลเกี่ยวกับการไหว้รูปเคารพ พวกเขาเป็นกังวลเกี่ยวกับการรับประทานอาหารที่ "บูชาแก่รูปเคารพ" พวกเขายังไม่เข้าใจถ่องแท้เกี่ยวกับความว่างเปล่าของรูปเคารพ แต่พวกเขารู้ว่าการกินของไหว้รูปเคารพเป็นสิ่งที่ผิด จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาจึงฟ้องใจพวกเขา อย่างไรก็ตามเมื่อพวกเขาพ่ายแพ้ต่อการทดลองของเนื้อสัตว์ที่สวยกว่าและมีราคาถูกกว่า พวกเขาจึงเชื่อมั่นว่า "จิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน" การกระทำที่ไม่ระมัดระวังของคริสเตียนที่โตกว่าจึงอาจทำให้พี่น้องเหล่านี้สะดุดได้ ผลที่ตามมาคือความท้อแท้อันเกิดจากการพ่ายแพ้ต่อการทดลอง

1 คร 8:8 เปาโลให้ความเห็นว่า **อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา** คำที่แปลว่า **ทำให้เป็นที่โปรดปราน** (*พาริสเตมิ*) มีความหมายว่า 'ยืน' หรือ 'ยืนเคียงข้าง' ประเด็นของท่านก็คือว่า อาหารไม่ได้ทำให้เรามีที่ยืนกับพระเจ้า **ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร** สิ่งที่เรารับประทานในฐานะที่เป็นคริสเตียนคนต่างชาติไม่ได้เป็นปัญหาอะไรสำหรับพระเจ้าเลย แต่จริงๆแล้วนั่นก็ไม่ใช่ประเด็นดังที่จะเห็นในข้อถัดไป

1 คร 8:9 ท่านเตือนว่า **แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป** ถึงแม้ว่าอาหารจะไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับพระเจ้า แต่ในสถานการณ์นี้มันก็ทำให้ผู้อื่นสะดุด จนถึงตอนนี้เปาโลยังไม่ได้พูดถึงเรื่อง**เสรีภาพ**เลย คำที่แปลเช่นนั้นไม่ใช่คำที่

มักแปลว่าเสรีภาพในพระคัมภีร์ใหม่ ท่านไม่ได้กำลังพูดถึง 'เสรีภาพของคริสเตียน' แต่คำที่แปลเช่นนั้นคือ (*เอ็กซออูเซีย*) ซึ่งมักแปลเป็น 'อำนาจ' หรือ 'สิทธิอำนาจ' เปาโลไม่ได้โต้แย้งสิทธิหรืออำนาจของพวกเขาในการรับประทานอาหารที่น่าสงสัยเลย แต่ประเด็นของท่านก็คือว่า เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น พวกเขาก็กำลังกลายเป็นเครื่องสะดุดสำหรับผู้อื่น หลักการที่สำคัญตรงนี้คือวิธีปฏิบัติต่างๆที่น่าสงสัยในชีวิตคริสเตียน เราอาจพยายามยกเหตุผลสนับสนุนการกระทำเหล่านั้นโดยอ้างว่าไม่มีคำบัญชาชัดเจนที่ห้ามมิให้ทำสิ่งเหล่านั้นหรืออาจอ้างว่าเราไม่เห็นว่าการกระทำสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องที่ผิดตรงไหน อย่างไรก็ตาม เปาโลเสริมว่า สิ่งที่เราทำนั้นส่งผลต่อผู้อื่นอย่างไร

1 คร 8:10-11 เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เหิมขึ้นทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ 11 โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป

เปาโลกล่าวต่อไปถึงพี่น้องที่ 'รู้แจ้ง' และมี 'ความรู้ที่เหนือกว่า' ที่ใช้ 'สิทธิ' ของตนในการรับประทานสเต็กในร้านที่อยู่ติดกับวิหารรูปเคารพ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนใหม่ที่เห็น 'คริสเตียนผู้ใหญ่' ไปรับประทานอาหารที่นั่นก็อาจสรุปว่า "กินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพ" ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร ดังนั้นเพราะ 'การรู้แจ้ง' และ 'ความรู้ที่เหนือกว่า' ของคริสเตียนที่ประนีประนอม คริสเตียนใหม่ก็พินาศ นี่ไม่ได้หมายถึงการพินาศในนรก แต่เปาโลกำลังหมายถึงการทำลายวิญญาณคริสเตียนใหม่ เพื่อตอกย้ำประเด็นของท่านๆเตือนความจำผู้อ่านของท่านว่าคริสเตียนใหม่เหล่านี้เองที่ "พระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา" คริสเตียนใหม่อาจสะดุดและไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณเพราะการพูดอย่างทำอีกอย่างและการประนีประนอมของคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า

1 คร 8:12 เปาโลยกระดับเรื่องนี้สูงขึ้นไปอีกขั้น ท่านเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นความบาปที่ไม่แยแสคนอื่นอย่างหน้าด้าน **เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่**

อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ การทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าสับสน ท้อใจ และเกิดบาดแผลฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นความบาป นอกจากนี้นี่ยังเป็นการทำบาปต่อพระคริสต์ด้วย

1 คร 8:13 เปาโลจึงออกความเห็นของท่านในเรื่องดังกล่าว **เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป** ประเด็นจึงไม่ใช่เรื่องอาหารหรือแม้แต่แหล่งที่มาของอาหาร ประเด็นก็คือคำพยานของเราต่างหาก บริบทนั้นเกี่ยวข้องกับพี่น้องคริสเตียนที่อ่อนแอกว่า สิ่งที่ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงแต่ก็อยู่ไม่ไกลก็คือคำพยานที่เรามีต่อชาวโลก จุดยืนที่ชอบธรรมและเป็นผู้ใหญ่อย่างแท้จริงก็คือ การที่เราเป็นกังวลว่าการกระทำของเราจะส่งผลต่อคริสเตียนใหม่หรือพี่น้องที่อ่อนแอกว่าอย่างไร ประเด็นสำคัญก็คือการขาดซึ่งความรักในส่วนของพี่น้องที่เป็นผู้ใหญ่กว่า

*****

***ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 9**: เห็นได้ชัดว่าบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ท้าทายสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของเปาโลรวมถึงการที่ท่านได้รับการสนับสนุนทางการเงินในงานรับใช้ของท่านด้วย คนเหล่านี้ได้บอกเป็นนัยว่าเปาโลกำลังปล่อยให้ตัวเองเป็นภาระของคริสตจักรอื่นๆ ท่านพูดถึงเรื่องที่ท่านถูกกล่าวหานี้และปิดท้ายบทนี้ด้วยภาพประกอบของการมีวินัยในตัวเองซึ่งจำเป็นสำหรับการแข่งต่อจนจบและการมีชัยชนะในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียน*

1 คร 9:1-2 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ 2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครทูตในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครทูตของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เห็นได้ชัดจากข้อด้านบนว่าบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ได้ตั้งคำถามต่อสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของเปาโล หรือหากไม่เป็นเช่นนั้น อย่างน้อยพวกเขาก็วิพากษ์วิจารณ์

ท่าน โดยบอกเป็นนัยว่าท่านกำลังใช้อำนาจของท่านในการเบ่ง นั่นคือ 'นักเทศน์เป็นคนเผด็จการ'

เราไม่ทราบชัดเจนว่าท่านทราบเรื่องนี้จากจดหมายที่มีคนเขียนมาถึงท่านหรือมีคนรายงานให้ท่านทราบ สิ่งที่ชัดเจนคือคำตอบของท่าน ท่านกล่าวปกป้องสิทธิอำนาจของท่าน ท่านเริ่มต้นบทนี้ด้วยการตั้งคำถามหลายข้อซึ่งเห็นได้ชัดว่าคำตอบก็คือ 'ใช่' สำหรับคำถามทุกข้อ "ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ" คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว "ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ" เราไม่ทราบชัดเจนว่าท่านกำลังหมายถึงเสรีภาพทางพลเมืองในฐานะเป็นประชาชนที่ตัดสินใจได้ด้วยตัวเองหรือการมีเสรีภาพจากบัญญัติของโมเสส ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร คำตอบของคำถามของท่านก็ชัดเจน "ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ" อีกครั้งที่คำตอบนั้นชัดเจน สุดท้ายท่านถามว่า "ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ" พวกเขาทราบคำตอบอยู่แล้ว

นอกจากนี้ถึงแม้ว่าสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของท่านไม่ได้มีไปถึงคนอื่น แต่นั่นก็มีไปถึงพวกเขาอย่างแน่นอน ท่านได้นำพวกเขามาถึงพระคริสต์และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น พวกเขาเองเป็นตราประทับและเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นอัครทูตของท่าน

การกบฏต่อสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการไม่รู้จักโตฝ่ายวิญญาณ

1 คร 9:3-6 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า 4 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ 5 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเคฟาสหรือ 6 เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

เปาโลจึงเริ่ม 'คำแก้ต่าง' ของท่าน (คำที่แปลว่า **บอก** (*อะพอลอเกีย*) มีความหมายว่า 'แก้ต่าง') คำที่แปลว่า **สอบสวน** (*อานาคริโน*) มีความหมายว่า 'ตัดสิน' หรือในกรณีนี้ 'วิพากษ์วิจารณ์' ท่านจึงเสนอคำถามชุดต่อไป สำหรับแต่ละคำถาม คำตอบก็ชัดเจนอีกแล้ว

“เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ” คำที่แปลว่า **สิทธิ์** (*เอ็กซอฮูเซีย*) มีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’ หรือในที่นี้ก็คือสิทธิ์นั่นเอง การเปลี่ยนเป็นคำว่า เรา ซึ่งเป็นพหูพจน์อาจหมายรวมถึงตัวเปาโลเองและบารนาบัสตามที่บอกในข้อ 6 อย่างไรก็ตามความหมายก็คือ พวกเราไม่มีสิทธิ์มีความสุขในการใช้ชีวิตจากการรับใช้บ้างเลยหรือ

คำถามต่อไป “เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตอื่นๆหรือ” ถึงแม้จะดูเป็นปริศนา แต่ความหมายก็คือ ‘พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะมีภรรยาเหมือนอัครทูตคนอื่นๆหรือ’ ถึงแม้ว่าเปาโลไม่ได้แต่งงาน แต่บารนาบัสหรือโสสเธเนสก็อาจแต่งงานแล้ว ท่านเอ่ยต่อไปว่า “และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเคฟาส” ยากอบน้องชายของพระเยซูและเคฟาส (เปโตร) แต่งงานแล้ว

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่ใช้เงินสนับสนุนงานประกาศในการเลี้ยงดูครอบครัวของ ‘ทีมประกาศ’ ของเปาโล ช่างน่าแปลกที่พวกคริสเตียนที่ทำตามเนื้อหนังที่มีใจกบฏและชอบจับผิดมักโจมตีสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์

ท่านถามต่อไปว่า “เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ” ความหมายก็คือ ‘พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะไม่ต้องทำงานเสริมหรือ’ เพราะตรงนี้ใช้รูปปฏิเสธซ้อนความหมายจึงอาจกำกวมหน่อย ประเด็นก็คือ พวกเขาในฐานะมิชชันนารีไม่มีสิทธิ์ที่จะรับเงินช่วยเหลือหรือเพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องทำงานเสริม บ่อยครั้งเหลือเกินที่การทำตามเนื้อหนังในคริสตจักรจะเผยโฉมของมันออกมาเมื่อพูดถึงเรื่องเงิน คนเหล่านั้นที่ทำตามเนื้อหนังวิพากษ์วิจารณ์ท่านที่ได้รับเงินช่วยเหลือ การทำตามเนื้อหนังของคนเหล่านั้นที่วิจารณ์ท่านปรากฏชัดจากท่าทีที่คิดเล็กคิดน้อยของพวกเขา

1 คร 9:7 ท่านเสนอข้อหักล้างต่อไปโดยถามพวกเขาว่า **ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง** คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว **หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมิได้กินผลองุ่นในสวนนั้น** คำตอบตรงนี้ก็ชัดเจนเหมือนกัน ชาวไร่ชาวสวนไม่

ว่าคนไหนก็ต้องกินพืชผลที่ตัวเองปลูกบ้างอยู่แล้ว ในแบบเดียวกัน **หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมิได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น** ตรงนี้คำตอบก็ชัดเจน

1 คร 9:8-10 ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ 9 เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า `อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ 10 หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าวนวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง

คราวนี้เปาโลยกสิทธิอำนาจที่สูงกว่าเพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งของท่านให้แข็งแรงยิ่งขึ้น หากคนเหล่านั้นที่วิจารณ์ท่านกล่าวหาท่านว่าทำตามใจตัวเอง ท่านก็ถามว่า "พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ" กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระราชบัญญัติในพระคัมภีร์เดิมไม่ได้กล่าวเหมือนกันหรือ

ท่านจึงยกข้อความจาก พระราชบัญญัติ 25:4 "อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่" คำสั่งนี้ในบัญญัติของโมเสสมีพื้นฐานอยู่บนการแสดงความเมตตากรุณาและการเห็นแก่ปศุสัตว์ของเรา ท่านจึงถามว่า "พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ" คำตอบนั้นชัดเจนจากคำถามที่สื่ออยู่แล้ว หากพระเจ้าทรงห่วงใยสัตว์ต่างๆอย่างเช่นวัว พระองค์จะยิ่งทรงห่วงคนเหล่านั้นที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อมากกว่าขนาดไหน อีกครั้งที่คำตอบนั้นชัดเจน

ข้อ 10 กล่าวว่า "หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย" ประเด็นของเปาโลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ 25:4 ก็คือว่า พระเจ้าไม่เพียงคิดถึงสัตว์ต่างๆเท่านั้น แต่ทรงคิดถึงพวกเขาด้วย และท่านออกความเห็นต่อไปว่า "แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย" ดังนั้น "ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าวนวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง" ประเด็นของท่านก็คือว่า ผู้ที่ทำงาน (ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์) ควรได้รับผลจากการลงแรงของตน ท่านจึงโต้ตอบคำวิจารณ์ที่ว่า 'นักเทศน์คนนั้นกำลังทำเงินเยอะเกินไป'

1 คร 9:11-12 ท่านยกเหตุผลต่อไป **ถ้าเราได้หว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน** ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลและเพื่อนร่วมงานของท่านได้หว่านเมล็ดพันธุ์ฝ่ายวิญญาณ ท่านจึงยกเหตุผลจากเรื่องที่ใหญ่กว่าไปยังเรื่องที่เล็กกว่า ดังนั้น จะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดไหนกันหากเราเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนัง (วัตถุสิ่งของ) จากท่าน

12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เปาโลจึงเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาไม่ขัดข้องอะไรเลยกับการจ่ายเงินเดือนหรืออย่างน้อยก็ให้เกียรติแก่นักเทศน์คนอื่นๆ (อาจเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขาเองหรือนักพูดคนอื่นๆ) หากคนเหล่านั้นได้สิทธิ์นี้ แล้วพวกเขาไม่ควรได้สิทธิ์ดังกล่าวด้วยเหมือนกันหรือ

ทั้งๆที่พวกเขามีสิทธิ์ที่จะคาดหวังค่าตอบแทนดังกล่าว แต่พวกเขาได้เลือกที่จะไม่ใช้**สิทธิ์**นี้เลย คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็กซออูเซีย*) มีความหมายว่า 'สิทธิอำนาจ' 'สิทธิ' หรือ 'สิทธิพิเศษ' พวกเขากลับเลือกที่จะ "ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์" คำที่แปลว่า **ทนทุกข์** (*สเตะโก*) มีความหมายหนึ่งว่า 'ทน' อันที่จริงขณะอยู่ที่เมืองโครินธ์เปาโลได้ทำงานเป็นช่างทำเต็นท์ (กิจการ 18:1-3) เพื่อหาเลี้ยงตัวเอง เพราะความอ่อนไหวของงานรับใช้ดังกล่าว ท่านจึงคิดว่าจะเป็นการฉลาดที่จะไม่รับเงินจากคริสตจักรเลย แต่นั่นก็เปลี่ยนไปเมื่อคริสตจักรที่เมืองฟีลิปปีและคริสตจักรที่อื่นเริ่มจุนเจือท่าน แต่ในส่วนของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เห็นได้ชัดว่าท่านไม่เคยรับเงินช่วยเหลือจากพวกเขาเลย พวกที่บ่นก็มีใจชอบวิจารณ์ เพราะได้ยินว่าคนอื่นกำลังช่วยเหลือท่านอยู่

1 คร 9:13-14 เปาโลสนับสนุนข้อโต้แย้งของท่านต่อไปโดยยกวิธีปฏิบัติจากพระคัมภีร์เดิมในเรื่องการช่วยเหลือพวกเลวีที่เป็นปุโรหิต **ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแท่นบูชานั้น** ดู กันดาร

วิถี 18:8-20 ทั้งพวกเลวีและพวกปุโรหิตที่ปรนนิบัติในพลับพลาและพระวิหารของยิวก็ได้รับการช่วยเหลือเหมือนๆกัน การช่วยเหลือนี้อยู่ในรูปของเนื้อสัตว์ ข้าว และขนมปังรวมถึงสิบชักหนึ่งที่ถูกนำมายังแท่นบูชาด้วย

ถึงแม้ว่าท่านจะออกความเห็นในเรื่องนี้ต่อไป แต่ท่านก็นำเสนอประเด็นสำคัญที่สุดของข้อโต้แย้งของท่านตรงนี้ **14 ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น** พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่าผู้ที่ชีวิตของตนและงานรับใช้ของตนคือการประกาศข่าวประเสริฐก็ควรเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น พวกชอบวิจารณ์ที่เมืองโครินธ์ไม่ได้กำลังต่อสู้เปาโล แต่กำลังต่อสู้พระเจ้าอยู่

1 คร 9:15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มิใช่เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า ทั้งๆที่เป็นเช่นนี้ แต่เปาโลก็บอกว่าท่าน “ไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย” คำที่แปลว่า **ใช้** (*ครา ออ ไม*) มีความหมายว่า ‘ขอยืม’ หรือ ‘ได้รับ’ โดยมักใช้ในทางการเงิน เปาโลได้เลือกที่จะไม่รับการช่วยเหลือใดๆจากเมืองโครินธ์เลย และท่านก็ไม่ได้เขียนจดหมายไปหาพวกเขาเพื่อบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว, “เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า” ด้วย ท่านกล่าวต่อไปว่า “เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า” ในส่วนของเปาโล ท่านขอตายดีกว่าที่จะให้ใครมาทำให้งานรับใช้ของท่านต้องสูญเปล่าด้วยเรื่องนี้ (คำว่า *เกียรติ (การอวด)* น่าจะหมายถึงงานรับใช้ของท่าน ตามที่ข้อต่อไปจะเผยให้เห็น)

1 คร 9:16 ท่านกล่าวต่อไปว่า **เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้** พระเจ้าได้ทรงเรียกท่านให้มาประกาศข่าวประเสริฐ ดังนั้นท่านจึงเอาหน้าไม่ได้และคาดหวังรายรับอะไรไม่ได้ด้วย ในทางกลับกัน **เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า** เพราะการทรงเรียกของพระเจ้า ท่านจึงมีหน้าที่และพันธะในการประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่สำคัญว่าท่านจะได้รับค่าตอบแทนจากการประกาศข่าวประเสริฐหรือไม่ (น่าสนใจที่คำที่แปลว่า **ประกาศ** ในข้อ 14 คือ

คาทังเก็ลโล แต่ตรงนี้คือ *เอะวังเกะลิดโซ* คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ประกาศข่าวประเสริฐ’ ถึงแม้ว่าการประกาศโดยทั่วไปเป็นใจความสำคัญของงานรับใช้ของเปาโล แต่มันก็มีจุดสนใจที่ข่าวประเสริฐเสมอ

1 คร 9:17 เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ ท่านกล่าวต่อไปว่าหากท่านทำให้งานรับใช้ของท่านสำเร็จลุล่วงด้วยความเต็มใจ ท่านก็เฝ้าคอยที่จะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าสักวันหนึ่งในสวรรค์ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ได้เต็มใจประกาศ แต่ท่านก็มี*หน้าที่*หรือความรับผิดชอบซึ่งถูกฝากไว้แก่ท่านอยู่ดี ไม่ว่าจะอย่างไรพระเจ้าก็ได้ทรงเรียกท่านแล้ว ท่านต้องทำให้การทรงเรียกนั้นสำเร็จ

1 คร 9:18 เปาโลจึงถามว่า **แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า** นั่นคือ ข้าพเจ้าจะได้รับค่าตอบแทนอะไรในการทำงานนี้ คำตอบของท่านก็คือว่า **คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิ์ในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่** คำที่แปลว่า **ประกาศข่าวประเสริฐ** คือ *เอะวังเกะลิดโซ* อีกแล้ว เป้าหมายของเปาโลก็คือ เมื่อท่านประกาศเพื่อนำผู้คนมาถึงพระคริสต์ ท่านจะทำเช่นนั้นโดยไม่คิดเงินผู้ฟังของท่านเลย นี่ไม่ได้ขัดแย้งกับสิ่งที่ท่านสอนในข้อ 14 ในข้อนั้นท่านพูดถึงคริสตจักรอื่นๆที่ช่วยเหลือท่านในฐานะมิชชันนารี ในที่นี้ท่านกำลังหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้รับข่าวประเสริฐ (คือ ผู้ที่หลงหาย) เรื่องที่ท่านกังวลก็คือท่านไม่ต้องการใช้สิทธิพิเศษในการประกาศข่าวประเสริฐในทางที่ผิด

กล่าวโดยสรุป อัครทูตท่านนี้สอนว่า “คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” อย่างไรก็ตาม ท่านกล่าวเสริมด้วยว่า ท่านไม่เคยและจะไม่มีวันคิดเงินคนเหล่านั้นที่ท่านต้องการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา

1 คร 9:19-22 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น 20 ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้

พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น 21 ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) 22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง

เปาโลจึงพยายามให้ผู้อ่านเข้าใจงานรับใช้ของท่าน ท่านจึงกล่าวว่าท่าน “มิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด” ความหมายก็คือ ในฐานะอัครทูต ท่านไม่มีผู้บังคับบัญชาที่เป็นมนุษย์ ในฝ่ายมนุษย์แล้วท่านไม่มีหัวหน้า ท่านจึงมีเสรีภาพในการตัดสินใจเรื่องต่างๆตามที่ท่านเห็นควร อย่างไรก็ตามท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น” ทั้งๆที่ท่านมีตำแหน่งสูงยิ่ง แต่ท่านก็ยินดีถ่อมตัวลงและยอมเป็นทาสรับใช้เพื่อนำผู้คนมาถึงพระคริสต์มากขึ้น

ดังนั้นต่อพวกยิว ท่านก็นำเสนอตัวเองว่าเป็นยิว (แน่นอนที่ท่านทำอย่างนั้นได้เพราะท่านเป็นยิว) การเข้าหาพวกเขาในระดับนั้นเป็นเป้าหมายของท่าน “เพื่อจะได้พวกยิว” ในแบบเดียวกัน (“ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ”) ท่านก็ทำตัวเหมือนกับพวกเขาเพื่อที่จะชนะใจพวกเขา คนเหล่านี้ (“ที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ”) น่าจะหมายถึงผู้เชื่อที่เป็นยิวซึ่งยังพยายามผสมผสานพระราชบัญญัติกับพระคุณอยู่ ท่านเคยเป็นแบบนั้นมาก่อนท่านจึงเข้าใจพวกเขา

ต่อคนเหล่านั้น “ที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ” ท่านก็เพียรพยายามทำตัวเหมือนพวกเขาเช่นกัน ในที่นี้ท่านหมายถึงคนเหล่านั้นที่ไม่เคยอยู่ใต้บัญญัติของโมเสสมาก่อน เปาโลเข้าใจพวกเขาเช่นกันเพราะท่านก็เป็นพลเมืองชาวโรมันในเมืองหนึ่งซึ่งเป็นของคนต่างชาติ ท่านว่องไวในการชี้ให้เห็นถึงการที่ท่านเป็นพวกเดียวกับคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติว่า “มิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์” ท่านกล่าวถึงพระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์ บัญญัติดังกล่าวคือหน้าที่ของเราในการเชื่อฟังบัญชาต่างๆของพระองค์ นอกจากนี้

ต่อคนอ่อนแอ ท่านก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ นั่นคือ ท่านพยายามที่จะเป็นพวกเดียวกับคนที่อ่อนแอฝ่ายวิญญาณเพื่อที่จะนำวิญญาณพวกเขา

ท่านสรุปเนื้อหาส่วนนี้โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” หากจะถอดความแบบระมัดระวัง ท่านได้เขียนว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะเห็นบางคนรอดบ้างโดยทุกวิถีทาง’ ใจความสำคัญก็คือว่าเปาโลพยายามที่จะเชื่อมโยงกับคนทุกชนิดที่เขาต้องการนำวิญญาณ ท่านพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเป็นพวกเดียวกับพวกเขาและเห็นใจพวกเขาเพื่อที่จะนำวิญญาณพวกเขา นี่ยังคงเป็นบทเรียนสำหรับพวกเราจนถึงทุกวันนี้

1 คร 9:23 ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น เราอาจถอดความได้ว่า ‘ข้าพเจ้ากำลังทำเช่นนี้อยู่ผ่านทางข่าวประเสริฐเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้มีส่วนร่วมกับข่าวประเสริฐนั้น’ ประเด็นก็คือว่าท่านจะได้สามารถแบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้อื่นได้ ซึ่งเป็นความมุ่งมาดปรารถนาในเรื่องข่าวประเสริฐของท่าน

1 คร 9:24 ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้

เปาโลจึงพยายามรวบยอดหลายเรื่องที่ท่านกล่าวในบทนี้ ท่านได้กล่าวปกป้องสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของท่านแล้ว ท่านได้กล่าวปกป้องการที่ท่านรับเงินช่วยเหลือในงานรับใช้ของท่านแล้ว ท่านได้บรรยายถึงความพยายามของท่านในการที่จะเป็นพวกเดียวกับใครก็ตามเพื่อที่จะนำวิญญาณพวกเขามาถึงพระคริสต์ เพื่อที่ท่านจะได้เป็นผู้มีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐ คราวนี้ท่านเปลี่ยนมาใช้ภาพเปรียบหลายอัน โดยเฉพาะภาพเปรียบของนักกรีฑากรีกประเด็นของท่านก็คือ แม้แต่ในการเป็นพวกเดียวกับผู้อื่น การทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเห็นบางคนรอดบ้าง เราเองก็จำเป็นต้องมีวินัยในตัวเองเพื่อที่จะทำให้ได้อย่างท่านเช่นกัน

ท่านใช้ภาพเปรียบของการวิ่งระยะไกลและการแข่งวิ่งมาราธอน อันหลังนี้เป็นหนึ่งในเกมกีฬาของกรีกสมัยโบราณอยู่แล้ว ชาวเมืองโครินธ์คุ้นเคยกับการแข่งวิ่งมาราธอนอยู่แล้ว

เพราะพวกเขาอาศัยอยู่ในแคว้นอาคายา (คือ กรีซตอนใต้) ในภูมิภาคนี้เองที่มีการจัดแข่งกีฬาของชาวกรีก ท่านจึงนำเสนอข้อความที่เป็นจริงที่ใครก็ตามที่คุ้นเคยกับการแข่งขันดังกล่าวก็เข้าใจอย่างแน่นอน “คนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว” ในการแข่งวิ่งมาราธอน มีหลายคนเริ่มการแข่งขันและวิ่งตามระยะทางที่กำหนด แต่มีผู้ชนะเพียงคนเดียว ท่านจึงนำเสนอประเด็นของท่าน “เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้” นั่นคือ จงวิ่งในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียนเพื่อที่ท่านจะได้รางวัล (คือ บำเหน็จ) ดังนั้นจงพยายามที่จะนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์เพื่อที่ว่าเมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ เราจะได้รับรางวัลของผู้ชนะ

1 คร 9:25 ฝ่ายนักกีฬาทุกคนที่สู้เพื่อชัยชนะก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย

ท่านขยายความภาพเปรียบนี้ต่อไป คำที่แปลว่า **สู้** (*อาโกนิดซอไม*) เป็นที่มาของคำว่า agonize ในภาษาอังกฤษ สำนวนนี้หมายถึงการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อที่จะชนะ โดยในกรณีนี้คือ การแข่งวิ่งมาราธอน ใครก็ตามที่เคยชมการแข่งวิ่งมาราธอนในสมัยหลังๆก็จะทราบว่านักวิ่งส่วนใหญ่ต้องกัดฟันสู้และลากสังขารจริงๆเพื่อที่จะวิ่งให้ครบหลายกิโลเมตรสุดท้าย และมีผู้ชนะเพียงคนเดียว ประเด็นของเปาโลก็คือว่า คนที่วิ่งในการแข่งขันดังกล่าวและชนะก็ “เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง” คำที่แปลว่า **เคร่งครัด** (*เอ็กคราเทะอูออไม*) หมายถึงการควบคุมตัวเองหรือมีวินัยในตัวเอง และแน่นอนที่นักวิ่งมาราธอนต้องมีวินัยในสิ่งที่พวกเขารับประทาน ดื่ม นอนหลับ และที่สำคัญที่สุดก็คือการที่พวกเขาต้องฝึกฝนร่างกายล่วงหน้า เหนือสิ่งอื่นใด คนที่ชนะในการแข่งขันดังกล่าวได้ฝึกวินัยร่างกายของตัวเองมาอย่างหนักและมีวินัยในการใช้ชีวิตด้วย ประเด็นของท่านก็คือ เราควรฝึกวินัยตัวเองเพื่อที่จะนำวิญญาณผู้อื่นได้ ภาพเปรียบของการวิ่งแข่งถูกพบในจดหมายฝากของเปาโลหลายฉบับ (ต.ย. กาลาเทีย 2:2, 5:7; ฟีลิปปี 2:16, 2 ทิโมธี 4:7 และฮีบรู 12:1)

ท่านจึงวนกลับมายังภาพเปรียบของท่าน “แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย” นักกรีฑากรีกฝึกวินัยตัวเองเพื่อที่จะชนะการแข่งขันครั้งใหญ่เพื่อที่พวกเขาจะได้มงกุฎของผู้ชนะ มงกุฎนี้ร่วงโรยได้เพราะว่ามันทำจากกิ่งของต้นมะกอกเทศซึ่งถูกสานเป็น**มงกุฎ** คำที่แปลเช่นนั้น (*สเตะฟานอส*) คือสัญลักษณ์แห่งชัยชนะและเทียบเท่ากับเหรียญทองในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิค

น่าสนใจที่มงกุฎ*สเตะฟานอส*นี้หมายถึงรางวัลของผู้ชนะ อีกคำที่ใช้เรียกมงกุฎในพระคัมภีร์ใหม่ คือ *เดียเดมา* ซึ่งปกติแล้วใช้กับราชวงศ์กษัตริย์ (ดู วิวรณ์ 19:12 ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์) เป็นที่เชื่อกันว่า “มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย” หมายถึงมงกุฎหรือบำเหน็จที่ทรงประทานให้ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าเปาโลน่าจะกำลังพูดถึงมงกุฎของผู้ชนะทั่วๆไปในสวรรค์มากกว่า ซึ่งแน่นอนว่าจะประทานให้ที่บัลลังก์ของพระเจ้า ความจริงก็คือ มงกุฎทุกอันที่ทรงประทานให้ในวันนั้นจะไม่มีวันร่วงโรยเลย มงกุฎดังกล่าวจะไม่เสื่อมสลายหรือเปื่อยเน่าเลยจริงๆ

1 คร 9:26 **ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกลม** เปาโลย้อนกลับมาที่ภาพเปรียบเรื่องนักกรีฑาอีกครั้ง ท่านจึงวิ่งแข่งเพื่อที่จะได้ชัยชนะและได้รับรางวัล “โดยมีเป้าหมาย” นั่นคือท่านวิ่งแข่งในชีวิตคริสเตียนแบบไม่ได้ปราศจากเป้าหมาย แบบเหนียมอาย หรือแบบไม่มีจุดประสงค์ ท่านเปลี่ยนมาใช้ภาพเปรียบของนักมวย: “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกลม” ท่านไม่ได้เอาแต่ชกลม แต่ท่านมีเป้าหมายที่จะเข้าสู่สังเวียนและมีชัยในการต่อสู้

1 คร 9:27 เปาโลปิดท้ายบทนี้โดยกล่าวว่า **แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ** ความหมายก็คือว่า ท่านฝึกฝนตัวเองเหมือนกับนักกรีฑาที่ต้องการเป็นที่หนึ่งฝึกฝนร่างกายของตัวเอง ถึงแม้ว่านักกรีฑาจะฝึกร่างกายของตัวเองเป็นส่วนใหญ่ แต่เปาโลนั้นหมายถึงการฝึกทั้งร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ เป้าหมายของท่านคือการมีชัยในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียน ท่านต้องการได้มงกุฎของผู้ชนะที่บัลลังก์พิพากษา

เปาโลปิดท้ายความเห็นของท่านโดยกล่าวว่า **เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้** คำที่แปลว่า **คนที่ใช้การไม่ได้** (*อาดอคิมอส*) มีความหมายตรงตัวว่า การทดสอบความเป็นของแท้ของโลหะที่มีค่าและการทิ้งสิ่งปลอมปนไปเสีย ในบริบทนี้ภาพเปรียบนี้จึงหมายถึงการสอบไม่ผ่าน การไม่ชนะการแข่งขัน และการไม่ได้รับรางวัล ท่านเป็นกังวลว่าเมื่อท่านได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว พระคริสต์จะทรงเห็นว่าท่านไม่สมควรได้รับบำเหน็จ เราจำได้ที่ท่านกล่าวไว้ในข้อ 18 "แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า" เห็นได้ชัดว่า นั่นคือการได้รับรางวัล คือ มงกุฎของผู้ชนะที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ และการได้ยินพระองค์ตรัสว่า "ทำได้ดีมาก เจ้าผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ"

ดังนั้น เนื้อหาส่วนท้ายของบทนี้จึงเน้นเรื่องบำเหน็จสุดท้ายของงานรับใช้ นั่นคือบำเหน็จเหล่านั้นที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เปาโลจึงฝึกฝนตัวเองเหมือนนักกีฬาโอลิมปิคเพื่อที่จะได้รับรางวัลนั้น และท่านก็กำชับพี่น้องที่เมืองโครินธ์ว่า "จงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้" คำกำชับนี้ก็มีไว้สำหรับพวกเราด้วยเช่นกัน

*****

***ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 10**: บทที่ 10 ของ 1 โครินธ์เริ่มต้นด้วยการที่อัครทูตเปาโลเตือนความจำผู้อ่านของท่านเกี่ยวกับความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอล ทั้งๆที่พวกเขามีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ท่านบอกว่าพวกอิสราเอลเป็นแบบอย่างสำหรับเราและบอกให้เราระวังเกรงว่าเราจะล้มลงเหมือนพวกเขา จากนั้นท่านพูดถึงการประนีประนอมกับวิหารรูปเคารพในเรื่องของพิธีศีลระลึก ท่านปิดท้ายบทนี้โดยบอกว่าการประนีประนอมดังกล่าวส่งผลต่อคนอื่นอย่างไรและเราควรถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยยอมเห็นแก่คนอื่นด้วย*

1 คร 10:1-2 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน 2 ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน

เปาโลดึงความสนใจผู้อ่านของท่านไปที่พระคัมภีร์เดิม ผู้เชื่อที่เป็นยิวย่อมคุ้นเคยกับพระคัมภีร์เดิมอยู่แล้วและผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติก็กำลังคุ้นเคยกับพระคัมภีร์เดิมบ้างแล้วแน่นอน ท่านเตือนความจำพวกเขาว่า “บรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน” สำหรับพี่น้องชาวยิวของท่าน *บรรพบุรุษ*เป็นคำที่พวกเขาคุ้นเคยและหมายถึงเหล่าพ่อหมู่ของชนชาติอิสราเอล ซึ่งก็เป็นบรรพบุรุษของคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติเช่นกัน ถึงแม้จะไม่ใช่บรรพบุรุษตามเนื้อหนังแต่พวกเขาก็เป็นบรรพบุรุษของเราในฝ่ายวิญญาณ เปาโลกำลังพูดถึงชนชาติอิสราเอลที่มีเสาเมฆนำทางตอนกลางวันและเสาไฟนำทางตอนกลางคืน และการที่พวกเขาข้ามทะเลแดง

การที่ท่านพูดถึงพวกเขาว่า “ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน” เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงตามประวัติศาสตร์และเป็นภาพเปรียบด้วย ตามประวัติศาสตร์แล้วแม้กระทั่งก่อนสมัยคริสเตียนเสียอีก การบัพติศมาก็เป็นวิธีหนึ่งในการระบุตัวตนว่าเป็นพวกใคร ชนชาติอิสราเอลรับบัพติศมาเข้าส่วนกับโมเสสที่ทะเลแดง ไม่ว่าพวกเขาจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม พวกเขาทุกคนได้แสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกับโมเสสขณะที่เขานำพวกเขาออกจากอียิปต์ คำที่แปลว่า **รับบัพติศมา** (*บัพติดโซ*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า ‘จุ่มลง’ ขณะที่พวกเขาข้ามทะเลแดงและถูกนำโดยเสาเมฆในเวลาต่อมา พวกเขาจึงจุ่มลงในทะเลแดงนั้นด้วย แน่นอนที่การจุ่มลงในทะเลแดงของพวกเขาเป็นภาพเปรียบ พวกเขาไม่ได้ตัวเปียกแต่พวกเขาถูกล้อมด้วยน้ำทะเลอย่างแน่นอน

1 คร 10:3-4 และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน 4 และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลานั้นคือพระคริสต์

นอกจากนี้พวกอิสราเอลได้รับประทานอาหารฝ่ายวิญญาณอันเดียวกันคือ มานาและนกคุ่ม อาหารนี้ลงมาจากสวรรค์ซึ่งเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณ ส่วนการที่เปาโลพูดถึงน้ำจากหินในหนังสืออพยพที่เรฟีดิม (อพยพ 17:6) และที่คาเดช (กันดารวิถี 20:11) ก็เป็นการประยุกต์ใช้ฝ่าย

วิญญาณของเปาโล “เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลานั้นคือพระคริสต์” ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มศิลาของเราในฝ่ายจิตวิญญาณคือ พระเยซูคริสต์ ถึงแม้ว่าพวกคาทอลิกอ้างว่าเปโตรคือศิลา แต่เปาโลก็กล่าวชัดเจนว่าศิลานั้นคือพระคริสต์ ความเชื่อที่ว่าพระคริสต์ทรงติดตามพวกเขาไปมีพื้นฐานอยู่บนประเพณีของฮีบรูที่เชื่อว่าหินที่เรฟีดิมติดตามพวกอิสราเอลไปจริงๆไม่ว่าพวกเขาเดินทางไปที่ไหนในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปีเพื่อคอยให้น้ำแก่พวกเขา ความเชื่อนี้ไม่มีข้อพระคัมภีร์สนับสนุน มีแต่ประเพณีของพวกยิว อย่างไรก็ตามเปาโลก็ทราบเกี่ยวกับความเชื่อดังกล่าวและใช้แนวคิดของพวกฮีบรูในที่นี้

ประเด็นแรกของสิ่งที่ท่านกำลังนำเสนอก็คือว่า ชนชาติอิสราเอลในตอนนั้นได้รับพระพรจากพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว พระองค์ได้ทรงเลือกพวกเขา ช่วยพวกเขาให้พ้น และคอยเลี้ยงดูพวกเขา พวกเขาเป็นจุดสนใจของพระเจ้าจริงๆ

1 คร 10:5 **แต่ถึงกระนั้นก็ดีมีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร** ทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น “มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย” เมื่อเรานึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในหนังสืออพยพ เราก็เห็นว่าพระเจ้าทรงตีสอนชนชาติอิสราเอลหลายครั้งหลายหน มีหลายพันคนเสียชีวิตในหลายครั้งที่พระเจ้าทรงตีสอนพวกเขา ท่านเอ่ยว่า “เขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร” คำที่แปลว่า **ล้มตายกันเกลื่อนกลาด** (*คาทาสโตรนนูมิ*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ catastrophe (*ภัยพิบัติ*) และเป็นความจริงที่ไม่ว่าจะเป็นการกบฏของโคราห์ หรือการบ่นเรื่องมานา หรือการไหว้รูปเคารพของบาลาอัม พระเจ้าก็ได้ทรงประหารพวกเขาจนล้มตายกันเกลื่อนกลาด

1 คร 10:6 ประเด็นของเปาโลก็ง่ายๆ **แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เรามีใจโลภปรารถนาสิ่งที่ชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น** นอกจากความเป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ของเรื่องเหล่านั้นที่ได้กล่าวไปแล้ว เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเหตุการณ์เหล่านั้นก็ทำหน้าที่เป็น*เครื่องเตือนใจ*พวกเราผู้เป็นคริสเตียนในยุคพระคัมภีร์ใหม่ บทเรียนเพื่อให้พวกเรา

เรียนรู้ก็คือ การไม่ปรารถนาสิ่งที่ชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น ในสี่ข้อต่อไป เปาโลจะสาธยายข้อผิดพลาดฝ่ายวิญญาณสี่ประการที่พวกอิสราเอลมีความผิด

1 คร 10:7 ข้อผิดพลาดแรกคือ (1) **ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ** เมื่อชนชาติอิสราเอลโดนพระเจ้าตีสอนหลายต่อหลายครั้ง ได้เรียนรู้บทเรียนของตนในที่สุดเกี่ยวกับการไหว้รูปเคารพ เปาโลอาจหมายถึงการไหว้รูปเคารพจริงๆ เพราะที่เมืองโครินธ์เต็มไปด้วยการทำอย่างนี้ อย่างไรก็ตาม การที่เปาโลยกคำพูดมานั้นดูเหมือนจะหมายถึงการไหว้รูปเคารพเชิงอุปมา ท่านยกคำพูดมาจากอพยพ 32:6 “ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน” บริบทในข้อนั้นเกี่ยวข้องกับการไหว้รูปเคารพจริงๆคือ รูปวัวทองคำ อย่างไรก็ตามเปาโลเน้นเรื่องการกิน การดื่ม และการลุกขึ้นเล่นสนุกกัน ข้อนี้สื่อว่าการรักสนุกกลายเป็นการนับถือรูปเคารพได้อย่างไร การมีชีวิตอยู่เพื่อความสนุกสนานและความบันเทิงกลายเป็นพระสำหรับคนมากมายมาตลอดทุกยุคทุกสมัย ถึงแม้การไหว้รูปเคารพจริงๆไม่ได้เป็นปัญหาสำคัญในคริสตจักรส่วนใหญ่ แต่การนับถือรูปเคารพในการ ‘สนุกสนานเข้าไว้’ ก็กลายเป็นพระเท็จองค์หนึ่งจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งส่งผลต่อคริสตจักรมากมายตั้งแต่ที่เมืองโครินธ์จนถึงเมืองที่เราอยู่

1 คร 10:8 เปาโลเอ่ยถึงข้อผิดพลาดที่สอง (2) **อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน** ในทางประวัติศาสตร์แล้ว การล่วงประเวณีเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งที่เมืองโครินธ์ ในฐานะที่เมืองนี้เป็นเมืองท่าติดทะเล การขายบริการทางเพศเป็นเรื่องปกติซึ่งรวมถึงการขายบริการทางเพศที่วิหารของรูปเคารพหลายแห่งด้วย ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เคยเกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้ก่อนที่พวกเขามารับเชื่อพระคริสต์อย่างแน่นอน และการที่เปาโลเน้นย้ำเรื่องนี้หลายต่อหลายครั้งในจดหมายฝากฉบับนี้ก็บอกเป็นนัยว่าความบาปนี้ยังคงอยู่ต่อไป ชาวโรมสมัยก่อนชอบพูดติดตลกว่าการล่วงประเวณีคือ ‘การทำเหมือนชาวเมืองโครินธ์’ (Corinthianize) ดังนั้นเปาโลจึงเตือนความจำคริสตจักรเรื่องบาลาอัมซึ่งเขาแนะนำให้บาลาคจ้างหญิงที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวจากโมอับเข้าไปในค่ายของพวกอิสราเอลเพื่อล่อลวงให้พวกเขาล่วงประเวณี บาลาอัมรู้ดีว่าความบาปดัง

กล่าวจะทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธและก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เปาโลจึงกล่าวว่าคน 23,000 คนเสียชีวิตในวันเดียวจากภัยพิบัติที่พระเจ้าทรงใช้มา

บางคนคิดว่ามีข้อผิดพลาดในพระคัมภีร์ตรงนี้ กันดารวิถี 25:9 บอกว่าคน 24,000 คนเสียชีวิตในภัยพิบัติครั้งนั้นขณะที่เปาโลบอกว่ามีคนตาย 23,000 คน มีคนเสนอหลายความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ (1) เปาโลพูดถึงยอดผู้เสียชีวิตใน*วันเดียว*ขณะที่โมเสสพูดถึงยอดผู้เสียชีวิตทั้งหมด หากมองจากมุมนั้น ก็ไม่มีความแตกต่างตรงไหน (2) เพราะว่าคนฮีบรูสมัยก่อนไม่ใช้ตัวเลขและใช้ตัวอักษรของพยัญชนะในระบบการนับ การถ่ายทอดและการตีความตัวเลขจึงเป็นเรื่องยาก อย่างไรก็ตาม จุดยืนแบบอนุรักษ์นิยมมากกว่าเชื่อว่า ตัวเลขในแต่ละกรณีนั้นถูกต้องแล้วและเชื่อเหมือนที่กล่าวไว้ใน (1) ด้านบน

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยพวกอิสราเอลและการฝ่าฝืนในเรื่องทางเพศของพวกเขา พระองค์จึงทรงตีสอนพวกเขาอย่างรุนแรง เปาโลจึงกล่าวว่าเรื่องนี้เป็นเครื่องเตือนใจเพื่อเห็นแก่เรา

1 คร 10:9 ท่านนำเสนอข้อผิดพลาดที่สาม (3) **อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยงูร้าย** เปาโลอ้างถึงกันดารวิถี 21:5-9 ที่อิสราเอล “บ่นว่าพระเจ้าและโมเสส” พวกเขาบ่นที่ไม่มีอาหารและน้ำรับประทาน พระเจ้าจึงทรงใช้งูแมวเซาเข้ามาในค่ายซึ่งกัดคนตายไปมากมาย ความบาปไม่ใช่การบ่นของพวกเขาถึงแม้พวกเขาบ่นจริงๆก็ตาม แต่พวกเขาท้าทายความเป็นผู้นำและสิทธิอำนาจของพระเจ้าในตัวโมเสส ความบาปในที่นี้คือการกบฏโดยมีเป้าหมายที่โมเสสโดยตรง แต่ถึงอย่างไรแล้วมันก็เป็นการกบฏต่อพระเจ้า พระองค์จึงทรงจัดการขั้นเด็ดขาดกับพวกเขาด้วยงูร้าย

ผู้อ่านชาวเมืองโครินธ์ที่หัวไวคงเข้าใจว่าเรื่องนี้เทียบได้กับการกบฏต่อความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของเปาโล ดังที่ได้กล่าวไว้ชัดเจนในบทที่แล้ว มีบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ที่ได้กบฏและท้าทายสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของเปาโล ท่านจึงใช้เรื่องนั้นเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจพวกเราซึ่งอยู่ในยุคคริสตจักร

1 คร 10:10 เปาโลจึงเสนอข้อผิดพลาดที่สี่ (4) **ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เพชฌฆาต** เปาโลใช้ข้อผิดพลาดของพวกอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิมเพื่อสอนพวกเขาอีกแล้ว นี่น่าจะเป็นการกบฏของโคราห์ตามที่มีบันทึกไว้ในกันดารวิถี 16 ในครั้งนั้นการบ่นเป็นการกบฏอย่างซึ่งๆหน้าต่อผู้นำที่พระเจ้าทรงเจิมตั้งไว้ การลงโทษของพระเจ้าต่อโคราห์และคนเหล่านั้นที่กบฏร่วมกับเขาก็รุนแรงยิ่งกว่า เปาโลสื่อชัดเจนถึงใจที่มักกบฏของบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ หากพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่เปาโลต้องการจะสื่อในข้อ 9 เปาโลก็ทำให้พวกเขาเข้าใจตรงนี้

1 คร 10:11 ประเด็นของท่านก็ชัดเจน **แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก** เรื่องเหล่านั้นที่เปาโลได้กล่าวไปแล้วรวมถึงเหตุการณ์ต่างๆในพระคัมภีร์เดิมด้วยเป็นตัวอย่างเพื่อเตือนสติพวกเรา เหมือนที่คำพังเพยเก่าแก่ได้กล่าวไว้ คนที่ไม่สนใจอดีตก็มักทำผิดซ้ำสอง พระเจ้าทรงดลใจให้มีการบันทึกเรื่องราวของพวกอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมไว้เพื่อประโยชน์ของเรา นั่นมีไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา “ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก” คำที่แปลว่า **กาลสุดปลาย** (*เทะลอส*) มีความหมายว่า ‘ความครบสมบูรณ์’ คำที่แปลว่า **โลก** (*ไอโอน*) มีความหมายว่า ‘ยุคสมัย’ ด้วยซึ่งน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ ดังนั้น เปาโลน่าจะหมายถึงพวกเราผู้ซึ่งความครบสมบูรณ์แห่งยุคสมัยกำลังจะมาถึง ท่านพูดรวมๆถึงยุคคริสตจักรและความครบสมบูรณ์ที่จะมาถึงเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ความสำคัญก็คือ เราควรเรียนรู้จากความผิดพลาดของพวกอิสราเอลขณะที่กาลสิ้นสุดของยุคสมัยกำลังจะมาถึง

1 คร 10:12 ประเด็นสำคัญที่สุดที่เปาโลต้องการจะสื่อก็คือ **เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง** เมื่อพิจารณาถึงการล้มลงของพวกอิสราเอล ทั้งๆที่พวกเขาอยู่ในตำแหน่งที่พิเศษและสูงส่ง เปาโลก็เตือนให้เราระวังความเย่อหยิ่งฝ่ายวิญญาณ โอบาดีย์เขียนไว้ว่า “ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง” (โอบาดีย์ 1:3) ซาโลมอนเขียนไว้ว่า “ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสนำหน้าการล้มลง” (สุภาษิต 16:18)

1 คร 10:13 เปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยกล่าวว่า **ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย** คำเตือนสตินี้มักถูกตีความนอกบริบทอยู่บ่อยๆ บริบทในที่นี้คือความบาปหลายอย่างของพวกอิสราเอลซึ่งถูกเตือนไปแล้วในตอนต้นของบทนี้ ความบาปที่ว่า ได้แก่ การนับถือรูปเคารพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปเคารพที่จับต้องได้ การทำผิดศีลธรรม การให้ร้ายต่อสิทธิอำนาจ หรือแม้แต่การกบฏต่อผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง สิ่งต่างๆเหล่านี้เรียกได้ว่าเป็นการทดลองได้แน่นอน คำที่แปลว่า **การทดลอง** (*เพะอิราสมอส*) มีความหมายได้ว่า 'ความทุกข์ยาก' หรือ 'การทดสอบ' หรือ 'การล่อลวงให้ทำบาป' ความหมายหลังสุดน่าจะใช่สำหรับข้อนี้

แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ ช่างเป็นการตระหนักรู้ที่น่าอัศจรรย์ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงอยู่ด้วยกับเราทุกวันเพื่อช่วยเราเอาชนะการทดลอง นอกจากนี้พระองค์ยังไม่ทรงปล่อยให้เราถูกทดลองเกินกว่าที่เราจะทนได้ด้วย อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะคอยยับยั้งมิให้ซาตานใช้อุบายที่มีอำนาจเกินกว่าที่เราจะรับมือไหว ช่างเป็นพระสัญญาอันมีค่า ดังนั้นเราจึงไม่มีข้ออ้างในการทำบาป เราอ้างไม่ได้เลยว่า 'พญามารบังคับให้ฉันทำ' พระเจ้าทรงกำหนดขอบเขตไว้แล้วว่าซาตานจะทดลองเราได้ถึงระดับไหน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรง**โปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้** โดยพระกรุณาและการทรงจัดเตรียมของพระองค์พระเจ้าได้ทรงเตรียมทางหนีให้กับเราไว้แล้วในทุกการทดลอง มีทางออกเสมอหากเราจะเลือกออกจากการทดลองนั้นๆ ในตัวอย่างของการทำบาปใดก็ตามของพวกอิสราเอล หากพวกเขาจะหนีก็ทำได้ หลายคนหนีจากการทดลองแต่บางคนก็ไม่ นี่ก็เป็นบทเรียนสำหรับเราด้วยเช่นกัน

1 คร 10:14 ตัวอย่างแรกของความบาปของพวกอิสราเอลคือการนับถือรูปเคารพในข้อ 7 เปาโลเกือบถึงบทสรุปของเนื้อหานี้โดยกำชับอีกครั้งว่า **พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ** ประโยคนี้อยู่ในรูปของคำสั่ง มันจึงเป็นคำบัญชา คำที่แปลว่า **หลีกเลี่ยง** (*เฟะอูโก*) มีความหมายว่า 'หาทางออกโดยการหนี' คำสั่งนี้ใช้กับการไหว้

รูปเคารพจริงๆก็ได้ แต่คำสั่งนี้ก็ใช้ได้กับการนับถือรูปเคารพในความหมายเชิงอุปมาด้วย เช่น ความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ เหมือนที่สื่อในข้อ 7

1 คร 10:15 เนื้อหาส่วนนี้ปิดท้ายด้วยการบอกใบ้และความเห็นหนึ่ง **ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด** กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังพูดกับคนที่มีปัญญา จงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเถิด

1 คร 10:16 เปาโลกำลังพูดถึงความกังวลหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาในบทที่ 8: การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว ปัญหาในที่นั้นก็คือ ผลกระทบและความสับสนที่พฤติกรรมดังกล่าวมีต่อพี่น้องที่อ่อนแอ อย่างไรก็ตาม ตรงนี้เปาโลกำลังพูดถึงปัญหาที่ซ่อนอยู่ภายในมากกว่า เราจะมีส่วนในโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยที่รับประทานที่โต๊ะของพวกปีศาจไปพร้อมๆกันได้อย่างไร ท่านจึงถามว่า **ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งเราหักนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ** ท่านกำลังพูดถึงพิธีศีลระลึก คำที่แปลว่า **มีส่วนร่วม** (*คอยโนเนีย*) มีความหมายสำคัญว่า 'มีสามัคคีธรรม' ดังนั้นเมื่อเรารับพิธีศีลระลึก เราก็มีสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณร่วมกับพระโลหิตที่ไหลออกและพระกายที่บอบช้ำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในทางฝ่ายวิญญาณแล้วเราก็ร่วมสัมพันธ์กับสองสิ่งนั้นเมื่อเราระลึกถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเพื่อเราบนกางเขน ท่านจึงปูพื้นสำหรับสิ่งที่ท่านจะกล่าวถึงต่อไป

1 คร 10:17 **แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน** ท่านกล่าวต่อไปว่า "เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว" ถึงแม้ว่าเราในฐานะพี่น้องเป็นหลายคนก็จริง แต่ในฐานะคริสตจักรจริงๆแล้วเราก็เป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว (คำที่แปลว่า **ขนมปัง** (*อารทอส*) มีความหมายว่า 'ก้อนขนมปัง' ด้วยซึ่งน่าจะใช่ความหมายตรงนี้) เหตุผลก็คือ "เราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน" คือพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต

1 คร 10:18 ท่านจึงยกภาพประกอบของชนชาติอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิมเพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน **จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชานั้นมิใช่หรือ** พวกปุโรหิตและพวกคนเลวีได้รับอนุญาตให้รับประทานของที่คนนำมาถวายยังแท่นบูชา พวกเขาเป็นคนที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชา พวกเขาจึง 'มีส่วนร่วม' ในแท่นบูชานั้น ประเด็นก็คือ คนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติและรับประทานของที่คนนำมาถวายบูชาก็มีส่วนร่วมกับแท่นบูชาของพระเจ้าโดยตรง พวกเขาจึงมีส่วนร่วมหรือมีสามัคคีธรรมกับแท่นบูชานั้น

1 คร 10:19 เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อ่าน เปาโลจึงถามว่า **ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร** หรือ 'ข้าพเจ้ากำลังกล่าวอะไรอยู่' ก่อนที่ท่านจะกลับมาตอบคำถามนั้น ท่านก็ถามว่า **รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ** คำตอบสำหรับทั้งสองคำถามก็คือ 'ไม่' ตามที่ท่านบอกใน 8:4 "รูปเคารพนั้นไม่มีตัวมีตนเลย' มันไม่ใช่พระเจ้าจริงๆ มันไม่มีชีวิต กล่าวคือเป็นของปลอมและเป็นสิ่งหลอกลวง ในแบบเดียวกันของที่ถวายบูชาแก่รูปเคารพจึงไม่มีความสำคัญในตัวมันเอง คือเนื้อสัตว์ตอนที่ถูกถวายบูชาและก็ยังเป็นเนื้อสัตว์หลังจากที่มันถูกถวายบูชาแล้ว รูปเคารพไม่ได้ทำอะไรกับเนื้อสัตว์นั้นเลย

1 คร 10:20 แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปีศาจ อย่างไรก็ตาม คราวนี้เปาโลพูดถึงปัญหาที่แท้จริง นี่คือสิ่งที่ท่านกำลังพูดถึงจริงๆ เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวาย (แก่รูปเคารพ) นั้น "เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า" ทั้งเลวีนิติ 17:7 และพระราชบัญญัติ 32:17 กล่าวชัดเจนว่าการถวายบูชาแก่รูปเคารพจริงๆแล้วก็คือการถวายบูชาแก่พวกปีศาจ (คำที่แปลว่า **พวกปีศาจ** (*ไดมอนิออน*) คือที่มาของคำภาษาอังกฤษ 'demons')

นี่คือความจริงที่สำคัญกว่า ถึงแม้ว่ารูปเคารพไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าชิ้นไม้ หิน หรือวัสดุอื่นๆที่ไม่มีชีวิต แต่วิญญาณที่อยู่เบื้องหลังมันก็คือ ปีศาจ ดูเหมือนว่าตลอดทุกยุคทุกสมัย

ซาตานได้ส่งเสริมให้คนไหว้รูปเคารพเพื่อเป็นวิธีหนึ่งที่มันและพวกปีศาจจะได้รับการกราบไหว้ไปด้วย วิหารรูปเคารพจริงๆแล้วก็เป็นวิหารของพวกปีศาจ ไม่ใช่ในความหมายเชิงอุปมาเท่านั้นแต่เป็นอย่างนั้นจริงๆ ในวิหารเหล่านั้นมีผีโสโครกอยู่ซึ่งคอยรับการกราบไหว้จากมนุษย์ที่ไม่รู้ประสีประสาผ่านทางรูปเคารพที่ตั้งอยู่ในวิหาร วลีสุดท้าย "ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปีศาจ" บอกชัดเจนว่าการที่เราเข้าไปรับประทานในร้านหมูกะทะประจำวิหารของเทพจูปิเตอร์ก็เท่ากับเรากำลังมีสามัคคีธรรมร่วมกับพวกปีศาจ

1 คร 10:21 นี่คือประเด็นสำคัญ **ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปีศาจด้วยไม่ได้** หลังจากรับประทานที่ร้านประจำวิหารรูปเคารพไปเมื่อคืนก่อน คริสเตียนที่ทำตามเนื้อหนังก็อาจคิดว่าตัวเองกำลังมีสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในพิธีศีลระลึกตอนเช้าวันอาทิตย์ เปาโลกล่าวว่า ท่านทำทั้งสองอย่างไม่ได้ หากคนๆหนึ่งมีสามัคคีธรรมกับพวกปีศาจที่ร้านประจำวิหารรูปเคารพไปเมื่อคืนก่อน เขาก็ไม่มีสามัคคีธรรมในพิธีศีลระลึก ท่านกล่าวต่อไปว่า **ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปีศาจด้วยก็ไม่ได้** นี่เท่ากับท่านกล่าวว่า 'เชิญไปมีสามัคคีธรรมกับชาวโลกตามสบาย แต่ท่านจะมีสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้' ท่านจะทำทั้งสองอย่างไม่ได้ ถ้าท่านมีส่วนร่วมกับคนของพญามาร ท่านก็มีสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ ดูเหมือนว่าเปาโลไม่ได้กำลังตั้งกฎในการถือพิธีศีลระลึกมากเท่ากับที่ท่านชี้ให้เห็นว่าการประนีประนอมดังกล่าวจะทำลายสามัคคีธรรมใดก็ตามที่มีในพิธีศีลระลึก

1 คร 10:22 ก่อนที่จะออกความเห็นในเรื่องนี้ต่อไป เปาโลก็ปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยคำเตือนว่า **เราจะยั่วยุให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉาหรือ** ความหมายก็คือ 'ท่านต้องการยั่วยุให้พระเจ้าทรงพระพิโรธหรือ' **เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ** นั่นคือ 'ท่านแข็งแรงยิ่งกว่าพระองค์หรือ' ท่านคิดว่าใครจะชนะในการสู้รบครั้งนั้น เปาโลจึงเตือนพวกเขาอย่างมีชั้นเชิงถึงการตีสอนของพระเจ้า เห็นชัดอยู่แล้วว่าใครจะเป็นฝ่ายมีชัย

1 คร 10:23 เปาโลรวบยอดความเห็นของท่านเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันนี้โดยย้อนกลับไปที่ประเด็นเดิมของท่านในบทที่ 8 นั่นคือการรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้วมีอิทธิพลต่อผู้อื่นจริงๆ ท่านจึงพูดถึงหลักการเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตเพื่อที่จะ (1) ถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดย (2) คิดถึงคนอื่นด้วย ท่านจึงพูดถึงปัญหานี้ต่อไป

ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ในฐานะเป็นคริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่ที่อยู่ใต้พระคุณและไม่ได้อยู่ใต้บัญญัติของโมเสส อาหารทุกรูปแบบนั้นรับประทานได้ (คือ ไม่ผิดบัญญัติ) แต่เมื่อได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว ไม่ใช่ว่าอาหารหรือเครื่องดื่มทุกอย่าง**เป็นประโยชน์** คำที่แปลเช่นนั้น (*ซุมเฟะโร*) มีความหมายว่า 'ที่นำข้อดีมาให้' หรือ 'ดี' การไม่อยู่ใต้บัญญัติของโมเสสแล้วจะทำให้อาหารหรือเครื่องดื่มใดก็ตาม 'รับประทานได้' ในทางเทคนิค อย่างไรก็ตามมันอาจก่อปัญหาแก่คนอื่นได้

ท่านจึงกล่าวต่อไปว่า **ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น** ถึงแม้ว่าเนื้อสัตว์หรือเครื่องดื่มบางชนิดอาจรับประทานได้เพราะเราไม่ได้อยู่ใต้พระบัญญัติแล้ว แต่จริงๆ แล้วมันอาจไม่**ทำให้เจริญขึ้น** คำที่แปลเช่นนั้น (*ออยคอดอเมะโอ*) มีความหมายว่า 'สร้าง' หรือ 'เสริมสร้าง' ถึงแม้ว่ากิจกรรมบางอย่าง (ในกรณีนี้คืออาหารและเครื่องดื่ม) อาจไม่ใช่เรื่องต้องห้ามในตัวมันเอง แต่นั่นอาจไม่เสริมสร้างข้าพเจ้าหรือผู้อื่น เดี๋ยวเปาโลจะพูดถึงเรื่องนี้อีกทีในภายหลัง

1 คร 10:24 ท่านพูดถึงเรื่องนี้ตรงๆ **อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น** ความหมายก็ง่ายๆ: อย่าแสวงหาผลประโยชน์ของตัวเอง แต่จงเป็นห่วงความต้องการของคนอื่น ซึ่งคือการไม่เห็นแก่ตัวนั่นเอง ถึงแม้จะไม่ได้กล่าวไว้ แต่เปาโลก็พูดถึงแก่นแท้ของความรักแบบอากาเป จงแสวงหาที่จะช่วยเหลือผู้อื่น จงแสวงหาที่จะเสริมสร้างคนอื่น จงให้ความสำคัญต่อการทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อคนอื่นแทนที่จะตอบสนองผลประโยชน์ของตัวเองและเรียกร้องสิทธิของตัวเอง

1 คร 10:25-26 ขณะที่จนถึงตอนนี้เปาโลได้พูดถึงการรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพที่วิหารพระต่างประเทศหรือที่ร้านอาหารที่อยู่ติดกับวิหาร ตอนนี้ท่านก็พูดถึงอีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน **ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ** คำที่แปลว่า **ตลาดเนื้อ** (*มาเค็ลลอน* หรือ*มาเซลลุม* ในภาษาละติน) หมายถึงสถานที่ที่มีการจำหน่ายเนื้อสัตว์และอาหารอื่นๆ สมัยนี้เราก็เรียกตลาดแบบนี้ว่าตลาดเนื้อหรือร้านขายของชำ ในบางกรณีเนื้อสัตว์ที่เหลือจากการถวายบูชาที่วิหารรูปเคารพจะถูกขายส่งให้แก่พวกพ่อค้าในท้องถิ่นซึ่งก็จะนำมาขายต่อในตลาดของพวกเขา ในกรณีนี้เปาโลแนะนำให้ซื้อเนื้อสัตว์นั้น (โดยไม่ต้องถามว่ามันมาจากไหน) เอากลับไปบ้าน และปรุงรับประทานได้ตามสบาย ท่านจึงยกข้อความจาก สดุดี 24:1 **26 เพราะว่า `แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า'** ความหมายก็ง่ายๆ เนื้อสัตว์ก็ยังเป็นเนื้อสัตว์เหมือนเดิมไม่ว่าจะมาจากไหน นั่นเป็นของประทานขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากความไพบูลย์ของพระองค์ แต่ปัญหาก็คือ *ใจสำนึกผิดชอบ*

1 คร 10:27-28 เปาโลพูดถึงอีกรูปแบบของเรื่องนี้ **ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ** อีกครั้งที่เปาโลแนะนำว่า ถ้าหากได้รับเชิญให้ไปรับประทานอาหารกับเพื่อนๆที่ยังไม่รอด ก็จงอย่าทำให้แหล่งที่มาของอาหารนั้นเป็นเรื่องใหญ่ เนื้อสัตว์ก็ยังเป็นเนื้อสัตว์อยู่ดี อย่าทำให้เรื่องที่ท่านไม่รู้กลายเป็นเรื่องใหญ่ เกรงว่าใจสำนึกผิดชอบของพวกเขาหรือของท่านจะถูกทำให้สะดุด

28 แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า "ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว" ท่านอย่ารับประทานเพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า `แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า' อย่างไรก็ตาม ถ้ามีคนประกาศว่า "ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว" ท่านอย่ารับประทานเพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้น ปัญหาก็คือ ใจสำนึกผิดชอบเหมือนเดิมดังจะมีอธิบายในข้อต่อไป ท่านยกคำพูดจากสดุดี 24:1 อีกครั้ง

1 คร 10:29-30 **ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่บอกนั้น ทำไมใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า 30 เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า**

ตัวบ่งชี้สำคัญก็คือ "มิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่บอกนั้น" ปัญหาที่แท้จริงก็คือการกินเนื้อสัตว์ที่ต้องสงสัยดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นพี่น้องที่อ่อนแอหรือคนไม่เชื่อที่คอยดูการกระทำที่ไม่สอดคล้องกับคำพูดของเรา ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ควรยินดีสละสิ่งที่เขามีเสรีภาพที่จะทำได้เพื่อเห็นแก่ผู้อื่นซึ่งอาจสะดุดเพราะการกระทำนั้นๆ ประเด็นก็คือ*ความรักที่ใช้สติปัญญา*ซึ่งเสริมสร้างผู้อื่นแทนที่จะ*ยืนกรานในสิทธิของตนอย่างเห็นแก่ตัว*ซึ่งทำลายผู้อื่น

เปาโลจึงถามสองคำถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทำไมเสรีภาพของท่านในการเลือกต้องถูกปรับโทษโดยใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นด้วย และถ้าหากโดยพระคุณท่านได้เลือกที่จะรับประทานเนื้อสัตว์ต้องสงสัยนั้น ทำไมท่านต้องถูกปรับโทษในสิ่งที่ท่านได้อธิษฐานและขอบพระคุณแล้วด้วย คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว มันไม่คุ้มกันเลย อย่างไรก็ตามหลักเกณฑ์ก็คือ การรักษาคำพยานที่ดีไว้ต่อหน้าพี่น้องที่อ่อนแอหรือคนไม่เชื่อที่ชอบวิจารณ์

1 คร 10:31 มีคนถามคำถามเหล่านี้เปาโลไปแล้ว คำแนะนำโดยรวมของท่านทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง **เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า** ท่านกำหนดหลักการให้รวมถึงกิจกรรมใดก็ตามที่ต้องสงสัย ประเด็นที่แท้จริงก็คือ การถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านทางสิ่งที่เรากระทำ หากมันทำให้คนอื่นสะดุด มันก็ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าแล้ว ถึงแม้ปัญหาเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพจะไม่ใช่ปัญหาในโลกตะวันตกสมัยใหม่อีกต่อไปแล้ว แต่ก็มีกิจกรรมอีกหลายอย่างที่ต้องสงสัย หลักการก็คือการตัดสินใจที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าในสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ

1 คร 10:32 ดังนั้น ในสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำในฐานะคนของพระเจ้า **อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป** ท่านพูดถึงคนสามประเภทที่เกี่ยวข้อง: พวกยิว, ชาวโลกที่ยังไม่รอด และคริสเตียนคนอื่นๆ หน้าที่ของเราคือการหลีกเลี่ยงที่จะไม่ทำให้คนที่อยู่รอบตัวเราต้องสะดุดไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม

1 คร 10:33 เปาโลสรุปเรื่องนี้โดยกล่าวซ้ำหลักการเรื่องความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ **เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้** กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลดำเนินชีวิตของท่านในแบบที่ไม่แสวงหาผลประโยชน์ของตัวเองแต่เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของคนที่อยู่รอบตัวท่านเพื่อที่พวกเขาจะรอดได้บ้าง ท่านอยู่เพื่อผู้อื่นไม่ใช่อยู่เพื่อตัวเอง ท่านห่วงว่าการกระทำของท่านจะมีอิทธิพลต่อผู้อื่นอย่างไรมากกว่าห่วงเรื่องผลประโยชน์ของตัวเอง ท่านให้ความสำคัญต่อคำพยานของท่านในเรื่องพระคริสต์เป็นหลักและผลกระทบของมันที่มีต่อผู้อื่น ท่านได้รับการนำพาโดยสติปัญญา, ความรัก, ความเป็นผู้ใหญ่ และความปรารถนาที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ช่างเป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่นดังที่ท่านจะกล่าวในข้อแรกของบทต่อไป!

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 11*: เปาโลพูดถึงเรื่องสำคัญสองเรื่องในบทนี้: (1) ลำดับของทั้งสองเพศตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในข้อ 1-16 และ (2) พิธีศีลระลึกในข้อ 17-34 เปาโลพูดถึงความไม่เป็นระเบียบในพิธีดังกล่าวที่เมืองโครินธ์และวิธีทำให้มันเป็นระเบียบ*

1 คร 11:1 การแบ่งบทไม่ได้รับการดลใจแต่ถูกแนะนำเข้ามาในภายหลัง ดูเหมือนว่าข้อ 1 ของบทนี้น่าจะเป็นข้อสุดท้ายของบทที่แล้วมากกว่า เมื่อพิจารณาถึงแบบอย่างของเปาโลที่มุ่งแสวงหาประโยชน์ของผู้อื่น ท่านจึงสั่งว่า **ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์** คำว่า **ปฏิบัติตาม** (*มิเมเทส*) มีความหมายว่า ‘คนที่ลอกเลียนแบบ’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงทำอย่างที่ข้าพเจ้าทำและจงเป็นเหมือนที่ข้าพเจ้าเป็น จงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า

1 คร 11:2 เนื้อหาหลักส่วนแรกของบทนี้ถูกนำเสนอตรงนี้ ถึงแม้ว่าเปาโลค่อนข้างวิจารณ์พวกเขาอย่างหนักจนถึงขั้นที่เรียกได้ว่ารุนแรง แต่ท่านก็พักสักครู่เพื่อกล่าวชมเชยคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ **พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ** ท่านปรบมือให้พวกเขาที่พวกเขาจดจำสิ่งที่ท่านได้สอนพวกเขาแล้วขณะอยู่กับพวกเขาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาได้รักษา **กฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน** คำที่แปลว่า **กฎ** เป็นคำที่น่าสนใจ มันมาจากคำกรีก *พาราดอซิส* และมักถูกแปลเป็น 'ธรรมเนียม' บางคนพยายามเชื่อมโยง 'กฎ' (พิธี) สองข้อของคริสตจักรท้องถิ่น (พิธีบัพติศมาและพิธีศีลระลึก) เข้ากับคำแปลภาษาอังกฤษของคำๆนี้ อย่างไรก็ตามบริบทแวดล้อมก็ไม่ได้สนับสนุนการตีความดังกล่าว

ความหมายในแง่ 'ธรรมเนียม' ก็อาจชวนให้เข้าใจผิดได้เช่นกัน ที่น่าจะใช่คือคำสั่งที่รับมาต่างหาก เปาโลกำลังบอกว่าพี่น้องที่โครินธ์ไม่เพียงจดจำสิ่งที่ท่านสอนพวกเขาได้เท่านั้น แต่ยังรักษามันไว้ด้วย ถึงแม้ว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มีปัญหาเรื่องความบาปเยอะแยะและการทำตามเนื้อหนัง แต่พวกเขาส่วนใหญ่ก็มีหลักคำสอนและวิธีปฏิบัติของคริสตจักรที่ถูกต้อง

ในย่อหน้าต่อไป เปาโลจะพูดถึงสิ่งที่เป็นความสับสนเกี่ยวกับตำแหน่งของผู้หญิงโดยทั่วไปและเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักร ความสับสนในเรื่องความสัมพันธ์และบทบาทของทั้งสองเพศไม่ใช่เรื่องที่เพิ่งเกิดแต่อย่างใด

1 คร 11:3 ถึงแม้ว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ได้ถือรักษาคำสอนของเปาโลมาตลอด แต่เปาโลก็เห็นว่าท่านจำเป็นต้องพูดถึงโครงสร้างในความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง นี่สื่อให้เห็นว่ามีอีกปัญหาหนึ่งในคริสตจักรที่นั่น

เปาโลจึงเริ่มต้นด้วยการเรียงลำดับสิทธิอำนาจไล่ตั้งแต่พระเจ้าลงมา **แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์** ในทางหลักการ สิทธิอำนาจถูกถ่ายทอดลงมาจากพระเจ้าพระบิดามาถึงพระคริสต์ จากนั้นมันก็ถ่ายทอดผ่านผู้ชายไปสู่ผู้หญิง เปาโลบรรยายแต่ละ

ขั้นของสิทธิอำนาจว่าเป็น 'ศีรษะ' พระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชาย ชายเป็นศีรษะของหญิง กระแสเฟมินิสต์ (เรียกร้องสิทธิสตรี) อาจลุกฮือต่อต้านความจริงข้อนี้ แต่นี่ก็เป็นแผนการของพระเจ้าไม่ว่าพวกเธอจะชอบหรือไม่ชอบก็ตาม ปัญหาของมนุษย์ก็คือการมีนิสัยลุกฮือต่อสู้สิทธิอำนาจที่อยู่เบื้องบน พระเจ้าถึงต้องทรงจัดตั้งสังคมมนุษย์ขึ้นมา เช่นเดียวกับที่พระบุตรของพระเจ้าทรงอยู่ใต้บังคับพระบิดาของพระองค์ ผู้หญิงก็ควรมีความสัมพันธ์เช่นนั้นกับผู้ชายด้วย การสำแดงที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส แต่นั่นก็เป็นเช่นนั้นในคริสตจักรด้วย

1 คร 11:4-6 ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศีรษะอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ 5 แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศีรษะ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว 6 เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศีรษะเสีย

เปาโลพูดถึงการผสมผสานระหว่างหลักการที่เป็นจริงเสมอกับธรรมเนียมปฏิบัติ การที่เปาโลพูดถึงการอธิษฐานและการพยากรณ์ (คือ การเทศนา) นั้นหมายถึงการทำทั้งสองสิ่งในที่ประชุม การคลุมศีรษะของผู้ชาย*ตามประเพณีนั้น*เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการไม่ให้ความเคารพ จนถึงทุกวันนี้ผู้ชายก็ถอดหมวกเวลาที่จะอธิษฐาน ในทางกลับกัน การคลุมศีรษะของผู้หญิง*ตามประเพณีนั้น*ก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการยอมจำนน การที่ผู้ชายจะอธิษฐานในที่ประชุมโดยคลุมศีรษะของตนก็เป็นการแสดงการไม่ให้ความเคารพหรือไม่ให้เกียรติ คำที่แปลว่า **คลุม** (*คาตา*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ลง' หรือ 'ต่อต้าน' การใช้ในที่นี้เป็นแบบสำนวน บริบทบอกชัดเจนถึงศีรษะที่มีสิ่งปกคลุมครอบลงมา (คือ หมวก)

ในแบบเดียวกันผู้หญิงที่อธิษฐานหรือพยากรณ์ในที่ประชุมโดยไม่คลุมศีรษะก็แสดงความไม่เคารพ ความหมายในที่นี้เป็นเรื่องวัฒนธรรม แต่ก็เกี่ยวข้องกับหลักการเรื่องการยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของผู้หญิงด้วย คำที่แปลว่า **ไม่คลุม** (*อาคาตาคาลุพตอส*) หมายถึง 'ไม่ถูกปกปิด' หรือ 'ไม่มีอะไรบัง' เปาโลกล่าวว่าพฤติกรรมดังกล่าวก็เหมือนกับการมีศีรษะที่ถูกโกน

แล้ว สำหรับผู้หญิงนั่นเป็นเครื่องหมายตามประเพณีที่แสดงถึงความอับอาย ตามที่พระราชบัญญัติ 21:12 ได้กล่าวไว้ ผู้หญิงที่ถูกจับเป็นเชลยในยามสงครามและถูกนำกลับบ้านมาเป็นภรรยาก็ต้องโกนศีรษะของนางก่อน มันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความอับอายของนางในฐานะเป็นหญิงต่างชาติที่ตกเป็นเชลย นอกจากนี้ในแถบตะวันออกกลางสมัยโบราณ ผู้หญิงที่โกนศีรษะก็ประจานตัวเองว่าเป็นหญิงเล่นชู้หรือไม่ก็เป็นหญิงสำส่อน ดังนั้นเปาโลจึงสั่งว่าหากผู้หญิงคนใดไม่ยอมคลุมศีรษะในการประชุมนมัสการ *ในทางวัฒนธรรม*นางก็เหมือนกับได้โกนศีรษะตัวเองแล้ว ดังนั้นนางจึงควรคลุมศีรษะของตัวเอง ถึงแม้นี่ไม่ใช่เรื่องที่คนสมัยนี้ถกเถียงกัน แต่มันก็เป็นเรื่องที่คน*สมัยนั้น*ถกเถียงกัน วิธีที่ผู้ชายและผู้หญิงเปิดเผยศีรษะของตัวเองเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อสิทธิอำนาจและความเหมาะสม

1 คร 11:7 ดังนั้น **เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย** อีกครั้งที่บริบทคือ การประชุมนมัสการและการที่ผู้ชายไม่ควรสวมหมวกในที่ประชุม สำหรับพวกเขามันแสดงถึงการให้ความเคารพและสื่อถึงการที่สิทธิอำนาจของพระเจ้าส่งต่อผ่านมายังผู้ชายในฐานะเป็น "พระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า" อย่างไรก็ตาม "ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย" นางต้องยอมอยู่ใต้บังคับของเขาซึ่งมีผ้าคลุมเป็นสัญลักษณ์ ถึงแม้ว่านี่เป็นเรื่องที่ปนกับ*วัฒนธรรม* แต่เปาโลจะเริ่มพูดถึง*หลักการที่เป็นจริงเสมอ*บ้าง

1 คร 11:8-9 **เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย** ถึงแม้ว่ากระแสเฟมินิสต์ (เรียกร้องสิทธิสตรี) จะต่อต้านคำพูดนี้ แต่ปัญหาของพวกนางก็คือการไม่ยอมรับพระวจนะของพระเจ้า ในช่วงสัปดาห์นั้นที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่ง ผู้ชายถูกสร้างขึ้นมาก่อน ผู้หญิงถูกสร้างมาจากผู้ชายและถูกสร้างมาเพื่อช่วยเหลือผู้ชาย

ในทางกลับกัน **9 และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย** พระเจ้าทรงสร้างเอวาเพื่อเป็นคู่อุปถัมภ์ (คือ ผู้ช่วยเหลือ) สำหรับอาดัม นั่นไม่ใช่

อุบัติเหตุหรือความบังเอิญ มันสะท้อนให้เห็นถึงการเรียงลำดับของพระเจ้าซึ่งยังเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ ปัญหาเกิดเมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงพยายามที่จะเพิกเฉยต่อแผนการอันเรียบง่ายของพระเจ้า

1 คร 11:10 เปาโลมาถึงประเด็นสำคัญของการบรรยายของท่าน **ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์** คำพูดนี้ถอดความได้ว่า 'ดังนั้นผู้หญิงจึงควรมีสิทธิอำนาจอยู่บนศีรษะ*เพื่อ*พวกทูตสวรรค์' วัฒนธรรมในสมัยนั้นและข้อถกเถียงที่มาพร้อมกับมันด้วยกำหนดให้ผู้หญิงที่ยอมจำนนคลุมศีรษะของตนในที่ประชุม

ความเห็นเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ในที่นี้ก่อให้เกิดการตีความไปต่างๆนานา เปาโลไม่ได้หมายถึงพวกนักเทศน์ (ในความหมายของวิวรณ์ 2-3) หรือพวกทูตสวรรค์ชั่วที่อาจถูกล่อลวง แต่เปาโลน่าจะกำลังหมายถึงพวกทูตสวรรค์ที่ปรนนิบัติรับใช้ ซึ่งอาจร่วมประชุมนมัสการด้วย และอาจตกใจกับการกระทำของพวกผู้หญิงเพราะตัวพวกเขาเองก็คลุมหน้าของตนจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ การที่ผู้หญิงคลุมศีรษะของตนในที่ประชุมเป็นเรื่องของค่านิยมทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นประเด็นถกเถียงในสมัยนั้น มันไม่ได้ถูกพูดถึงในฐานะเป็นคำบัญชาในที่อื่นใดของพระคัมภีร์เลย

1 คร 11:11-12 อย่างไรก็ตามเปาโลก็พยายามที่จะสื่อเรื่องนี้ให้พวกเขาเข้าใจ **ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึ่งผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องพึ่งผู้ชาย** ฝ่ายหนึ่งก็ต้องพึ่งพาอีกฝ่ายและไม่สมบูรณ์เมื่อปราศจากอีกฝ่าย มีการให้ความเคารพต่อกันและกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า **12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า** ผู้หญิงถูกสร้างมาจากผู้ชาย แต่ผู้ชายก็เกิดจากผู้หญิง ถึงแม้ว่าในที่สุดแล้วมีการจัดอันดับสิทธิอำนาจระหว่างผู้ชายและผู้หญิง แต่พวกเขาก็ต้องการกันและกันและควรเคารพซึ่งกันและกัน เพราะเราทั้งสองฝ่ายต่างเป็นของพระเจ้า

1 คร 11:13 เปาโลกลับไปพูดถึงหลักปฏิบัติตามวัฒนธรรมในสมัยนั้นเป็นครั้งสุดท้าย ท่านถามว่า **ท่านทั้งหลายจงตัดสินเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุม**

ศีรษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า ตามค่านิยมทางสังคมในวัฒนธรรมนั้น เปาโลถามว่าเป็นการเหมาะสมหรือไม่ที่ผู้หญิงจะอธิษฐานในที่ประชุมโดยไม่มีอะไรคลุมศีรษะของตน คำตอบ *สำหรับสมัยนั้น*ก็ชัดเจนอยู่แล้ว

1 คร 11:14 ท่านจึงอ้างถึงความแตกต่างขั้นพื้นฐานที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ระหว่างทั้งสองเพศ **ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอายแก่ตัว** ตั้งแต่ปฐมกาลพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ผู้ชายไว้ผมสั้นและผู้หญิงไว้ผมยาว ซึ่งเป็นความแตกต่างหนึ่งที่แยกระหว่างผู้ชายและผู้หญิง การที่ผู้ชายจะทำสิ่งที่ขัดแย้งกับความแตกต่างดังกล่าวก็เป็นเรื่องน่าอาย มันสะท้อนให้เห็นถึงการกบฏต่อระเบียบของทั้งสองเพศที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้มานาน และตามประวัติศาสตร์แล้ว การที่ผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการกบฏต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า

1 คร 11:15 **แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ** ในทางตรงกันข้าม การที่ผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีและเป็นความงามสำหรับตัวเธอเอง นอกจากนี้แล้วยังเป็น 'ที่คลุมศีรษะ' ตามธรรมชาติที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเธอด้วย

ถึงแม้ว่าเปาโลได้พูดถึงธรรมเนียมปฏิบัติในแถบตะวันออกกลางในสมัยนั้นไปแล้วเกี่ยวกับการประชุมนมัสการ แต่หลักการที่สำคัญกว่าคือ ลำดับที่พระเจ้าทรงตั้งไว้และความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศ ผู้ชายถือเป็นฝ่ายที่ใหญ่กว่าเมื่อเปรียบเทียบผู้ชายกับผู้หญิง เช่นเดียวกับที่พระเจ้าพระบิดาทรงอยู่เหนือพระคริสต์ ในแง่มนุษย์ ความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศก็คือ การที่ผู้ชายไว้ผมสั้นเพื่อแสดงถึงสิทธิอำนาจของตนและการที่ผู้หญิงไว้ผมยาวก็เพื่อความงาม (คือสง่าราศี) ของตนรวมถึงการยอมอยู่ใต้บังคับด้วย

1 คร 11:16 ท่านสรุปเนื้อหาตอนนี้โดยยกเหตุผลทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนความเห็นก่อนหน้านั้นของท่าน **แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง** นั่นคือถ้าผู้ใดไม่ยอมปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้ **เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่โต้แย้งนั้น** ธรรมเนียมดังกล่าวไม่มีอยู่ใน

คริสตจักรสมัยนั้น ธรรมเนียมที่ว่าคือ การที่ผู้หญิงคลุมศีรษะ อย่างไรก็ตามบทเรียนของบทนี้ก็คือ เราต้องไม่ท้าทายต่อธรรมเนียมปฏิบัติทางวัฒนธรรมและที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ซึ่งอาจนำความเสื่อมเสียมาสู่ข่าวประเสริฐ

1 คร 11:17 ถึงแม้ว่าเปาโลได้ชมเชยพวกเขาที่ถือตามคำสอนส่วนใหญ่ของท่าน แต่ตอนนี้ท่านตำหนิพวกเขา **แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี** คราวนี้ท่านเปลี่ยนมาพูดถึงปัญหาเกี่ยวกับการมาประชุมร่วมกันเป็นคริสตจักรท้องถิ่น ถึงแม้ไม่ได้มีบอกไว้ตรงนี้ ข้อความต่อไปก็บ่งบอกว่ามีการถือพิธีศีลระลึกอย่างผิดๆ การถือพิธีดังกล่าวกลับเป็นผลเสียมากกว่าเป็นพระพร

1 คร 11:18 ดูเหมือนว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ถือพิธีศีลระลึกเกือบทุกสัปดาห์ วิธีที่พวกเขาทำพิธีศีลระลึกเป็นที่มาของความขัดแย้งและความแตกแยกภายในคริสตจักร ท่านเขียนว่า **ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง** คำที่แปลว่า **การแตกก๊กแตกเหล่า** (*สคิสมา*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ schisms ซึ่งในที่นี้ก็คือการแตกก๊กแตกเหล่าจริงๆ จากที่เปาโลได้รับฟังมาเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในคริสตจักรที่นั่น ท่านก็ค่อนข้างเชื่อสิ่งที่ท่านได้ยินมาอยู่ไม่น้อย

1 คร 11:19 ท่านกล่าวต่อไปว่า **เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน** คำที่แปลว่า **การขัดแย้งกัน** (*ไฮเระซิส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'มีความเห็นแบ่งแยก' ซึ่งนำไปสู่การแบ่งพรรคแบ่งพวก ความหมายโดยทั่วไปของคำๆนี้ไม่เกี่ยวข้องกับความผิดพลาดในด้านหลักคำสอน (นั่นคือความหมายรองของบางคนที่ดื้อดึงในความเห็นของตนในด้านหลักคำสอน) ดังที่เราจะเห็นในข้อต่อไป ความแตกแยกที่เมืองโครินธ์ไม่ได้เกิดจากปัญหาเรื่องหลักคำสอนมากเท่ากับปัญหาเรื่องผู้คน ความหมายของวลีแรกของข้อนี้ก็คือ 'เพราะจะต้องมีคนที่ดื้อดึงในความเห็นของตนมากๆในพวกท่าน' **เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น** นั่นคือการเห็นชอบจะได้ปรากฏชัดเจนในพวกท่าน ข้อดีประการเดียวเท่านั้นของการแตกแยกในคริสตจักรก็

คือ จุดยืนที่ถูกต้องจะได้ปรากฏ จากข้อโต้แย้งซึ่งได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ฝ่ายที่ได้รับการเห็นชอบก็จะได้ปรากฏชัดเจน

1 คร 11:20-21 เปาโลตำหนิพวกเขา **เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้** เมื่อคริสตจักรมาประชุมพร้อมกัน นั่นคือทุกสัปดาห์ มีการถือพิธีศีลระลึกแบบผิดๆ **21 เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา** การประชุมนมัสการแต่ละครั้งกลับกลายเป็นการรับประทานอาหารว่างในนามของพิธีศีลระลึก แต่ไม่มีการแบ่งปันสิ่งใดร่วมกันเลย แต่ละครอบครัวต่างนำตะกร้าอาหารเย็นของตนมาและต่างคนต่างรับประทานอาหารของตนในนามของพิธีศีลระลึก เห็นได้ชัดว่าขณะที่พวกเขารับประทาน ศิษยาภิบาลหรือคนใดคนหนึ่งที่เป็นผู้นำคงพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการถูกฝังไว้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นอกจากนี้ บางคนก็รวยเหลือเกินขณะที่บางคนก็จนจริงๆ บางคนจึงนำอาหารเย็นเลิศรสมาขณะที่พี่น้องที่ยากจนก็รับประทานอาหารกระจอกๆ บางคนถึงกับนำเครื่องดื่มที่เป็นแอลกอฮอล์มาและดื่มจนเมามาย ความแตกต่างในเรื่องฐานะและการอวดร่ำอวดรวยโดยคนที่มั่งมีก็ก่อให้เกิดความขัดแย้งและความแตกแยกขึ้นในคริสตจักร พิธีศีลระลึกที่เมืองโครินธ์จึงกลายเป็นเรื่องตลกไป

1 คร 11:22 เปาโลจึงตำหนิพวกเขาว่า **อะไรกันนี่ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย** อีกครั้งที่เราเห็นถึงการไม่รู้จักโตของสมาชิกบางคนในคริสตจักร พวกเขาไม่สนใจพี่น้องคนอื่น พวกเขาสนแต่ประโยชน์ของตัวเองและความเจริญก้าวหน้าของตน พวกเขาไม่สนใจพี่น้องที่ขัดสนที่พวกเขาทำให้อับอายด้วยอาหารที่เลิศรสของพวกเขา เปาโลจึงบอกพวกเขาว่า พวกท่านมีเรือนให้รับประทานอาหารของท่าน จงกินที่บ้าน ดังนั้นท่านจึงตำหนิว่า **จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย** เปาโลจึงต่อว่าให้พวกเขาอายสำหรับความใจจืดใจดำของพวกเขา

1 คร 11:23 หลังจากได้ติเตียนความไร้ระเบียบของการถือพิธีศีลระลึกที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไปแล้ว เปาโลจึงพยายามที่จะจัดระเบียบให้พวกเขา ท่านเริ่มต้นโดยเตือนความจำพวกเขาว่า **เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า** เปาโลได้พูดถึงเรื่องนี้กับพวกเขาไปก่อนแล้ว เราไม่ทราบชัดเจนว่าท่านพูดถึงเรื่องนี้ขณะรับใช้ร่วมกับพวกเขาหรือในจดหมายฝากฉบับก่อนหน้านั้นของท่าน อย่างไรก็ตามท่านกล่าวชัดเจนว่าสิ่งที่ท่านมอบไว้กับพวกเขานั้นเป็นสิ่งที่ท่านได้รับมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แน่นอนที่เปาโลไม่ได้อยู่ด้วยในคืนที่มีการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย อย่างไรก็ตามพระเยซูได้ทรงเปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่านหลังจากที่ท่านกลับใจรับเชื่อพระองค์ อาจเป็นตอนที่ท่านปลีกวิเวกไปอยู่ในแคว้นอาระเบียหรืออาจเป็นการสำแดงจากพระเจ้าโดยตรงในเวลาต่อมาก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนพระเยซูก็ได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เปาโลเกี่ยวกับพิธีศีลระลึก จนถึงตอนนี้ท่านก็คงได้อ่านเรื่องราวของข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิว มาระโก และลูกาไปแล้ว

ดังนั้น เปาโลจึงเริ่มต้นคำเทศนาเพื่อจัดระเบียบความวุ่นวายต่างๆที่แวดล้อมการถือพิธีศีลระลึกของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ท่านจึงเตือนความจำพี่น้องที่โครินธ์ว่า **คือในคืนที่เขาทรยศพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง**

1 คร 11:24 **ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด** น่าสนใจตรงที่ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มบรรยายว่าพระเยซูทรงถวายคำสาธุการสำหรับขนมปังที่พระองค์ได้ทรงหักแล้ว นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีเขียนไว้ว่าพระองค์ทรงขอบพระคุณสำหรับการหักขนมปังนั้น นี่ไม่ได้ขัดแย้งกับเรื่องราวที่บันทึกไว้ในข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแต่อย่างใด แต่กลับเสริมเนื้อหาของสามเล่มนั้นมากกว่า ในบันทึกเกี่ยวกับการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้ายที่มัทธิวและมาระโกได้บันทึกไว้ พระเยซูทรงสั่งให้พวกสาวกรับขนมปังไปรับประทาน บันทึกของลูกาไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้

พระเยซูตรัสต่อไปว่า **นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย** บางคนพยายามตีความนอกบริบททั้งตรงนี้และในบันทึกข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม พระเยซูไม่ได้ทรงยื่นเนื้อของ

พระองค์ให้พวกเขาจริงๆเพราะพระองค์ทรงถือขนมปังที่พระองค์เพิ่งหักโดยเรียกว่ากายของพระองค์ นอกจากนี้ไม่มีหลักฐานจากบริบทที่บ่งชี้ว่าพระองค์ทรงเปลี่ยนขนมปังให้กลายเป็นกายของพระองค์ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังจากที่พวกสาวกรับประทานก็ตาม

อย่างไรก็ตามเราเห็นได้ชัดว่าพระองค์ตรัสเป็นเชิงสัญลักษณ์เปรียบเทียบ ขนมปังที่พระองค์ทรงหยิบ หัก และยื่นให้แก่พวกสาวกเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพระกายของพระองค์ซึ่งจะถูกทำร้ายจนบอบช้ำ ถึงแม้ว่าไม่มีกระดูกสักชิ้นในพระกายของพระองค์ที่หักเลยก็ตาม แต่พระกายของพระองค์ก็ถูกย่ำยีก่อน ระหว่างและหลังการตรึงกางเขน

ความหมายที่ชัดเจนของการรับประทานขนมปังในพิธีศีลระลึกก็ง่ายๆ **จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา** คำว่า **ถึง** คือ *เอะอิส* นี่คือกุญแจสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจพิธีศีลระลึก มันเป็นเครื่องเตือนความจำ (เครื่องเตือนให้ระลึก) ถึงความทุกข์ทรมานของพระเยซูผ่านทางขนมปังที่แตกออก พระองค์ผู้ทรงเป็นอาหาร (ขนมปัง) แห่งชีวิตทรงถูกหักออกเพราะเห็นแก่เราเพื่อที่ภายหลังเราจะได้รับการบำรุงเลี้ยงโดยพระองค์

1 คร 11:25-26 **เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า** ในอากัปกิริยาเดียวกับการหักขนมปัง พระเยซูทรงหยิบถ้วยใส่ไวน์ (น้ำองุ่นที่ไม่ได้ผ่านการหมัก) และทรงถือต่อหน้าพวกสาวก ข่าวประเสริฐหลายเล่มพูดถึงผลของเถาองุ่นในบริบทของการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย มีคนคิดไปเองอย่างผิดๆว่าการเอ่ยถึงไวน์ในพระคัมภีร์ต้องเป็นไวน์ที่ผ่านการหมักมาแล้ว (คือ เหล้าองุ่น) อย่างไรก็ตามพวกยิวในสมัยนั้น (และในสมัยนี้ด้วย) มีวิธีในการทำไวน์ซึ่งไม่ได้ผ่านการหมัก เมื่อเรานึกภาพพระเยซูทรงทำเหล้าก่อนจะถึงช่วงเวลาที่เป็นจุดเปลี่ยนแห่งประวัติศาสตร์ มันก็เป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลจนเรียกได้ว่าเป็นเรื่องเหลวไหล เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงดื่มไวน์ที่ไม่ได้ผ่านการหมัก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากการรับประทานอาหารค่ำ

พระเยซูจึงตรัสว่า **"ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา** ความหมายที่พระเยซูทรงต้องการสื่อก็ง่ายๆ ถ้วยไวน์ที่ไม่ได้ผ่านการหมักซึ่งพระองค์ทรงถือต่อหน้าพวกสาวกในคืน

นั้น*เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง*พันธสัญญาใหม่ในพระโลหิตของพระองค์ อีกครั้งที่การเสนอว่าไวน์นั้นผ่านการหมักมาแล้วก็ขัดแย้งอย่างรุนแรงต่อความจริงเกี่ยวกับพระโลหิตที่ปราศจากบาปของพระเยซู เป็นเรื่องปกติในสมัยโบราณที่จะมีการรับรองพันธสัญญาใดๆด้วยเลือดที่ไหลออกนั่นก็เป็นเช่นนั้นด้วยเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญาเก่ากับชนชาติอิสราเอลใน อพยพ 24:8 ซึ่งถูกรับรองและยืนยันโดยเลือดที่ไหลออกของวัวหนุ่ม พระเยซูทรงทราบว่าพระโลหิตอันมีค่ายิ่งของพระองค์จะต้องไหลออกก่อนดวงอาทิตย์ตกในวันถัดไป พระองค์จึงทรงยกถ้วยใส่ไวน์ที่ไม่ได้ผ่านการหมักอันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าพระโลหิตของพระองค์เองจะยืนยันพันธสัญญาใหม่ซึ่งจะถูกสถาปนาขึ้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระองค์ตรัสต่อไปว่า **เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ระลึกถึงเรา"** อีกครั้งที่พระองค์ทรงต้องการให้เราทำพิธีนี้เพื่อระลึกถึงพระองค์ จุดประสงค์ของการดื่มผลของเถาองุ่นในพิธีศีลระลึกก็เพื่อใช้สัญลักษณ์นี้เตือนความจำเราเกี่ยวกับพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์บนกางเขน

26 เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา วลีที่ว่า “เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด” ไม่ปรากฏในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม นี่น่าจะเป็นคำสั่งที่เปาโลได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรง อย่างไรก็ตามในการใส่วลีนี้เข้าไปด้วย เปาโลก็พูดถึงความถี่ของการถือพิธีศีลระลึก พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าเราต้องถือพิธีศีลระลึกบ่อยขนาดไหน อย่างไรก็ตามเงื่อนไขหนึ่งที่ชัดเจนก็คือว่า เมื่อใดก็ตามที่ทำพิธีนี้ มันต้องเป็นที่ระลึกถึงพระองค์ อีกครั้งที่นี่เป็นเครื่องเตือนความจำเชิงสัญลักษณ์ที่ชัดเจนถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราบนกางเขนและช่วยให้เราระลึกถึงพันธสัญญาใหม่ที่ถูกตั้งขึ้นในตอนนั้นด้วย

1 คร 11:27 เปาโลจึงพูดถึงความไม่เป็นระเบียบซึ่งเกิดขึ้นในพิธีศีลระลึกในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ **เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า** การถือพิธีศีลระลึกอย่าง

ผิดๆแบบที่กำลังเกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ตอนนั้นก็เป็นการดูหมิ่นพระกายและพระโลหิตที่ไหลออกขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความบาปของพี่น้องที่เมืองโครินธ์ในตอนนั้นก็คือ การถือพิธีศีลระลึกด้วยทัศนคติที่ไม่ใส่ใจ เห็นแก่ตัวและทำตามเนื้อหนัง ไม่มีความศักดิ์สิทธิ์เลยในวิธีที่พวกเขาถือพิธีศีลระลึก เปาโลเตือนให้พวกเขาระวังการดูหมิ่นพิธีนี้ พวกเขาจึงทำให้พระบุตรของพระเจ้าอับอายและทำให้พระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์กลายเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ พวกเขาเกือบจะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ประหารชีวิตพระองค์แล้วด้วยซ้ำ บทเรียนในที่นี้ก็ชัดเจน การดูหมิ่นพิธีศีลระลึก และการถือพิธีนี้อย่างไม่ใส่ใจโดยยังทำบาปอยู่ก็เป็นการทำผิดขั้นร้ายแรง ดังที่เราจะเห็นในไม่ช้า พระเจ้าทรงมองว่าการทำเช่นนั้นเป็นการกระทำผิดจริงๆและทรงพิพากษาคริสเตียนที่ทำตามเนื้อหนังดังกล่าว

1 คร 11:28 ท่านจึงแนะนำว่า **ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้** เราต้องย้อนมองดูตัวเราเองในยามที่เราถือพิธีศีลระลึก คำที่แปลว่า **พิจารณา** (*คอคิมัดโซ*) มีความหมายว่า 'ทดสอบ, ตรวจสอบ หรือพินิจพิเคราะห์' นี่อยู่ในรูปของคำสั่ง เราถูกบัญชาให้วิเคราะห์ใจและชีวิตของเราและดูว่าเรามีความบาปใดที่จำเป็นต้องได้รับการสารภาพและกลับใจใหม่หรือไม่ เช่นเดียวกับที่ผู้แต่งเพลงสดุดีในสมัยก่อนกล่าวไว้ว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์" (เพลงสดุดี 139:23) เมื่อทำเช่นนั้นแล้วเท่านั้น เราถึงรับพิธีศีลระลึกได้

1 คร 11:29 คำเตือนที่จริงจังของเปาโลเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ **เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญามาสู่ตนเอง เพราะมิได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า** การรับพิธีศีลระลึกแบบชุ่ยๆ โดยดูหมิ่นนั้นก็เท่ากับเป็นการเชื้อเชิญให้พระองค์ตีสอน คำที่แปลว่า **พระอาชญา** (*คริมา*) หมายถึงการพิพากษาหรือการปรับโทษ การพิพากษานี้ไม่ได้เด็ดขาดหรืออยู่ในบริบทของการสูญเสียความรอดไป แต่หมายถึงการตีสอนมากกว่า การไม่พิจารณาว่าพิธีศีลระลึกเป็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์และดูหมิ่นมันโดยทำพิธีนี้อย่างชุ่ยๆ หรือทำพร้อมความบาปก็เท่ากับเชื้อเชิญการพิพากษาแบบตีสอนของพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงตี

สอน คนที่โดนตีสอนก็จะปรารถนาว่าตนไม่น่าเจอกับการตีสอนของพระองค์เลย เราจะเห็นเรื่องนี้ชัดเจนในข้อต่อไป

1 คร 11:30 ท่านเตือนอย่างจริงจังว่า **ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก** คำที่แปลว่า **อ่อนกำลัง** (*อาสเธะเนส*) มีความหมายว่า 'อ่อนแอ' ในเรื่องของสุขภาพ เช่นเดียวกันคำที่แปลว่า **ป่วย** (*อารโรสตอส*) ก็บ่งบอกถึงความเจ็บป่วย การใช้คำว่า *ล่วงหลับ* ของเปาโลในที่นี้ก็เป็นคำที่ใช้แทนการเสียชีวิต ประเด็นที่เป็นลางก็คือว่า คริสเตียนมากมายถูกพระเจ้าตีสอนด้วยปัญหาสุขภาพและในบางกรณีก็ถึงกับเสียชีวิตเพราะพวกเขาทำพิธีศีลระลึกอย่างชุ่ยๆและดูหมิ่น คำเตือนนี้ชวนให้เราฉุกคิดเลยทีเดียว

1 คร 11:31 **เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ** คำที่แปลว่า **พิจารณา** (*ดิอาคริโน*) เป็นคำเดียวกับคำที่แปลว่า 'พิจารณา' ในข้อ 29 ความหมายก็ชัดเจน หากเราจะพิจารณาทัศนคติและความสะเพร่าของเราเอง เราก็จะไม่ถูกพิพากษา หากเราจัดการกับความบาปและการทำตามเนื้อหนังของเราเอง พระเจ้าก็จะได้ไม่ต้องจัดการมันแทนเรา

1 คร 11:32 พระองค์ทรงรักผู้ใดพระองค์ก็ทรงตีสอนผู้นั้น อย่างไรก็ตาม จะเป็นการดีกว่าที่จะไม่ถูกพิพากษาตั้งแต่แรก เปาโลกล่าวต่อไปว่า **แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก** ดังที่กล่าวไปแล้วด้านบน การพิพากษาในบริบทนี้หมายถึงการตีสอน พระองค์ทรงปล่อยให้การพิพากษา เช่น ความเจ็บป่วยมาตีสอนเราเพื่อที่เราจะได้ไม่เจอการปรับโทษที่รุนแรงยิ่งกว่าที่ชาวโลกจะเจอ ดังนั้นการตีสอนของพระองค์มีไว้เพื่อทำให้เรากลับใจใหม่และทำให้เราเติบโตขึ้น

1 คร 11:33 บทเรียนที่ท่านต้องการจะสอนพวกเขานั้นจบแล้ว ท่านกลับมาพูดถึงปัญหาใกล้ตัว **พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน** ดังนั้นเมื่อพวกเขามารวมตัวกันเป็นคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อถือพิธีศีลระลึก ท่านก็หนุนใจพวกเขาให้**คอย**ซึ่งกันและกัน คำที่แปลว่า **คอย** (*เอ็คเดะคอไม*) มีความ

หมายว่ารอหรือแม้แต่ต้อนรับซึ่งกันและกัน การคอยผู้อื่นเป็นมารยาททั่วไปที่มีพื้นฐานอยู่บนความรัก

1 คร 11:34 ท่านปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยสั่งว่า **ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน** ความหมายก็คือ อย่ามาถือพิธีศีลระลึกเพื่อทำให้ตัวเองหายหิว ถ้าหิวก็กินเสียที่บ้าน เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เสิร์ฟมากกว่าแค่ขนมปังชิ้นเล็กๆที่ใช้ในพิธีศีลระลึกทั่วไปในปัจจุบัน ไม่ว่าจะยังไง พิธีศีลระลึกไม่ได้มีไว้เพื่อทำให้ใครอิ่มท้อง มันเป็นเครื่องเตือนความจำให้เราระลึกถึงพระราชกิจของพระองค์บนกางเขน ในบริบทนี้เปาโลจึงเตือนพวกเขาอีกครั้งว่า **เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ** คือ การพิพากษาที่เป็นการตีสอนของพระเจ้า การดูหมิ่นหรือการถือพิธีศีลระลึกอย่างผิดๆเป็นเรื่องร้ายแรง คำเตือนของเปาโลชัดเจน ท่านปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้และบทนี้ด้วยความเห็นที่ว่า **ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้** เห็นได้ชัดว่ามีปัญหาอื่นๆอีกที่เปาโลต้องการจะแก้ไขเมื่อท่านกลับไปที่เมืองโครินธ์อีก

*****

***ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 12**: บทที่ 12 เริ่มพูดถึงเนื้อหาตอนใหม่ของจดหมายฝากฉบับนี้ ซึ่งต่อเนื่องไปจนจบบทที่ 14 เปาโลพูดถึงของประทานที่มีอยู่ชั่วคราวต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรยุคต้นและการที่พี่น้องที่เมืองโครินธ์ใช้ของประทานเหล่านั้นอย่างผิดๆ ภาพเปรียบที่เปาโลใช้ตลอดทั้งบทนี้คือ ร่างกายมนุษย์ ประเด็นง่ายๆก็คือว่า ไม่มีอวัยวะสักส่วนในร่างกายมนุษย์ที่สำคัญไปกว่าอีกส่วน อวัยวะแต่ละส่วนมีหน้าที่ของมันเองและทำงานเพื่อประโยชน์ของร่างกายทั้งตัว ของประทานต่างๆที่มีอยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรก็เป็นแบบเดียวกัน บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มีใจโลภอยากได้ของประทานที่พวกเขาคิดว่าเป็นของประทานที่เหนือกว่า ดังนั้นยิ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในคริสตจักรมากขึ้นไปอีก*

1 คร 12:1 **พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น** เปาโลขึ้นต้นบทนี้ด้วยการเกริ่นนำ “เรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น” ดังที่ผู้

แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ได้กล่าวไว้ คำว่า *ของประทาน* ถูกทำเป็นตัวเอียงซึ่งบ่งบอกว่าเป็นคำที่ผู้แปลใส่เข้าไปเองและไม่ได้อยู่ในต้นฉบับภาษากรีก วลีนี้อ่านตามตัวอักษรได้ว่า 'เรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลายนั้น' บริบทที่ตามมาจะทำให้เราเห็นชัดเจนว่าท่านกำลังพูดถึงของประทานต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นคำว่า *ของประทาน* ก็สะท้อนให้เห็นถึงบริบท อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าของประทานต่างๆในสมัยนั้นอาจเป็นที่รู้จักในสมัยนั้นว่าเป็น 'เรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ' ท่านปรารถนาให้พวกเขาเข้าใจเรื่องพวกนี้

1 คร 12:2 ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป เปาโลเกริ่นนำต่อไปโดยเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาผู้เป็นคนต่างชาติก่อนที่ได้รับความรอด "ถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป" คำที่แปลว่า **ถูกชักนำให้หลงไป** (*อาพาโก*) มีความหมายว่า 'ถูกนำไปเป็นเชลย' หรือ 'ถูกจับเป็นเชลย' โดยรูปเคารพที่พูดไม่ได้ นั่นคือถูกนำให้หลงเจิ่นไป

1 คร 12:3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

อีกหลายบทต่อไปจะพูดถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดูเหมือนว่าปัญหาหนึ่งก็คือ ใครบางคนที่อ้างว่าได้รับการสำแดงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์หรืออาจพูดภาษาต่างๆด้วย ได้เรียกพระเยซูว่า **ผู้ที่ถูกสาปแช่ง** คำที่แปลเช่นนั้นคือ *อานาเธมา* ดังที่เห็นจากกิจการ 2 และความหมายโดยตรงของคำๆนี้ (*โกลซซา*--- ลิ้น) การพูดภาษาต่างๆก็คือ การพูดในอีกภาษาหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่ามีบางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ได้ลุกขึ้นพูดภาษาต่างๆ (อีกภาษาหนึ่ง) และเรียกพระเยซูว่า *ผู้ที่ถูกสาปแช่ง* เราน่าจะเห็นชัดถึงแหล่งที่มาฝ่ายวิญญาณของการพูดหมิ่นประมาทดังกล่าว เห็นได้ชัดว่ามีการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณเหล่านี้อย่างผิดๆ

ในทางกลับกัน เปาโลกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ความหมายก็คือ ไม่มีใคร*สามารถ*ยอมรับว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้จริงๆนอกจากโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน การยกให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น การเรียกพระองค์ว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง (*อานาธะมา*) ก็ปรากฏชัดว่ามาจากวิญญาณอื่น ดังนั้น เปาโลจึงพูดถึงวิญญาณของซาตานที่ลอกเลียนแบบของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่เริ่มต้นเนื้อหาส่วนนี้เลย หากพวกที่สนับสนุน *คาริสมาตา* (ของประทาน) ดังกล่าวจะพิจารณาการปลอมแปลงแบบเดียวกันนี้ในกระแสเพ็นเทคอสต์/คาริสมาติกในปัจจุบันก็จะเป็นการดี

1 คร 12:4-6 แล้วของประทานนั้นมีต่างๆกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน 5 งานรับใช้มีต่างๆกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน 6 กิจกรรมมีต่างๆกัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน

เปาโลเริ่มการบรรยายของท่านเกี่ยวกับของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรยุคต้น ท่านเริ่มต้นโดยบรรยายถึงแหล่งที่มาเดียวเท่านั้นและหน้าที่ๆแตกต่างกันของของประทานต่างๆของพระวิญญาณ ในสามข้อนี้มีการเปิดเผยถึงความจริง “ของประทานนั้นมีต่างๆกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน”

คำที่แปลว่า **มีต่างๆกัน** (*ดิไอเระซิส*) มีความหมายว่า ‘การแบ่ง’ หรือ ‘การแจกจ่าย’ ความหมายแบบหลังน่าจะใช่ ถึงแม้ว่าในตอนนั้นมีการแจกจ่ายของประทานต่างๆ แต่นั่นก็มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกัน คำว่า **ของประทาน** แปลมาจากคำว่า *คาริสมา* และหมายถึง ‘ของประทานต่างๆ’

นอกจากนี้ “งานรับใช้มีต่างๆกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน” คำว่า **มีต่างๆกัน** แปลมาจากคำว่า *ดิไอเระซิส* เหมือนในข้อก่อนหน้า คำที่แปลว่า **งานรับใช้** (*ดิอาคอนิอา*) มักแปลว่า ‘พันธกิจต่างๆ’ ความหมายที่ตามมาจึงเป็น มีการแบ่งพันธกิจต่างๆด้วย แต่พันธกิจเหล่านั้นก็มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน สุดท้ายท่านกล่าวว่า “กิจกรรมมีต่างๆกัน แต่มีพระเจ้าองค์

เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน” อีกครั้งที่คำที่แปลว่า **มีต่างๆกัน** คือ *ดิไอเระซิส* เหมือนสองข้อด้านบน คำที่แปลว่า **กิจกรรม** (*เอะเนิร์เกมา*) มีความหมายในบริบทนี้ว่า ‘การทำงานต่างๆ’

ความหมายรวมๆก็คือว่า ถึงแม้ว่ามีการแบ่งของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆ พันธกิจต่างๆ และการทำงานฝ่ายวิญญาณต่างๆ แต่ก็เป็นพระวิญญาณเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำกิจผ่านสิ่งเหล่านั้น ถึงแม้จะเห็นได้ชัดว่ามีพันธกิจหลายอย่างของพระวิญญาณของพระเจ้า แต่ทั้งหมดก็เป็นมาจากพระเจ้า เปาโลกำลังมุ่งหน้าไปสู่ข้อสรุปที่ว่าไม่มีของประทานใดดีกว่าอันอื่น ปัญหาหนึ่งที่เมืองโครินธ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือว่า บางคนคิดว่าของประทานที่ตัวเองได้รับจากพระวิญญาณก็เหนือกว่าของประทานของอีกคน ของประทานนั้นคือการพูดภาษาต่างๆ ที่เราเห็นเป็นสามรายการด้านบนก็บอกเป็นนัยถึงตรีเอกานุภาพ เปาโลเอ่ยถึงพระวิญญาณ, องค์พระผู้เป็นเจ้า (คือพระบุตร) และพระเจ้า (พระบิดา)

1 คร 12:7 **การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน** กุญแจที่จะทำให้เราเข้าใจสามบทนี้คือการที่เราเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์ที่เปาโลเขียน ตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์ครั้งนั้นจนถึง ค.ศ. 54 ตอนนั้นยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ในรูปแบบใดทั้งสิ้นและยังไม่เสร็จสมบูรณ์จนกระทั่งประมาณ ค.ศ. 96 (ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องการรวบรวม คัดลอก และแจกจ่าย) ดังนั้นเป็นเวลากว่าสองชั่วอายุคนที่คริสตจักรยุคพันธสัญญาใหม่ในตอนนั้นไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ นอกจากนี้ตอนนั้นก็ยังไม่มีพันธกิจพื้นฐานต่างๆที่คอยให้ความช่วยเหลือคริสตจักร เช่น วิทยาลัยพระคัมภีร์ที่สอนถูกต้องหรือเครื่องมือช่วยในการศึกษาพระคัมภีร์ต่างๆ (เช่น ประมวลศัพท์หรืออรรถาธิบายพระคัมภีร์ใหม่) นอกจากนี้คริสตจักรยุคต้นยังต้องเผชิญกับการต่อต้านของพวกยิวและคนต่างชาติที่คอยจ้องจับผิดด้วย

ดังนั้น ในช่วงสองอายุคนดังกล่าว พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงประทานของประทานต่างๆ*ที่อยู่ชั่วคราว*แก่คริสตจักรยุคต้นจนกว่าพระคัมภีร์ใหม่จะเสร็จสมบูรณ์ เปาโลจะออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 13:8-10 ของประทาน*ที่อยู่ชั่วคราว*เหล่านี้ของพระวิญญาณถูกประทานให้

เพื่อให้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งแก่คริสตจักรที่กำลังเติบโต ของประทานบางอย่างก็ถูกประทานให้เพื่อให้การรับรองความแท้จริงของคริสตจักรในรูปของหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ สุดท้ายแล้วของประทานอย่างหนึ่ง (และเป็นของประทานที่ตรงกันข้ามด้วย) ก็ถูกประทานให้เพื่อเป็นหมายสำคัญที่เป็นคำเตือนแก่ชนชาติอิสราเอลที่ดื้อดึง (ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคริสตจักรยุคต้นผ่านทางผู้เชื่อชาวยิว) ของประทานที่ว่าคือ การพูดภาษาต่างๆ (และการตีความภาษาต่างๆ)

ดังที่เราจะเห็นชัดเจนในข้อต่อไป การทำตามเนื้อหนังของหลายคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ได้ทำให้พวกเขาเชื่อว่าเสียงที่ไพเราะของภาษาต่างๆได้ทำให้เป็นของประทานที่เหนือกว่า นอกจากนี้บางคนในคริสตจักรก็มีใจโลภอยากได้ของประทานนี้ด้วยเพราะเห็นว่าสำคัญกว่า ดังนั้นจึงเกิดความแตกแยกและความขัดแย้งภายในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เพิ่มขึ้นไปอีก ในบริบทที่ชวนสับสนนี้เองที่เปาโลพยายามที่จะนำความเป็นระเบียบมาสู่ความไร้ซึ่งระเบียบ

ท่านเริ่มต้นโดยกล่าวว่า “การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน” สำหรับแต่ละส่วนของพระกายของพระคริสต์ที่เมืองโครินธ์และคริสตจักรอื่นๆในยุคนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประทานของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆอันเป็นการสำแดงตัวพระองค์เอง ในข้อความต่อไปนี้มีการเอ่ยถึงของประทานเก้าชนิด ของประทานอื่นๆจะถูกเอ่ยถึงในข้อ 28

1 คร 12:8 เปาโลจึงเอ่ยถึงของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ **ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา** ‘ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา’ คือของประทานที่เป็นสติปัญญาแบบเหนือธรรมชาติที่ทรงประทานให้แก่บางคนในคริสตจักรเพื่อทำการตัดสินใจอย่างถูกต้องและให้คำปรึกษาอันเหมาะสม ถึงแม้ว่าจนถึงทุกวันนี้พระเจ้าทรงประทานสติปัญญาทั่วๆไปให้แก่เรา (ยากอบ 1:5) และตลอดสมัยพระคัมภีร์เดิมก็มีสติปัญญาแบบของพระเจ้าอยู่ก็ตาม แต่พระเจ้าก็ทรงประทานสติปัญญาแบบพิเศษให้แก่บางคนในคริสตจักรยุคต้น นั่นคือ (1) ของประทานหรือถ้อยคำที่ประกอบด้วยสติปัญญา

จากนั้น (2) **และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน** ในแบบเดียวกันพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงประทานให้บางคนมีความรู้แบบพิเศษและเหนือธรรมชาติ ความรู้นี้เองจะถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ใหม่ที่เสร็จสมบูรณ์ในเวลาต่อมา พระเจ้าได้ทรงอุดช่องโหว่ในเรื่องความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับหลักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ในระหว่างนั้นผ่านทางของประทานนี้

1 คร 12:9 (3) **และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน** ความเชื่อมีพื้นฐานอยู่บนพระสัญญาต่างๆในพระวจนะของพระเจ้า เพราะเหตุที่พระคัมภีร์ใหม่ในตอนนั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ความเชื่อที่เต็มเปี่ยมจะเกิดขึ้นได้ก็โดยของประทานพิเศษคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ในตอนนั้น พระเจ้าทรงประทานความเชื่อแบบพิเศษให้แก่บางคนในคริสตจักร นอกจากนี้ (4) **และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน** เห็นได้ชัดว่าเปาโลบางครั้งก็ใช้ของประทานนี้ ดู กิจการ 28:8-9 เห็นได้ชัดว่าของประทานนี้มีไว้เพื่อรับรองสิทธิอำนาจและพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้แก่คริสตจักรที่กำลังเติบโต

1 คร 12:10 และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆได้ (5) และให้อีกคนหนึ่ง**ทำการอัศจรรย์ต่างๆ** ในแบบเดียวกับการรักษาโรคด้านบน บางคนก็ได้รับของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อกระทำการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ คำที่แปลว่า **การอัศจรรย์ต่างๆ** (*ดูนามิส*) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘พลัง’ (ในกรณีนี้คือฤทธิ์เดชที่อัศจรรย์ต่างๆ)

สำหรับคนอื่นๆพระองค์ยังทรงประทาน (6) ของประทานแห่ง*การพยากรณ์* การพยากรณ์ในความหมายของพระคัมภีร์ใหม่อาจหมายถึงการเทศนาก็ได้ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่านี่เป็นของประทานหนึ่งที่เหนือธรรมชาติของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งบางคนได้รับเพื่อสามารถกล่าวล่วงหน้าถึงอนาคตได้ (น่าจะในบริบทของอวสานกาล) ดูเหมือนว่าพระวิญญาณ

บริสุทธิ์จะไม่ทรงอนุญาตให้มีการทำให้ของประทานดังกล่าวกลายเป็นแค่การเป็นหมอดูทั่วๆไป แต่บางคนได้รับของประทานเป็นความสามารถที่จะเทศนาถึงความจริงในยุคสุดท้ายต่างๆ เช่น การรับขึ้น, ยุคแห่งความทุกขเวทนาใหญ่ยิ่ง และความจริงอื่นๆซึ่งจะถูกกล่าวถึงอย่างเต็มที่ในพระคัมภีร์ใหม่ที่เสร็จสมบูรณ์ นอกจากนี้เรายังเห็นถึงการเทศนาที่พระวิญญาณทรงนำด้วย

(7) บางคนก็ได้รับ "การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ" อัครทูตยอห์นจะเขียนในภายหลังว่า "ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก" พระคัมภีร์ใหม่ที่เสร็จสมบูรณ์จะให้บรรทัดฐานในการทดสอบลมปากแห่งคำสอนต่างๆรวมถึงคนเหล่านั้นที่สอนด้วย ในตอนที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ที่เสร็จสมบูรณ์ พระเจ้าก็ได้ทรงประทานให้บางคนสามารถสังเกตหรือตัดสินคนเหล่านั้นที่มาจากพระเจ้าและคนเหล่านั้นที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า

(8) บางคนก็ได้รับความสามารถในการ "**พูดภาษาชนิดต่างๆ"** คำที่แปลว่า **ภาษา** (*โกลซซา*) มีความหมายตรงตัวว่า "ภาษาที่ใช้โดยคนกลุ่มหนึ่งซึ่งแตกต่างภาษาของชนชาติอื่นๆ" (Thayers Greek Lexicon) นอกจากนี้ คำที่แปลว่า **ชนิด** (*เกะนอส*) หมายถึงชนเผ่า ชนชาติ หรือเชื้อชาติต่างๆ วลีนี้แปลตรงตัวได้ว่า 'ภาษาอื่นๆของประชาชาติต่างๆ' เราเห็นถึงความหมายนี้ได้ชัดในกิจการ 2:8 ที่บรรดาพยานจากต่างชาติเมื่อได้ยินสิ่งที่เหล่าอัครทูตพูดก็ร้องขึ้นว่า "เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา" ในข้อนั้นลูกาบันทึกว่ามีสิบเจ็ดเชื้อชาติและสิบเจ็ดภาษาที่พูดโดยพวกสาวกในวันเพ็นเทคอสต์ ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ คือ ความสามารถในการพูดภาษาประจำชาติที่ผู้พูดไม่รู้จัก จุดประสงค์ของของประทานนี้ก็คือเพื่อเป็นหมายสำคัญซึ่งเป็นคำเตือนถึงชนชาติอิสราเอลที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ ดูคำอธิบายเพิ่มเติมได้ใน 14:21-22

(9) ที่มาพร้อมกับของประทานในการพูดภาษาต่างๆคือ "การแปลภาษาต่างๆ" คำที่แปลว่า **การแปล** (*เฮ้รเมนิอา*) มีความหมายตรงตัวว่า 'แปลสิ่งที่พูดออกมาหรือเขียนออกมาในภาษาต่างประเทศให้กลายเป็นภาษาถิ่น' กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความหมายก็คือการแปลภาษาต่างประเทศ

ให้กลายเป็นภาษาทั่วไปนั่นเอง ตามที่ 14:28 ได้กล่าวไว้ การแปลภาษาเป็นข้อกำหนดที่มาพร้อมกับการพูดภาษาต่างๆ ดังนั้นคนที่มีของประทานนี้ต้องแปลจากภาษาต่างประเทศที่คนพูดออกมาให้กลายเป็นภาษาทั่วไป เช่นเดียวกับของประทานอื่นๆของประทานนี้เป็นการกระทำอันอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ของประทานเหล่านี้รวมกันเป็นของประทานพิเศษบางอย่างที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่เปาโลได้นิยามไว้ ตามที่ 13:8-10 ได้กล่าวไว้ ของประทานเหล่านี้จะค่อยๆหายไปเมื่อพระคัมภีร์ใหม่ถูกเขียนเสร็จสมบูรณ์

1 คร 12:11 ประเด็นสำคัญกว่าที่เปาโลต้องการจะพูดถึงก็คือว่า **สิ่งสารพัดเหล่านี้พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์** ความหมายก็คือ ของประทานเหล่านี้ทั้งหมดเป็นมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกันผู้กำลังแจกจ่ายให้แต่ละคน*ตามลำดับ* (*อิดิออส* จากคำว่า severally ในฉบับคิงเจมส์) ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ของประทานเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงแจกจ่ายให้แก่พวกเขาตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่มีของประทานสักอย่างที่มีให้แก่คนทุกคนและไม่มีของประทานใดเลยที่จะได้มาโดยการเสาะแสวงหา ของประทานเหล่านี้ถูกประทานให้ตามพระประสงค์ที่ควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 คร 12:12 มีความขัดแย้งเกิดขึ้นภายในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์อย่างแน่นอนซึ่งเกี่ยวข้องกับของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณ เปาโลต้องการชี้ให้เห็นว่าแม้ร่างกายจะเป็นกายเดียวแต่ก็มีหลายอวัยวะ พระกายของพระคริสต์ก็เป็นเช่นนั้น สมาชิกแต่ละคนในพระกายนี้มีหน้าที่เป็นของตัวเอง

ท่านจึงเขียนว่า **ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น** คำที่แปลว่า **อวัยวะ** (*เมะลอส*) หมายถึงอวัยวะต่างๆหรือส่วนประกอบของร่างกาย ถึงแม้ว่าอวัยวะ

ต่างๆในร่างกายมนุษย์จะมีความหลากหลาย แต่พวกมันก็ทำงานร่วมกันอย่างน่าทึ่ง เปาโลจึงประยุกต์ใช้ภาพเปรียบนี้กับพระกายของพระคริสต์

บริบทที่อยู่ติดกันบ่งชี้ถึงคริสตจักรท้องถิ่นในเมืองโครินธ์ อย่างไรก็ตามในข้อต่อไปก็เป็นหนึ่งในไม่กี่แห่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่อ้างอิงถึงพระกายของพระคริสต์ในแบบรวมๆ ถึงแม้จะมีพระกาย (ที่เป็นสากล) อย่างที่ว่าจริงๆก็ตาม แต่นั่นก็ไม่เคยรวมตัวกันและจะไม่รวมตัวกันจนกว่าจะอยู่ร่วมกันในสวรรค์สักวันหนึ่ง ในยุคนี้ซึ่งกำลังถูกสมทบเข้ามาเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามบริบทของบทนี้ก็อยู่ในความหมายของการรวมตัวของผู้เชื่อในท้องถิ่นหนึ่งๆ คือ คริสตจักรที่เมืองโครินธ์นั่นเอง เปาโลกำลังพยายามดึงคริสตจักรที่แตกแยกกันเองและทำตามเนื้อหนังแห่งนี้กลับมาสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

1 คร 12:13 เพื่อจุดประสงค์นี้เอง เปาโลจึงใช้ภาพประกอบฝ่ายวิญญาณซึ่งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เข้าใจดีกว่าคริสตจักรหลายแห่งในปัจจุบันเสียอีก ภาพประกอบที่ว่าคือ บัพติศมาโดยพระวิญญาณ ท่านกล่าวว่า**เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่** ความจริงที่สำคัญหลายประการสมควรได้รับการอธิบาย

(1) ประการแรก เปาโลกล่าวว่าผู้เชื่อ*ทุกคน*ได้รับบัพติศมา*เข้าใน*กายเดียวกันแล้ว ไม่ใช่แค่บางคนหรือคนส่วนใหญ่แต่ทุกคน นี่สื่อว่าทุกคนที่ได้รับความรอดแล้วก็ได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว มันไม่ใช่อะไรที่เราต้องเสาะแสวงหาหลังจากเราได้รับความรอดแล้วหรือเป็นอะไรที่บางคนมีและบางคนไม่มี เห็นได้ชัดว่า **เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน**

(2) คำที่แปลว่า **ได้รับบัพติศมา** (*บัพติดโซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกจุ่มลง’ ดังนั้น ผู้เชื่อ*ทุกคน*จึงถูกจุ่มลงในกายเดียวกันแล้ว ข้อก่อนหน้านั้นบอกชัดเจนว่านี่คือพระกายของพระคริสต์ เราไม่เห็นถึงบัพติศมาโดยน้ำเพราะผู้เชื่อ*ทุกคน*ได้รับบัพติศมาแบบนั้นไปแล้ว คำกริยาอยู่

ในรูปอดีตกาลและประธานเป็นผู้ถูกกระทำ ความหมายตามตัวอักษรจึงเป็น ‘เพราะโดยพระวิญญาณองค์เดียวกันเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวกันแล้ว’

(3) คำที่แปลว่า **เข้าเป็น** (*เอะอิส*) หมายความว่า ‘เข้าใน’ เราไม่ได้รับบัพติศมา*เข้าใน*พระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เราได้รับบัพติศมาโดยพระองค์เข้าใน*พระกายของพระคริสต์*ต่างหาก ข้อความนี้เป็นจริงไม่ว่าจะเป็นยิว คนต่างชาติ หรือผู้เชื่อที่เป็นใครก็ตาม **พระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่**

เปาโลใช้ภาพเปรียบง่ายๆ วลีนี้แปลได้ว่า ‘เราได้ดื่มพระวิญญาณองค์เดียวกันแล้ว’ อีกครั้งที่ประเด็นนั้นชัดเจน ผู้เชื่อ*ทุกคน*ได้ดื่มพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว คนทุกคนที่รอดแล้วก็ได้มีส่วนในพระองค์แล้ว ไม่ใช่แค่คนที่มีพระพรที่สอง คนที่อธิษฐานจนได้ตามที่ขอหรือคนที่พูดภาษาแปลกๆ

เปาโลต้องการจะบอกว่ามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระวิญญาณในการที่เราได้รับบัพติศมาแล้วโดยพระองค์เข้าในพระกายของพระคริสต์และเราได้รับการสถิตอยู่ภายในโดยพระองค์ตอนที่เราได้รับความรอด ดังนั้นความขัดแย้งและการแบ่งพรรคแบ่งพวกภายในคริสตจักรด้วยเรื่องที่ว่าใครมีของประทานที่ดีที่สุดจึงไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ของประทานหนึ่งไม่ได้ดีไปกว่าของประทานอีกอย่างหนึ่ง

1 คร 12:14-16 เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ 15 ถ้าเท้าจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น" เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ 16 และถ้าหูจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น" หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ

ภาพเปรียบของร่างกายมนุษย์แสดงถึงคริสตจักรและสมาชิกของคริสตจักร “เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ” แน่นอนที่ร่างกายมนุษย์มีมากกว่าหนึ่งส่วน “ถ้าเท้าจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกาย

นั้น" เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ” ความโง่เขลาของสถานการณ์ดังกล่าวนั้นชัดเจนอยู่แล้ว กระนั้นเราก็อนุมานได้ว่าบางคนในคริสตจักรกำลังถกเถียงกันเกี่ยวกับของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆ การคิดหรือการพูดว่าอวัยวะหนึ่งเป็นเอกเทศจากร่างกายก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงดังกล่าว เหตุผลสนับสนุนแบบเดียวกันก็ใช้ได้กับหูและตา บางคนคิดว่า ‘ของประทาน’ ของตัวเองมีความสำคัญมากเสียจนพวกเขาคิดว่าตัวเองเหนือกว่าคนอื่น ของประทานของพวกเขาเป็นของประทานที่ทุกคนควรมี

1 คร 12:17 เปาโลจึงยกเรื่องที่เหลวไหลขึ้นมา **ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน**

1 คร 12:18-20 **แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ 19 ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน 20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน**

พระเจ้าทรงออกแบบรูปร่างและหน้าที่ของร่างกายมนุษย์ตามชอบพระทัยของพระองค์ฉันใด พระองค์ก็ทรงทำแบบเดียวกันกับคริสตจักรฉันนั้น ร่างกายของแต่ละคนมีอวัยวะต่างๆฉันใด คริสตจักรก็มีของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆที่อยู่ชั่วคราวฉันนั้น กระนั้นร่างกายนั้นก็เป็นร่างกายเดียว

1 คร 12:21-22 ท่านใช้ภาพเปรียบต่อไป **และตาจะว่าแก่มือว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า" ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า" ก็ไม่ได้** เราเห็นถึงความโง่เขลาอย่างชัดเจน กระนั้นบางคนในคริสตจักรก็มีความคิดเช่นนั้น **22 แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้** ความจริงก็คือ อวัยวะบางส่วนของร่างกายที่ดูไม่สวยงามก็เป็นสิ่งจำเป็น คำที่แปลว่า **อ่อนแอ** (*อาสเธะเนส*) มักแปลว่า ‘อ่อนกำลัง’ ถึงแม้ว่านิ้วเท้าของเราอาจดูไม่สวยงานและอ่อนแอ แต่นั่นก็สำคัญต่อสมดุลและการเดิน ของประทานหลายอย่างของพระวิญญาณก็เป็นเช่นนั้น การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆอาจไม่ปรากฏเป็นเสียงที่ได้ยินชัดเจนเหมือนการพูดภาษาต่างๆ แต่มันก็มีความสำคัญต่อคริสตจักร

1 คร 12:23-24 และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็ยังทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น 24 เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น

ท่านชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของการใช้เหตุผลของพวกเขาต่อไป และอวัยวะบางส่วนของร่างกายที่มีความสำคัญน้อยกว่า (คือ "มีเกียรติน้อย") "เราก็ยังทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น" นั่นคือในบางกรณีแล้ว ส่วนต่างๆของร่างกายเราที่ไม่สำคัญเท่าไรก็ได้รับการใส่ใจเป็นพิเศษ ลองสังเกตใบหน้าของเราดูก็ได้ ผมและใบหน้าของเราได้รับการแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางมากเป็นพิเศษในแบบเดียวกัน "อวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น" เรามักจะปกปิดส่วนที่ไม่น่าดูของร่างกายเราให้น่าดูยิ่งขึ้น ท่านกล่าวถึงสิ่งที่ชัดเจน แต่ "เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก"

ส่วนต่างๆของร่างกายเราที่มีความสวยงามอยู่แล้วเราก็ไม่ต้องเน้นความสำคัญของมันมากขึ้นไปอีก "แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น" ข้อเท็จจริงง่ายๆก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงออกแบบร่างกายมนุษย์ให้อวัยวะต่างๆที่ไม่ต้องได้รับการตกแต่งจริงๆ เช่น อวัยวะภายในของเรา มีความสำคัญมากที่สุด ถึงแม้ว่าเราอาจคิดว่าทรงผมของเรามีความสำคัญ แต่มันก็เป็นแค่การตกแต่งเมื่อเทียบกับปอดหรือตับของเรา

1 คร 12:25-26 เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน 26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย

เปาโลจึงกล่าวสรุปภาพเปรียบที่ท่านกล่าวเสียยืดยาวนี้ พระเจ้าได้ทรงออกแบบร่างกายของเรา"เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย" คำที่แปลว่า **การแก่งแย่ง** (*สคิสมา*) สามารถมีความหมายได้ด้วยว่า 'ความไม่ลงรอยกัน' ถึงแม้ว่าอวัยวะต่างๆของร่างกายมนุษย์ไม่ได้มีบุคลิก

แต่เปาโลก็เขียนเช่นนั้นโดยใช้ภาพเปรียบ บรรดาสมาชิกที่ชอบสร้างความแตกแยกในคริสตจักรที่นั่นน่าจะเข้าใจประเด็นของเปาโลดี

แต่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ส่วนต่างๆของร่างกายมนุษย์ "มีความห่วงใยซึ่งกันและกัน" ร่างกายทำงานร่วมกัน ยกตัวอย่างเช่น เมื่อร่างกายเป็นแผล ระบบภูมิคุ้มกันก็เริ่มทำงาน นอกจากนี้ "ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย" ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายที่เป็นแผลสามารถทำให้ทั้งร่างกายเจ็บป่วยได้ ในทางกลับกันเมื่อส่วนใดของร่างกายได้รับความบรรเทาหรือความสบาย ทั้งร่างกายก็ตอบสนองในทางที่ดีด้วย

1 คร 12:27 เปาโลกล่าวปิดท้ายภาพเปรียบนี้ **บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น** เช่นเดียวกับในข้อ 12 เปาโลพูดถึงพระกายของพระคริสต์อีกครั้ง อย่างไรก็ตามบริบทก็ชี้ชัดว่านี่หมายถึงคริสตจักรท้องถิ่นที่เมืองโครินธ์ พระกายของพระคริสต์ในความหมายที่ใหญ่กว่าจะรวมตัวกันสักวันในสวรรค์เมื่อถึงการรับขึ้น ขณะเดียวกันพระคัมภีร์ใหม่ก็ให้ความสำคัญกับคริสตจักรท้องถิ่นที่มองเห็นได้ นี่แหละคือพระกายของพระคริสต์ในยุคสมัยนี้ บางคนอาจโต้แย้งและกล่าวว่าทรรศนะนี้เสนอว่ามีหลายพระกายของพระคริสต์ สำหรับคำถามนี้เราขอตอบว่า แม้เราพูดถึงครอบครัวที่ขยายออกของเราคือ ลุงป้าน้าอา ปู่ย่าตายาย และลูกหลานของเรา แต่ครอบครัวโดยพื้นฐานแล้วก็ยังเป็นพ่อแม่และลูก

คริสตจักรก็เป็นเช่นนั้น ถึงแม้ว่าจะมีการรวมตัวกันของพระกายของพระคริสต์ในสวรรค์ แต่หน่วยปฐมภูมิของพระกายนั้นในโลกทุกวันนี้ก็คือ คริสตจักรท้องถิ่นของพระคัมภีร์ใหม่ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังพูดถึงพระกายที่เป็นแบบหลังนี้ คริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์เป็นพระกายของพระคริสต์เมื่อพิจารณาถึงเมืองโครินธ์แล้ว พวกเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่เมืองนั้น นี่ยังสื่อด้วยว่า อวัยวะต่างๆของร่างกายมนุษย์มีความจำเป็นและมีหน้าที่ของมันเองฉันใด สมาชิกของคริสตจักรก็เป็นเหมือนกันฉันนั้น เรื่องนี้ยิ่งเป็นจริงโดยเฉพาะในบริบทของของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้น ไม่มีของประทานพิเศษใดที่มีความสำคัญยิ่งไปกว่าของประทานอีกอย่าง

1 คร 12:28 ในคริสตจักรท้องถิ่น (คือพระกายของพระคริสต์) พระเจ้าได้ทรงประทานของประทานหลายอย่าง อีกครั้งที่สิ่งเหล่านี้เป็นของประทานที่อยู่ชั่วคราวในยามที่พระคัมภีร์ใหม่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ นอกจากของประทานเก้าอย่างที่กล่าวไปแล้วในตอนต้นของบทนี้ เปาโลก็พูดถึงของประทานอื่นๆอีกตรงนี้ น่าสนใจที่ไม่มีการพูดถึงศิษยาภิบาล/ผู้อาวุโส/เจ้าอธิการตรงนี้เลย เหตุผลก็ง่ายๆ ของประทานต่างๆมีไว้สำหรับสมาชิกคริสตจักรทั่วๆไป พวกมันมีไว้เพื่อช่วยเหลือในงานรับใช้ซึ่งนำโดยศิษยาภิบาล/ผู้อาวุโส/เจ้าอธิการ

เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า **และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครทูต สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ** เห็นได้ชัดจาก 13:8-10 ว่าการพูดภาษาต่างๆและการพยากรณ์จะเสื่อมสูญไป นอกจากนี้เรายังทราบด้วยว่าตำแหน่งอัครทูตสิ้นสุดลงเมื่ออัครทูตคนสุดท้ายเสียชีวิต ไม่มีอะไรบ่งชี้เลยว่าของประทานบางอย่างจะคงอยู่ต่อไปขณะที่ของประทานบางอย่างจะสิ้นสุดลง ของประทาน*ทุกอย่าง*จะมีวันเสื่อมสูญไปเมื่อสิ่งที่สมบูรณ์มาถึง นั่นคือ พระคัมภีร์ใหม่

นอกจากของประทานเหล่านั้นที่เอ่ยถึงไปแล้วในตอนต้นของบทนี้ เปาโลยังเอ่ยถึง "อัครทูต, การช่วยเหลือ, การครอบครอง" ด้วย อัครทูตหมายถึง คนที่พระคริสต์ทรงใช้ไป ซึ่งคนๆนั้นเป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ของประทานที่เป็น*การช่วยเหลือ*หมายถึงงานช่วยเหลือทั่วๆไปในงานรับใช้ *การครอบครอง*คือความสามารถในการบริหารจัดการต่างๆ อีกครั้งที่วลี "*ภาษาต่างๆ*" แปลได้ว่า '*ภาษาของชนชาติต่างๆ*' คำที่แปลว่า **ต่างๆ** (*เกะนอส*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า *ชนิด* ในข้อ 10 ดูคำอธิบายในข้อนั้น

1 คร 12:29-30 เปาโลต้องการจะบอกว่า มีของประทานฝ่ายวิญญาณที่อยู่ชั่วคราวหลายอย่างในคริสตจักรยุคต้นเช่นเดียวกับที่ร่างกายมนุษย์มีหลายอวัยวะ อวัยวะแต่ละส่วนมีหน้าที่อันเป็นประโยชน์และถูกออกแบบโดยพระเจ้า ดังนั้นไม่มีของประทานใดที่สำคัญกว่าของประทานอื่น เปาโลจึงถามว่า **ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็น**

ครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ 30 ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ ทุกคำถามล้วนมีคำตอบชัดเจนอยู่แล้ว แน่นอนที่ไม่มีใครที่มีของประทานเหล่านี้ทุกอย่าง และไม่มีของประทานใดที่สำคัญไปกว่าของประทานอีกอย่างด้วย

1 คร 12:31 แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย ไม่มีมติเป็นเอกฉันท์เกี่ยวกับรูปกาลของคำกริยาที่แปลว่า **กระตือรือร้น** พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ให้คำนี้อยู่ในรูปของคำสั่ง อย่างไรก็ตามการผันคำนี้ก็คล้ายกับประโยคบอกเล่า ซึ่งดูจะเข้ากับบริบทโดยรวมมากกว่า ดังนั้นวลีแรกของข้อ 31 จึงแปลได้ว่า 'แต่ท่านทั้งหลายกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น' นั่นเป็นปัญหาในตอนนั้นจริงๆ ดังจะเห็นชัดเจนในบทที่ 14 การพูดภาษาต่างๆถูกมองว่าเป็นหนึ่งในของประทานอันดีที่สุด ซึ่งได้ยินเป็นเสียงชัดเจนและดูลึกลับดีด้วย ดังนั้นสมาชิกที่ชอบทำตามเนื้อหนังในคริสตจักรจึงมีใจโลภอยากได้สิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นของประทานที่ดีที่สุด มีบางคนที่มีใจริษยาตามเนื้อหนังที่จะได้มาซึ่งสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นของประทานที่ดีที่สุดและโดดเด่นที่สุด

คำแนะนำของเปาโลนั้นง่ายๆ "และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย" สิ่งนี้จะถูกเปิดเผยในบทต่อไป มันคือความรัก แทนที่จะไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พวกเขามองว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เปาโลกล่าวว่าทำไมพวกท่านถึงไม่รักซึ่งกันและกัน แทนที่จะพยายามขวนขวายให้ได้มา ทำไมพวกท่านถึงไม่เสียสละตัวเอง บทที่สิบสามทั้งบทพูดถึงใจความหลักนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆที่อยู่ชั่วคราว

*****

***ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 13**: อัครทูตเปาโลพูดถึงการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆที่อยู่ชั่วคราวที่คริสตจักรในเมืองโครินธ์อย่างผิดๆต่อไป ดังที่กล่าวไว้ในบทที่แล้ว มีการโลภอยากได้สิ่งที่ถูกมองว่าเป็นของประทานที่ดีที่สุด ทางที่ยอดเยี่ยมกว่าซึ่งจะถูกนำเสนอต่อไปนี้*

คือ การมีความรักแบบอากาเป เปาโลจึงปิดท้ายบทนี้โดยการกล่าวว่าเมื่อพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ ของประทานที่อยู่ชั่วคราวก็จะค่อยๆสูญสิ้นไป

1 คร 13:1 ก่อนจะแสดงให้พวกเขาเห็นทางที่ยอดเยี่ยมกว่า เปาโลได้ปูพื้นก่อน ท่านกล่าวว่า **แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง** บางคนพยายามเสนอประเด็นเกี่ยวกับการพูดภาษาของทูตสวรรค์โดยอ้างว่านี่คือ 'ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ' อย่างไรก็ตามไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่อื่นอีกที่สนับสนุนทรรศนะนี้ แถมบริบทก็ไม่สนับสนุนอีกต่างหาก ในทางกลับกันบริบทกลับเสนอสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่ท่านกำลังกล่าว จริงๆแล้วท่านกำลังกล่าวว่า 'ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าพูดได้เหมือนทูตสวรรค์และไม่มีความรัก ฯลฯ' ประเด็นของบทนี้คือการมุ่งเน้นที่ความรักมากกว่าที่จะมุ่งเน้นที่ภาษาต่างๆ เราอาจเห็นถึงของประทานในการพูดภาษาต่างๆด้วย แต่การพูดถึงทูตสวรรค์น่าจะเป็นแค่การเน้นเพิ่มเติมเพื่อทำให้ประเด็นที่ท่านกำลังเสนอแตกต่างกันมากยิ่งขึ้น

ตลอดทั้งบทนี้ เปาโลจะใช้คำที่แปลว่า **ความรัก** ซึ่งแปลมาจากคำว่า *อากาเป* ซึ่งเป็นความรักฝ่ายวิญญาณในระดับที่สูงที่สุดซึ่งในความรักแบบนี้คนๆหนึ่งยอมเสียสละตัวเองเพื่ออีกคนได้

ท่านใช้ภาพเปรียบของ "ฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง" เปาโลน่าจะอ้างอิงถึงภาพของตลาดนัดของชาวตะวันออกที่ท่านคุ้นเคยดี พวกพ่อค้าจะจ้างนักดนตรีมาเล่นเครื่องดนตรีทองเหลืองและฉาบเล็กๆเป็น 'ดนตรีประกอบ' ในตลาดดังกล่าว ซึ่งช่วยสร้างบรรยากาศของงานเทศกาลในการดึงดูดคนที่มาจับจ่ายซื้อของ แต่มันก็เป็นภาพของการพาณิชย์นิยมและพวกพ่อค้าหาบเร่ด้วย เปาโลต้องการจะบอกว่าเมื่อไม่มีความรัก สิ่งที่เราพูดก็ไม่ได้มีความน่าเชื่อถือมากไปกว่าพวกพ่อค้าหาบเร่ในตลาดนัดที่จ้างนักดนตรีมาเล่นเพลงประกอบเลย การขาดความรักดังกล่าวในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็ปรากฏชัดเจน

1 คร 13:2 เปาโลเขียนในทำนองเดียวกันว่า **แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกลับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย**

เปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงของประทานแห่งการพยากรณ์ถึงแม้คำว่า*ของประทาน*ไม่ได้ปรากฏในต้นฉบับก็ตาม ถึงแม้ว่าโดยทางของประทานแห่งการพยากรณ์ซึ่งอยู่ชั่วคราวท่านจะสามารถเข้าใจความลึกลับฝ่ายวิญญาณทั้งปวง และโดยทางของประทานแห่งความรู้ท่านเข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ก็ตาม แต่ถ้าท่านไม่ได้ใช้ของประทานเหล่านี้ด้วยความรัก ท่านและการรับใช้ของท่านก็จะไม่มีค่าอะไรเลย การพูดถึง*ความเชื่อ*น่าจะหมายถึงของประทานแห่งความเชื่อซึ่งเป็นของประทานที่อยู่ชั่วคราวซึ่งถูกเอ่ยถึงใน 12:9 ดังนั้นถึงแม้ว่าท่านมีความเชื่อจนถึงขนาดที่ท่านจะยกภูเขาไปได้ แต่ถ้าท่านไม่ได้ทำมันด้วยความรัก ท่านและการรับใช้ของท่านก็ไม่มีค่าอะไรเลย การพูดถึงมัทธิว 17:20 ที่พระเยซูตรัสถึงความเชื่อแม้แต่นิดเดียวก็สามารถยกภูเขาไปได้ก็ปรากฏชัดเจน ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆซึ่งถูกกระทำโดยปราศจากความรักก็ยิ่งกว่าไร้ค่า อันที่จริงแล้วมันก่อให้เกิดความเสียหายฝ่ายวิญญาณด้วยซ้ำ

1 คร 13:3 ท่านกล่าวต่อไปว่า **แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่** นอกจากนี้ถึงแม้ว่าท่านจะหลับหูหลับตามอบของสารพัดที่ท่านมีแก่คนที่ขัดสนโดยปราศจากความรักที่แท้จริง การกระทำดังกล่าวก็มีค่าเท่ากับศูนย์ และถึงแม้ว่าท่านยอมให้คนมามัดตัวท่านกับเสาไม้และจุดไฟเผาเพื่อเห็นแก่ศาสนา แต่เมื่อปราศจากความรักแบบพระเจ้า ท่านก็ไม่ได้มีข้อได้เปรียบเลย เปาโลต้องการจะบอกว่าการรับใช้พระเจ้าหรือมนุษย์โดยปราศจากใจที่กอปรด้วยความรักก็ว่างเปล่า กลวงโบ๋และไร้ค่า นี่เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

1 คร 13:4-7 **ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง 5 ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่าง**

จดจำความผิด 6 ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง 7 ไม่แคะไค้คุ้ยเขี่ยความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง

ถึงแม้ว่าข้อพระคัมภีร์ด้านบนมักถูกยกในบริบทของพิธีสมรสหรือความสัมพันธ์ส่วนตัวอื่นๆ แต่บริบทก็เกี่ยวข้องกับความรักในคริสตจักรอย่างชัดเจน การตีความแบบแรกไม่ใช่เรื่องผิด อันที่จริงความรักแบบ*อากาเป*ไม่ว่าจะในชีวิตคู่ คริสตจักร หรือจะเป็นที่อื่นก็ถูกบรรยายไว้ที่นี่ดีกว่าในที่อื่น แต่บริบทโดยตรงคือ ความรักแบบ*อากาเป*และการขาดซึ่งความรักเช่นนี้ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ คุณธรรมสิบหกประการซึ่งเกี่ยวข้องกับความรักแบบอากาเปโดยตรงถูกให้ไว้เป็นรายการด้านล่าง ในแต่ละกรณีที่คำว่า *ความรัก* ปรากฏ ซึ่งแปลมาจากคำว่า *อากาเป* เราจึงจะเรียกคำนี้ว่า ‘ความรักแบบ*อากาเป*’

(1) **ความรักนั้นก็อดทนนาน** คำที่แปลว่า **อดทนนาน** (*มาครอธูเมะโอ*) หมายถึงการอดทน (2) ความรักแบบ*อากาเป***กระทำคุณให้** คำที่แปลเช่นนั้น (*เครสเทะอูออไม*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘มีใจที่อ่อนโยน’ (3) ความรักแบบ*อากาเป***ไม่อิจฉา** คำที่แปลเช่นนั้น (*เซลอโอ*) มีความหมายว่า ‘เร่าร้อนไปด้วยความอิจฉา ความเกลียดชังหรือความโกรธ’ ความรักแบบ*อากาเป*ไม่ทำเช่นนั้น (4) ความรักแบบแบบ*อากาเป***ไม่อวดตัว** คำที่แปลเช่นนั้น (*เพ็รเพะเระอูออไม*) มีความหมายว่าใจร้อนหรือโอ้อวด อีกครั้งที่ความรักที่แท้จริงจะทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งนี้

(5) ความรักแบบ*อากาเป* **ไม่หยิ่งผยอง** คำนี้แปลมาจาก *ฟุซซิออโอ* และมีความหมายว่าเห่อเหิมไปด้วยความทะนงตน คือ เย่อหยิ่งนั่นเอง (6) ความรักแบบ*อากาเป***ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร** คำที่แปลเช่นนั้น (*อาสเคมอเนะโอ*) มีความหมายว่า ประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสมหรือไม่สมควร ความรักที่แท้จริงทำสิ่งที่ตรงกันข้าม (7) ความรักแบบ*อากาเป* **ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว** ความหมายนั้นชัดเจน ความรักแบบ*อากาเป*ไม่เห็นแก่ตัว (8) ความรักแบบ*อากาเป* **ไม่ฉุนเฉียว** ความรักแบบนี้ไม่มีการหัวเสียหรือพาลโกรธขึ้นมาดื้อๆ ความรักแบบ*อากาเป*มีอำนาจควบคุมอารมณ์ในแง่ลบต่างๆ (9) ความรักแบบ*อากาเป* **ไม่ช่างจดจำความผิด** ความหมายก็คือ

ความรักแบบอากาเปไม่คิดถึงผู้อื่นในทางที่ไม่ดี (10) ความรักแบบ*อากาเป***ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า** แต่จะโศกเศร้าเพราะเหตุความอธรรม

(11) ในทางกลับกันความรักแบบ*อากาเป***ชื่นชมยินดีในความจริง** มันเกลียดชังความไม่ซื่อสัตย์ (12) ความรักแบบ*อากาเป***ไม่แคะไค้คุ้ยเขี่ยความผิดของเขา** คำที่แปลเช่นนั้น (*สะเตะโก*) ไม่เพียงมีความหมายว่า อดทนต่อความผิดพลาดของคนอื่นเท่านั้น แต่ยังปกปิดความผิดเหล่านั้นด้วย เปโตรเขียนไว้ว่า “ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มากหลาย” (1 เปโตร 4:8) (13) ความรักแบบ*อากาเป***เชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ** ความรักดังกล่าวมีความไว้วางใจและเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเคลือบแคลงสงสัย (14) ในแบบเดียวกันความรักแบบ*อากาเป***มีความหวังอยู่เสมอ** ความรักแบบ*อากาเป*คิดในแง่ดีและมีความหวัง มันไม่เคยหมดหวัง (15) ความรักแบบ*อากาเป* **เพียรทนเอาทุกอย่าง** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮูพอเมะโน*) มีความหมายว่าพากเพียรพยายาม ความรักแบบ*อากาเป*ไม่เคยย่อท้อ สุดท้าย (16) ความรักแบบ*อากาเป*ไม่มีวัน**สูญสิ้น** คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็คพิพโต*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ร่วงหลุดไป’ ความหมายก็คือ ความรักแบบ*อากาเป*ไม่ล้มเลิก มันไม่ยอมแพ้ มันไม่เหี่ยวเฉาไป

เราต้องไม่ลืมว่าคุณธรรมทั้งสิบหกประการนี้ถูกบันทึกในบริบทของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ยิ่งไปกว่านั้นพวกมันเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งและความเย่อหยิ่งในเรื่องที่ว่าใครมีของประทานอันดีที่สุด ความรักแบบ*อากาเป*เป็นทางที่ยอดเยี่ยมกว่า คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ควรรักซึ่งกันและกันแทนที่จะมัวแต่แข่งขันเพื่อแย่งชิงสิ่งที่พวกเขามองว่าเป็นของประทานที่ดีที่สุด

1 คร 13:8 ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป

ถึงแม้ว่าความรักแบบ*อากาเป*จะคงทนและไม่เสื่อมสูญไป “แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป” ตรงนี้คำที่แปลว่า**เสื่อมสูญ** (*คาทารเกะโอ*) มีความหมายว่าถูก ‘ล้มเลิก’ หรือ ‘สิ้นสุดลง’ เปาโลกำลังพูดถึงของประทานแห่งการพยากรณ์ซึ่งอยู่เพียงชั่วคราว ความรักนั้นอยู่คงทนถาวร

แต่ของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในกรณีนี้คือการพยากรณ์ จะ*เสื่อมสูญไป* มันจะถูกล้มเลิก! มันจะสิ้นสุดลง!

"แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป" อีกครั้งที่คำว่า **ภาษาต่างๆ** (*โกลซซา*) เป็นคำกรีกที่หมายถึงภาษาทั้งหลาย เปาโลไม่ได้หมายความว่าภาษาต่างๆของมนุษย์จะมีการเลิกใช้ แต่ท่านกำลังพูดถึง*ของประทานในการพูดภาษาต่างๆซึ่งอยู่ชั่วคราว*ต่างหาก คำที่แปลว่า **จะมีเวลาเลิกไป** (*เพาโอ*) มีความหมายเสริมว่า 'หมดลง' เปาโลจึงเขียนว่า วันนั้นกำลังจะมาเมื่อของประทานในการพูดภาษาต่างๆจะหมดลงหรือค่อยๆจางหายไป

"แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป" อีกครั้งที่ท่านไม่ได้หมายความว่าความรู้โดยทั่วไปจะเสื่อมสูญไป เราสังเกตดูรอบตัวก็จะเห็นชัดเจน แต่ท่านกำลังพูดถึง*ของประทานในด้านความรู้ซึ่งอยู่ชั่วคราว*ตามที่มีบอกไว้ใน 12:8 ต่างหาก วันนั้นได้มาถึงในไม่ช้าเมื่อของประทานดังกล่าวพร้อมกับของประทานอื่นๆจะ**เสื่อมสูญไป** คำที่แปลเช่นนั้น (*คาทารเกะโอ*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า *สูญสิ้น*ในตอนต้นของข้อนี้ มันมีความหมายว่า 'ล้มเลิก' หรือ 'สิ้นสุดลง'

เปาโลต้องการจะบอกว่าวันนั้นอยู่ไม่ไกลเลยเมื่อของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสิ้นสุดลง เหตุผลก็ปรากฏชัดในข้อ 10 ดังนั้นแทนที่จะมาชิงดีชิงเด่นว่าใครมีของประทานที่ดีที่สุด เปาโลกล่าวว่าของประทานทั้งหมดจะเสื่อมสูญไปในไม่ช้า พวกเขามัวแต่ทะเลาะกันเพราะสิ่งที่อยู่เพียงชั่วคราว

1 คร 13:9 ย้อนกลับไปพูดถึงของประทานแห่งความรู้และการพยากรณ์ ท่านเขียนว่า**เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง** ความหมายก็คือว่า ตอนนั้นพวกเขามีความรู้เพียงส่วนหนึ่งในสิ่งต่างๆของพระเจ้า นอกจากนี้แม้แต่ในเรื่องของประทานเกี่ยวกับการพยากรณ์ พวกเขาก็มีความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ในเรื่องของความจริง ของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวถึงแม้ว่าจะมีประโยชน์แต่ก็ไม่ครอบคลุมทั้งหมด ตอนนั้นไม่มีใครหรือคริสตจักรใดเห็นภาพรวมทั้งหมด พวกเขารู้แต่เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

1 คร 13:10 คราวนี้เปาโลเปิดเผยว่าทำไมของประทานฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ถึงไม่สมบูรณ์และอยู่เพียงชั่วคราว **แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็จะสูญไป** มีคนเข้าใจข้อนี้อย่างผิดๆเยอะจริงๆ อย่างไรก็ตามเมื่อเราตั้งใจดูดีๆเราก็จะเห็นความหมายที่ข้อนี้ต้องการจะสื่ออย่างชัดเจน คำสำคัญคือคำที่ถูกแปลว่า **สมบูรณ์** (*เทะเละอิออส*) ซึ่งมีความหมายว่า 'สมบูรณ์' หรือ 'เสร็จสิ้น'

บางคนเข้าใจผิดคิดว่าข้อนี้หมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ อย่างไรก็ตามเพศของคำๆนี้ก็เป็นเพศกลาง กฎไวยากรณ์จึงกำหนดให้คำๆนี้หมายถึง*สิ่งของ*หรือ*วัตถุ*ไม่ใช่บุคคล กุญแจที่ไขปริศนาก็คือ พระคัมภีร์ใหม่ที่เสร็จสมบูรณ์ พอพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ "ความบกพร่องนั้น" ก็จะเริ่มจางหายไป เมื่อบัญญัติแห่งเสรีภาพ (ยากอบ 1:25) อันสมบูรณ์ได้มาถึงการเสร็จสิ้น ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆซึ่งอยู่ชั่วคราวของคริสตจักรยุคต้นก็**สูญไป** เช่นเดียวกับในข้อ 8 คำที่แปลเช่นนั้นคือ *คาทารเกะโอ* อีกแล้วและมีความหมายว่า 'ถูกล้มเลิกไป' จุดประสงค์หนึ่งที่ต้องเป็นเช่นนั้นก็ถูกกล่าวไว้ใน 14:21-22 ความจริงที่ชัดเจนก็คือ เมื่อพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ ของประทานที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณซึ่งประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้นก็จางหายไป*หมด*แล้ว บางอย่างที่ดีกว่าเยอะได้มาถึงแล้ว

1 คร 13:11 เปาโลยกภาพประกอบเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติม **เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย** ประเด็นของท่านก็ชัดเจน การทำตัวแบบเด็กๆของวัยเด็กก็ถูกแทนที่ด้วยการทำตัวเป็นผู้ใหญ่ของวัยผู้ใหญ่ มีการเล่นคำตรงนี้ด้วย คำที่แปลว่า "เลิก" แปลมาจากคำว่า *คาทารเกะโอ* ซึ่งท่านใช้ในข้อ 8 และ 10 อันหมายถึงการสิ้นสุดลงของของประทานต่างๆ ภาพประกอบนี้อยู่ในรูปเอกพจน์ เมื่อคริสตจักรโตเป็นผู้ใหญ่และพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ ของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณอันเปรียบเหมือนเด็กก็ถูก(ล้ม)เลิกเสีย

1 คร 13:12 เปาโลกล่าวในทำนองเดียวกันว่า **เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้**

แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย คำที่แปลว่า **กระจก** (*เอะซอพตรอน*) มีความหมายตรงตัวว่ากระจกที่ใช้ส่อง คนสมัยโบราณไม่มีเทคโนโลยีในการทำกระจกไว้ใช้จากแก้ว กระจกในสมัยนั้นจึงทำจากโลหะที่ขัดมัน แน่นอนที่ภาพสะท้อนที่ส่องจากกระจกแบบนี้จึงไม่ชัดเจนแต่ค่อนข้างมัวๆ คำที่แปลว่า **สลัวๆ** (*ไอนิกมา*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ enigma (ปริศนา) ความหมายในที่นี้คือ 'ไม่ชัดเจน' หรือตามที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์แปลไว้คือ*สลัวๆ* ความหมายก็คือภาพสะท้อนที่ไม่ชัดเจนจากการใช้กระจกสมัยโบราณส่อง การประยุกต์ใช้ก็คือ ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณและความรู้ที่มีขีดจำกัดของคริสตจักรยุคต้นในยามที่ไม่มีพระคัมภีร์ใหม่

อย่างไรก็ตาม วันนั้นกำลังจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะ "เห็นหน้ากันชัดเจน" ประเด็นของท่านนั้นก็ง่ายๆ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงประทานของประทานต่างๆแก่คริสตจักรยุคต้น แต่ความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องของความจริงสมัยพันธสัญญาใหม่ก็เหมือนกับการเห็นภาพมัวๆในกระจกที่ทำจากโลหะขัดมัน มีภาพสะท้อนอยู่ก็จริงแต่มันไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามวันนั้นอยู่อีกไม่ไกลเมื่อความเข้าใจของพวกเขาจะเป็นเหมือนการเห็นหน้ากันชัดเจน ท่านกล่าวต่อไปว่าในวันนั้น "ข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย" เมื่อพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ ความรู้ของพวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆจะคมชัดเหมือนกับการเห็นหน้ากันชัดเจน

1 คร 13:13 ท่านสรุปเนื้อหาส่วนนี้ว่า **ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด** ถึงแม้ว่าความเชื่อ ความหวัง และความรัก (แบบ*อากาเป*) จะคงอยู่ต่อไปหลังจากที่ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆสูญสิ้นไปแล้วก็ตาม แต่เปาโลก็โต้แย้งว่าสิ่งที่ใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้คือ ความรักแบบ*อากาเป* มันเป็นสิ่งที่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ขาดจริงๆ

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 14*: อัครทูตเปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ที่พูดถึงการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณอย่างผิดๆในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ท่านพยายามทำให้พวกเขาเข้าใจอย่างถูกต้องว่าการเทศนามีความสำคัญมากกว่าการพูดภาษาต่างๆ จากบทนี้เห็นได้ชัดว่าของ*

ประทานในการพูดภาษาต่างๆเป็นปัญหาหนึ่งในคริสตจักรแห่งนี้ ท่านยังนำเสนอจุดประสงค์ที่แท้จริงตามพระคัมภีร์ของภาษาต่างๆด้วย สุดท้ายแล้วท่านพยายามคืนความเป็นระเบียบกลับมาสู่การนมัสการที่กลายเป็นความโกลาหลไปแล้วในคริสตจักร

1 คร 14:1 คำแนะนำที่ยอดเยี่ยมกว่าของเปาโลสำหรับคริสตจักรนี้ก็คือ **จงมุ่งหาความรัก** คำที่แปลว่า **จงมุ่งหา** (*ดิโอโค*) มีความหมายว่า 'จงไล่ตาม' และอยู่ในรูปของคำสั่ง การมุ่งแสวงหาความรักจะช่วยแก้ปัญหาความชั่วร้ายหลายอย่างในคริสตจักรได้ นอกจากนี้ท่านสั่งว่า **และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์** วลีแรกอาจแปลได้ว่า 'และจงกระตือรือร้นในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ' (คือของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ) อย่างไรก็ตามคราวนี้เปาโลจัดลำดับความสำคัญของของประทานเหล่านี้ให้ถูกต้องคือ **เฉพาะอย่างยิ่ง** (*เพื่อที่ท่านจะมีความสามารถใน*) **การพยากรณ์** จุดประสงค์ที่แท้จริงของของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆที่อยู่ชั่วคราวคือ เพื่อเสริมสร้างในการพยากรณ์

ตรงนี้คำว่า **พยากรณ์** (*พรอเฟเทะอูโอ*) มีความหมายว่า 'การเทศนา' หรือ 'การกล่าวล่วงหน้า' พระวจนะของพระเจ้า บริบทที่ตามมาจะสื่อเช่นนี้อย่างชัดเจน นี่เป็นความหมายแบบทั่วไปมากกว่าของการพยากรณ์

1 คร 14:2 ของประทานที่เป็นปัญหาจริงๆนั้นก็ปรากฏชัดเจน ซึ่งคือของประทานในการพูดภาษาต่างๆ **เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆ (an *unknown* tongue) ได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่ทูลต่อพระเจ้า** ยุคที่มีการใช้ภาษาต่างๆแบบเป็นของจริงยังมีอยู่ในตอนนั้น ภาษาต่างๆ*ในตอนนั้น*ยังเป็นของประทานที่เหมาะสมอยู่ อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ชัดเจนตามที่เนื้อหาในบทนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ของประทานนี้ในทางที่ผิดเป็นปัญหาร้ายแรงในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ อีกครั้งที่คำว่า *unknown* (*ไม่เป็นที่รู้จัก*) ไม่ปรากฏใน Received Text แต่ถูกใส่เข้ามาโดยผู้แปลฉบับคิงเจมส์ ผู้ที่ได้ยินของประทานนี้คือพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เปาโลกล่าวสิ่งที่ชัดเจน **เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ** คนที่พูดภาษาต่าง

ประเทศในการประชุมนมัสการของคริสตจักรก็ไม่มีใครเข้าใจ อะไรก็ตามที่เขาพูดออกมาก็เป็นความลึกลับสำหรับคนเหล่านั้นที่ประชุมอยู่ด้วย

1 คร 14:3 **ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ** เห็นได้ชัดว่าการพยากรณ์ในที่นี้หมายถึงการเทศนาเหมือนที่เราคิดไว้ ท่านเสนอประเด็นอย่างชัดเจน เมื่อคนหนึ่งยืนขึ้นเทศนา คนที่อยู่ในที่ประชุมก็เข้าใจคำเทศนานั้นและนั่นก็ช่วยเหลือพวกเขา เปาโลบอกจุดประสงค์สามประการของการพยากรณ์ (การเทศนา) (1) ประการแรกคือ การ**ทำให้เจริญขึ้น** คำที่แปลเช่นนั้น (*ออยคอดอเม*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า 'เสริมสร้างขึ้น' ดังนั้นการเทศนาที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์โดยส่วนหนึ่งก็ช่วยชูกำลังและเสริมสร้างผู้ฟัง (2) ช่วย**เตือนสติ**ด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราคเลซิส*) ในบริบทนี้หมายถึงการตักเตือนตามที่เราเห็นสมควร การเทศนาตามพระคัมภีร์ส่วนใหญ่แล้วก็มีเป้าหมายเช่นนั้นเอง สุดท้าย (3) การพยากรณ์ (การเทศนา) ตามพระคัมภีร์ช่วย**หนุนใจ** คำๆนี้ (*พารามูเธีย*) มีความหมายว่า 'การให้กำลังใจ' หรือ 'การปลอบโยน' นี่ควรเป็นส่วนหนึ่งของการเทศนาที่ดีอย่างแน่นอน คนของพระเจ้าต้องการกำลังใจและพระพรเสมอ

1 คร 14:4 เปาโลชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการพูดภาษาต่างๆและการพยากรณ์ **ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่างๆ นั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว** การพูดแบบนั้นมุ่งแต่จะทำให้ตนเองพอใจและโดยธรรมชาติแล้วก็เห็นแก่ตัวจริงๆ อย่างไรก็ตาม **ผู้ที่พยากรณ์นั้นย่อมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น** เราเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน การเทศนานั้นมุ่งเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ การพูดภาษาต่างๆมุ่งเพื่อประโยชน์ของคนๆเดียว การเทศนาจะช่วยให้หลายคนได้รับพระพร การพูดภาษาต่างๆจะช่วยให้คนเดียวเท่านั้นได้รับพระพร (ทายสิใครเอ่ย)

1 คร 14:5 เปาโลเสนอสมมุติฐาน **ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆได้** ความหมายก็คือ คงจะดีถ้าพวกท่านทุกคนพูดภาษาต่างๆได้ อย่างไรก็ตามประเด็นที่แท้จริงก็คือ **แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้** ถึงแม้ว่าคงจะดีหากทุกคนพูด

ภาษาต่างๆได้ (ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ทุกคนที่พูดได้) แต่ประเด็นที่สำคัญกว่าของท่านก็คือว่า ที่พวกเขาจะพยากรณ์ได้ (คือ เทศนาได้)

เกรงว่าจะมีคนสงสัยเกี่ยวกับคุณค่าเชิงเปรียบเทียบระหว่างของประทานทั้งสองอย่างนี้ เปาโลจึงกล่าวชัดเจนว่า **เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้** คุณค่าของการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าก็มีมากกว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้อย่างมากมายนัก คุณสมบัติของกฎข้อนี้ก็คือ **เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น** หากไม่มีอีกคนที่มีของประทานในการแปลภาษาต่างๆได้ เปาโลจึงกล่าวว่า จงปล่อยให้นักเทศน์เทศนาและให้คนที่พูดภาษาต่างๆนั่งลงและเงียบเสีย

1 คร 14:6 ท่านพูดถึงปัญหาเรื่องการพูดภาษาต่างๆที่เมืองโครินธ์ต่อไป ท่านยกตัวอย่างเหตุการณ์อีกเหตุการณ์ขึ้นมา **นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่างๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิวรณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน** ประเด็นของท่านนั้นมีอย่างเดียวเท่านั้น หากท่านเข้ามาในที่ประชุมของคริสตจักรและพูดภาษาต่างๆ มันจะมีประโยชน์อะไร คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว: ไม่มีประโยชน์เลย การพูดกับพวกเขาถึงสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดเผยแก่ท่าน หรือจากความรู้ของท่านเองในหลักศาสนศาสตร์คริสเตียน หรือโดยทางของประทานแห่งการพยากรณ์ หรือการสอนธรรมดาๆก็จะมีประโยชน์ต่อคริสตจักร ในที่นี้เปาโลกล่าวจากมุมมองของของประทานที่อยู่ชั่วคราวที่ยังใช้การอยู่ในตอนนั้น: คำวิวรณ์, ของประทานแห่งความรู้ และการพยากรณ์ อย่างไรก็ตามประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า การพูดภาษาต่างๆไม่มีประโยชน์แก่ผู้ใดและควรถูกลดความสำคัญ

1 คร 14:7-8 แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังกระทำเสียงได้ เช่นปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีดอะไร 8 เพราะถ้าแตรเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประจัญบานได้

เปาโลชี้ให้เห็นต่อไปว่าเครื่องดนตรีที่ไม่มีชีวิตก็ยังทำเสียงซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของมันเอง หากพวกมันไม่ได้ถูกเล่นในคอนเสิร์ตและสอดประสานกัน เราจะแยกแยะทำนองที่ถูกเล่นอยู่ได้อย่างไร จากนั้นท่านก็เปลี่ยนไปพูดถึงภาพประกอบของการส่งสัญญาณของผู้เป่าแตรเดี่ยวที่ใช้ในทางทหาร หากผู้เป่าแตรเดี่ยวคนนั้นเล่นไม่เป็นสำเนียง ทหารคนใดจะ "เตรียมตัวเข้าประจัญบานได้" เห็นได้ชัดว่าภาพเปรียบนี้สื่อถึงความสับสนวุ่นวายที่เกิดขึ้นในคริสตจักรเพราะการพูดภาษาต่างๆ

1 คร 14:9 เปาโลสื่อประเด็นของท่านอย่างชัดเจน **ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร**

การลุกขึ้นยืนและพล่ามไปเรื่อย แม้ในภาษาที่คนใช้กันจริงๆแต่เป็นภาษาต่างประเทศที่ไม่มีใครเข้าใจ ก็ไม่มีคุณค่าอันใดต่อคริสตจักร ท่านกล่าวว่า **ท่านก็จะพูดเพ้อตามลมไป** กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ท่านก็จะพูดกับลมไปเสียเปล่าๆ

1 คร 14:10 ในโลกนี้มีภาษามากมายหลายชนิดเหลือเกิน และไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ

เราอาจแปลข้อนี้ได้อย่างถูกต้องว่า 'จริงๆแล้วอาจมีภาษาของหลายชนชาติในโลกนี้ และไม่มีภาษาใดเลยที่ปราศจากเนื้อความ' อีกครั้งที่คำที่แปลว่า **ชนิด** (*เกะนอส*) อาจหมายถึงประชาชาติหรือสัญชาติซึ่งสอดคล้องกับบริบทตรงนี้

1 คร 14:11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย

เปาโลใช้สำนวนของสมัยนั้นตรงนี้ ความหมายก็คือ 'ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้จักภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าก็เป็นคนต่างชาติสำหรับคนที่กำลังพูดอยู่ นอกจากนี้คนที่กำลังพูดอยู่ก็เป็นคนต่างชาติสำหรับข้าพเจ้า' การลุกขึ้นยืนในที่ประชุมคริสตจักรและพูดภาษาต่างๆก็ไม่ได้ต่างอะไรไปจากการลุกขึ้นพูดภาษาต่างประเทศที่ไม่มีใครเข้าใจ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ คำที่แปลว่า **คนต่างภาษา**

(*บารบารอส*) เป็นคำกรีกที่แปลว่าคนต่างชาติ พวกเขาถือว่าภาษาต่างประเทศด้อยกว่าภาษากรีก และซึ่งกลายเป็นคำที่ใช้เรียกคนต่างชาติ

1 คร 14:12 ย้อนกลับไปข้อ 12:31 เปาโลพยายามสอนพวกเขาให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง **เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว** ท่านจี้ใจดำพวกเขา พวกเขามัวแต่อิจฉาริษยากันด้วยเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณบางอย่าง (อีกครั้งที่ท่านเรียกของประทานเหล่านี้ตามตัวอักษรว่า 'เรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ') คำที่แปลว่า **ร้อนใจ** (*เซโลออ*) เป็นคำคุณศัพท์ของคำว่า *เซโลเทส* ซึ่งแปลว่า 'เร่าร้อนด้วยความอิจฉาหรือความริษยา' ช่างเป็นภาพที่ขัดแย้งกันจริงๆ คริสเตียนที่ทำตามเนื้อหนังก็อิจฉาริษยากันด้วยสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นของประทานที่ดีที่สุด ซึ่งในกรณีนี้คือ การพูดภาษาต่างๆ

คำแนะนำของเปาโลก็เรียบง่ายและตรงๆ คือ พวกเขาควร**อุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น** แทนที่จะแสวงหาวิธีที่จะทำให้ตัวเองได้รับการยอมรับและมีความโดดเด่นในคริสตจักรผ่านทางการพูดภาษาต่างๆของพวกเขา (ซึ่งไม่ได้เสริมสร้างใครเลย) เปาโลกำชับให้พวกเขาพยายามทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น จงหาวิธีที่จะช่วยเหลือผู้อื่น จงเลิกสนใจแต่ตัวเองและจงมุ่งที่จะเสริมสร้างผู้อื่น

1 คร 14:13 **เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาต่างๆอธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย** เปาโลเริ่มเปลี่ยนจากคำแนะนำเป็นคำสั่งตรงๆแทน ความหมายก็คือว่า หากพวกท่านจะพูดภาษาต่างๆในการประชุมนมัสการของคริสตจักร ก็จงอธิษฐานขอให้ตัวเองแปลได้ด้วย คำที่แปลว่า **อธิษฐาน** (*พรอเซะอูคอไม*) อยู่ในรูปของคำสั่งซึ่งบ่งบอกว่าเป็นคำบัญชาหนึ่ง ดังนั้นการแปลภาษาต่างๆจึงเป็นคำสั่ง

1 คร 14:14 เปาโลเสริมอีกเรื่อง นั่นคือการอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ แต่ประเด็นของท่านก็ชัดเจน **เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริงแต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ** เห็นได้ชัดว่าการอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆเกิดขึ้นขณะที่ของประทานนี้

ยังมีการใช้อยู่ในตอนนั้น แต่ประเด็นของท่านก็คือว่า การอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆก็ยังมีค่าน้อยอยู่ดี ถ้าท่านอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ แม้แต่ตัวท่านเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังอธิษฐานอะไรอยู่

1 คร 14:15 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย ข้อสรุปของท่านในเรื่องนี้ก็เข้าใจง่าย ท่านตั้งใจที่จะอธิษฐานเป็นภาษาที่ท่านรู้จักและเข้าใจ และท่านจะร้องเพลงในแบบนั้นด้วย คือ ร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและด้วยความเข้าใจ นั่นคือท่านจะร้องเพลงจากใจของท่านในภาษาที่ท่านเข้าใจ

1 คร 14:16-17 มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า "เอเมน" เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด 17 แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไพเราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น

ท่านยกตัวอย่างอีกเหตุการณ์หนึ่งขึ้นมา หากคนหนึ่งในคริสตจักรลุกขึ้นนำที่ประชุมอธิษฐาน คนที่ไม่เข้าใจภาษาที่เขาพูดจะกล่าวว่า “"เอเมน" เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด” นี่แหละประเด็นสำคัญ การลุกขึ้นทำอะไรในคริสตจักรเป็นภาษาที่คนอื่นไม่เข้าใจ (เช่น พูดภาษาต่างๆ) จะมีใครบอกว่า ‘เอเมน’ หรือตอบกลับอะไรได้ วลี “คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึง” เป็นสำนวนที่ใช้เรียกคนที่ไม่เข้าใจสิ่งใดก็ตามเพราะขาดการศึกษา คนที่ทำแบบนั้นอาจนำที่ประชุมอธิษฐานได้อย่างไพเราะ แต่ไม่มีใครได้รับการเสริมสร้างเพราะไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่เขากล่าว

1 คร 14:18 เปาโลกล่าวคำพูดที่น่าสนใจ **ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่างๆมากกว่าท่านทั้งหลายอีก** เราเห็นทางเลือกสองทาง ท่านอาจหมายถึงของประทานในการพูดภาษาต่างๆและการใช้มันถึงแม้ว่าไม่มีหลักฐานที่ใดในพระคัมภีร์ใหม่ที่สนับสนุนทรรศนะนี้ก็ตาม อย่างไรก็ตามท่านน่าจะหมายความว่า ท่านรู้ภาษาต่างๆมากกว่าผู้ใดในพวกเขา ท่านมีความรู้สูงและรู้หลายภาษาที่คนในอาณาจักรโรมใช้กัน ดังนั้นคนที่พูดภาษา

ต่างๆในที่ประชุมนมัสการก็ไม่น่าเป็นปัญหาอะไรสำหรับเปาโล อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกอย่างที่เป็นประโยชน์

1 คร 14:19 ทั้งๆที่เป็นแบบนั้น ในที่ประชุมนมัสการท่านก็จะขอ**พูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่างๆ** ท่านขอลุกขึ้นยืนและพูดว่า 'สรรเสริญพระเจ้าที่ข้ารอดแล้ว' (ห้าคำ) ดีกว่าที่จะเทศนาเป็นภาษาต่างๆที่ไม่มีใครเข้าใจได้ หากเป็นเช่นนั้นจริงตอนที่ของประทานในการพูดภาษาต่างๆยังใช้กันอยู่ในตอนนั้น มันก็คงเป็นการพูดภาษาต่างๆแบบปลอมๆเหมือนในปัจจุบัน

1 คร 14:20 เปาโลเปลี่ยนจากเรื่องหลักคำสอนไปพูดถึงเรื่องทางปฏิบัติบ้าง เห็นได้ชัดว่าในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มีการทำตามเนื้อหนังซึ่งสำแดงตัวออกมาเป็นความเย่อหยิ่ง ความขัดแย้ง และความแตกแยก (โดยเฉพาะในเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์) ดังนั้นเปาโลจึงตักเตือนพวกเขาว่า **พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่** เด็กๆมักจะไร้เดียงสาและไม่เจ้าคิดเจ้าแค้น พวกเขาไม่คิดร้ายต่อคนอื่น แต่ผู้ใหญ่ไม่เป็นแบบนั้น เปาโลจึงหยุดพักชั่วคราวในการบรรยายเกี่ยวกับหลักคำสอนซึ่งเป็นเนื้อหาหนักๆของท่าน ท่านตักเตือนพวกเขาให้ไม่เพียงมีความเข้าใจของผู้ใหญ่เท่านั้น (ในเรื่องนี้) แต่ให้มีจิตใจที่เปิดกว้างของเด็กๆด้วย นอกจากนี้ท่านจะพูดถึงหัวใจของปัญหานี้ในด้านหลักคำสอนด้วย

1 คร 14:21 เปาโลจึงอ้างอิงพระคัมภีร์เดิมที่มีการพูดถึงภาษาต่างๆเป็นครั้งแรก ท่านจึงเขียนว่า **ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว "'** ข้อความนี้ถูกยกมาจากอิสยาห์ 28:11 ถึงแม้จะไม่ได้ยกมาแบบเป๊ะๆทุกคำก็ตาม ส่วนที่เหลือ **ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา** เป็นส่วนที่เปาโลใส่เข้าไปเอง

อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าข้อที่ถูกพูดถึงจริงๆก็คือ พระราชบัญญัติ 28:49 ซึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติ ในข้อนั้นโมเสสเตือนล่วงหน้าว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา” บริบทในตอนนั้นก็คือ คำแช่งสาปที่จะตกบนชนชาติอิสราเอลหากพวกเขาไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำแช่งสาปสุดท้ายก็คือ การที่พวกเขาถูกทำลายโดยชนชาติหนึ่งที่มาจากแดนไกลซึ่งสัญลักษณ์ของมันคือนกอินทรี นอกจากนี้ชนชาติที่จะมาทำลายพวกเขาก็พูดภาษาที่ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักเลยด้วย

นี่หมายถึงโรมและการที่พวกเขาทำลายชนชาติอิสราเอลเสียราบคาบในค.ศ. 70 ภายใต้การนำของติตัส ถึงแม้ว่าชนชาติอิสราเอลถูกปกครองและถูกพิชิตโดยชนชาติอื่นๆที่มากดขี่ตลอดหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น แต่นี่เป็นชนชาติแรกที่ทำแบบนี้โดยสัญลักษณ์ของมันคือนกอินทรี นอกจากนี้เมื่อคนอัสซีเรียและคนบาบิโลนรุกรานอิสราเอล ภาษาของพวกเขาก็อยู่ในแถบตะวันออกกลาง ดังนั้นถึงแม้ว่าภาษาเหล่านี้อาจฟังดูแปลกหูสำหรับคนฮีบรู แต่พวกเขาก็พอฟังเข้าใจได้บ้าง อย่างไรก็ตามเมื่อโรมรุกรานและพิชิตอิสราเอล ภาษาละตินก็เป็นภาษาที่พวกยิวไม่รู้จักมาก่อนเลย มันเป็นภาษาที่พวกเขาไม่เข้าใจ

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงเตือนชนชาติอิสราเอลว่าในสมัยหลังๆที่พวกเขาไม่เชื่อ พระองค์จะทรงใช้หมายสำคัญอันสุดท้ายมายังพวกเขาเพื่อทำให้พวกเขากลับใจใหม่ เกรงว่าพวกเขาจะต้องเจอกับชะตากรรมอันโหดร้ายซึ่งมีพยากรณ์ไว้ในพระราชบัญญัติ 28 เพราะความไม่เชื่อฟัง หมายสำคัญที่แสดงถึงการพิพากษาที่จะมาก็เป็นมาโดยภาษาต่างๆที่พวกเขาไม่เข้าใจ

พวกโรมพิชิตอิสราเอลเป็นครั้งแรกในปี 63 ก่อนค.ศ. ถึงแม้ว่าพวกโรมเป็นพวกเผด็จการที่ค่อนข้างมีเมตตา แต่พวกอิสราเอลก็ได้รับหมายสำคัญอันแรกผ่านทางภาษาต่างประเทศของพวกโรมเรียบร้อยแล้ว ในวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อพวกยิวที่มารวมตัวกันได้ยินพวกสาวกพูดภาษาต่างประเทศหลายภาษา พวกยิวก็ได้รับหมายสำคัญอีกอัน เมื่อของประทานในการพูดภาษาต่างๆสืบต่อมาในคริสตจักรยุคต้น ชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อก็ได้รับคำเตือนเพิ่มเติมอีก

พวกเขาต้องกลับใจใหม่ มิฉะนั้นอาจเจอดี ภาษาต่างๆเป็นของประทานหมายสำคัญเพื่อเป็นคำเตือนถึงชนชาติอิสราเอลที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ น่าเศร้าที่ชนชาติอิสราเอลยังคงดื้อดึงต่อไป พวกเขาไม่ยอมฟังและไม่ยอมได้ยิน

พวกกบฏชาวยิวได้ลุกฮือขึ้นเพื่อต่อต้านโรมในปี ค.ศ. 66 โรมตอบโต้โดยส่งกองทหารโรมเข้าไปปราบปรามแคว้นต่างๆที่ไม่เชื่อฟัง เช่น กาลิลี ยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจัดการให้สิ้นซาก ติตัสได้รับมอบหมายให้บัญชาการกองทหารของโรมซึ่งกวาดล้างพวกยิวที่ต่อต้านและรุกทำลายอย่างไม่หยุดยั้งไปทางใต้จนถึงกรุงเยรูซาเล็ม กองกำลังของพวกยิวถูกปิดล้อมที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยพวกเขาเข้าไปหลบภัยในเมืองป้อมนี้ซึ่งห้อมล้อมไปด้วยภูเขา ติตัสเริ่มปิดล้อมกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 69 และกินเวลาถึงปี ค.ศ. 70 เมื่อกองกำลังของเขาตีเมืองที่อ่อนกำลังนี้ได้ ในการเข่นฆ่าที่ตามมา นักประวัติศาสตร์บางท่านอ้างว่ามีพวกยิวมากถึงหนึ่งล้านคนเสียชีวิต เมื่อกรุงนี้ถูกปล้นสะดม มันก็โดนไฟไหม้ซึ่งไฟลุกลามไปยังสิ่งก่อสร้างที่พวกเขาภาคภูมิใจ คือวิหารของพวกยิว เมื่อไฟเผาผลาญไปถึงส่วนที่ติดไฟได้ ทองคำปริมาณมหาศาลที่ประดับประดาทั่วทั้งวิหารก็ละลายและไหลเข้าไปในซากปรักหักพัง เมื่อไฟสงบลงและซากเย็นตัว พวกทหารของโรมก็เข้าไปและไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันจริงๆเพื่อค้นหาทองคำที่ถูกฝังอยู่ใต้ซากวิหาร

ติตัสจึงสั่งให้รื้อถอนเมืองนี้และสั่งเนรเทศชาวยิวทุกคนออกไปจากแผ่นดินนี้ การทำให้พวกยิวกระจัดกระจายเพื่อจุดประสงค์ในทางปฏิบัติทุกรูปแบบสืบต่อเรื่อยมาจนถึงศตวรรษที่ 20 การพิพากษาของพระเจ้าซึ่งเป็นการตีสอนพวกอิสราเอลซึ่งมีพยากรณ์ไว้ล่วงหน้ามานานได้เกิดขึ้นตามที่โมเสสได้กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ 28:49 และอิสยาห์ก็เอ่ยถึงด้วย หมายสำคัญที่บอกถึงการพิพากษาที่จะมาคือ การให้พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อได้เจอกับภาษาต่างๆที่พวกเขาไม่เข้าใจ ภาษาต่างๆเป็นคำเตือนสุดท้ายของพระเจ้าที่มาถึงพวกยิวที่ดื้อดึง พวกเขาต้องกลับใจมิฉะนั้นอาจเจอดี

1 คร 14:22 เปาโลบรรยายต่อไปเกี่ยวกับภาษาต่างๆ คำว่า *เหตุฉะนั้น* เชื่อมโยงสิ่งที่ท่านได้กล่าวไปแล้วกับสิ่งที่ท่านจะกล่าวต่อไป ซึ่งบอกถึงข้อสรุปของเนื้อหาก่อนหน้า **เหตุ**

ฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ ของประทานที่เป็นภาษาต่างๆเป็นหมายสำคัญที่มาถึงชุมชนชาวยิวที่อยู่ใกล้กับคริสตจักรยุคต้นซึ่งมีชาวยิวอยู่เยอะพอสมควร มันเป็นหมายสำคัญที่มาถึงพวกยิวกลุ่มใหญ่นั้นที่ไม่ยอมเชื่อพระเยซูคริสต์ พี่น้องของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็มได้ตะโกนอย่างจองหองและโง่เขลาว่า "ให้โลหิตของเขาตกอยู่กับเราและลูกหลานของเราเถิด" ฉันใด ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ พระเจ้าได้ทรงตีสอนชนชาติอิสราเอลอย่างรุนแรงเพราะพวกเขาปฏิเสธพระบุตรของพระองค์และเพราะความดื้อรั้นอย่างอวดดีของพวกเขา ภาษาต่างๆเป็นหมายสำคัญที่มาถึงชนชาติอิสราเอลที่ยังไม่เชื่อ (เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ประมาณปี ค.ศ. 59 การพิพากษายังมาไม่ถึงในตอนนั้น แต่กำลังอยู่ระหว่างทาง ดังนั้นภาษาต่างๆจึงยังใช้กันอยู่ในตอนนั้น)

ท่านปิดท้ายเนื้อหาที่เสียดแทงส่วนนี้โดยกล่าวว่า **แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว** จุดประสงค์ที่สำคัญยิ่งกว่าของของประทานที่เป็นการพยากรณ์ (การเทศนาโดยทั่วไป) ก็คือ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักร การเทศนาเสริมสร้างคริสตจักรจริงๆ

1 คร 14:23 หลังจากได้พูดถึงจุดประสงค์ในด้านหลักคำสอนของภาษาต่างๆไปแล้ว เปาโลก็ย้อนกลับมาพูดถึงปัญหาในทางปฏิบัติซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรบ้าง ปัญหานี้ยิ่งรุนแรงเพราะบางคนที่ทำตามเนื้อหนังอยากมีหน้ามีตา ท่านจึงออกความเห็นว่า **เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาจะมิเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ** เมื่อมีผู้มาเยี่ยมคริสตจักรและพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของภาษาต่างๆ หรือที่แย่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาเป็นคนที่ยังไม่รอด พวกเขาก็จะจากมาพร้อมกับคิดว่าคริสตจักร**คลั่ง**ไปแล้ว คำที่แปลเช่นนั้น (*ไมนอไม*) มีความหมายว่า 'คนที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว' นี่เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ mania หรือ maniac มีความวุ่นวายแบบพวกคาริสมาติกเกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์อย่างแน่นอน

1 คร 14:24-25 **แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง 25 ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน**

ในทางกลับกัน เปาโลสมมุติเหตุการณ์หนึ่งขึ้นมาว่า ถ้ามีการพยากรณ์ (การเทศนา) เกิดขึ้นในคริสตจักรในเวลาที่คนไม่เชื่อคนหนึ่งเดินเข้ามา เขาก็จะรู้สึกฟ้องใจโดยสิ่งที่เขาได้ยินและถูกตัดสินโดยสิ่งที่เขาได้ยินนั้น จนถึงวันนี้คนที่ยังไม่รอดเมื่อได้ยินนักเทศน์คนหนึ่งเทศนาก็คิดว่ามีคนไปบอกนักเทศน์ให้เทศนาเกี่ยวกับตัวเขา ข้อเท็จจริงก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ้องใจพวกเขาให้ตระหนักถึงความบาป ความไม่ชอบธรรม และการพิพากษาที่จะมา "ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น" ผลลัพธ์ก็คือ แขกผู้มาเยือนซึ่งยังไม่รอดก็อาจกราบลงนมัสการพระเจ้าด้วยการกลับใจใหม่และตระหนักถึงการมีอยู่ของฤทธิ์เดชในการฟ้องใจของพระเจ้า

เราควรสังเกตว่าพวกเพ็นเทคอสต์และพวกคาริสมาติกในปัจจุบันมักยกข้อนี้เพื่อสนับสนุนทรรศนะที่บิดเบือนของพวกเขาเกี่ยวกับการถูกประหารในจิตวิญญาณ อย่างไรก็ตามบริบทก็ชี้ชัดว่า "กราบลงนมัสการพระเจ้า" ไม่ใช่ล้มตึงหงายหลังเป็นลมหมดสติ การนมัสการโดยการก้มกราบลงด้วยการกลับใจใหม่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเป็นรูปแบบที่สากลในการแสดงความเคารพและนมัสการต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ภาพที่เราเห็นในปัจจุบันของการถูกประหารในจิตวิญญาณมักเป็นภาพของการล้มหงายหลังซึ่งตรงข้ามกับการคุกเข่าลงนมัสการ มันเป็นของเลียนแบบ

1 คร 14:26 ความสับสนวุ่นวายของการนมัสการในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ยิ่งปรากฏชัดมากขึ้นไปอีก เปาโลเรียกให้พวกเขาตอบ **พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิวรณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ** เห็นได้ชัดว่าเมื่อคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มาประชุมกันเพื่อนมัสการพระเจ้า คนหนึ่งก็ลุกขึ้นจะ

ร้องเพลง อีกคนก็ลุกขึ้นจะสอน อีกคนก็พูดภาษาต่างๆ อีกคนก็ประกาศคำวิวรณ์ผ่านทางของประทานที่เป็นการพยากรณ์ อีกคนก็ลุกขึ้นเพื่อแปลข้อความ เห็นได้ชัดเลยว่าการนมัสการของพวกเขาไม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยเลย มันคือความโกลาหลระคนด้วยความสับสนวุ่นวาย ดังนั้นเปาโลจึงกำชับพวกเขาอย่างแข็งแรงว่า **ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น** พวกเขาควรมีการนมัสการเพื่อที่จะเสริมสร้างจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่มาร่วมประชุมมากกว่า

1 คร 14:27 เปาโลจึงตั้งกฎสำหรับการใช้ของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาต่างๆ ดังนั้น ในการประชุมนมัสการ**ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ (an *unknown* tongue) จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล** อีกครั้งที่คำว่า *unknown* ไม่ปรากฏในต้นฉบับ ถึงแม้ว่าของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณยังมีการใช้กันอยู่ในตอนนั้น แต่ในการประชุมนมัสการของคริสตจักรไม่ควรมีคนพูดภาษาต่างๆเกินสองคน และอย่างมากที่สุดก็สามคน นอกจากนี้พวกเขาต้องพูด "ทีละคน" ด้วย คือให้ลุกขึ้นพูดครั้งละคนไม่ใช่ว่านึกอยากจะพูดก็พูด นอกจากนี้ท่านยังบัญชาด้วยว่าต้องมีคนหนึ่งลุกขึ้นและสามารถแปลข้อความที่ถูกกล่าวออกมาได้

1 คร 14:28 แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า หากในการประชุมนมัสการดังกล่าวไม่มีคนที่มีความสามารถในการแปลโดยธรรมชาติหรือที่มีของประทานในการแปลข้อความของคนที่พูดภาษาต่างๆ เปาโลก็สั่งให้คนที่พูดนั้นอยู่เงียบๆ เขาควรกลับไปบ้านและใช้ของประทานนั้นคนเดียว เห็นได้ชัดว่าภาษาต่างๆเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

1 คร 14:29-31 ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น 30 ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน 31 เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้ความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ

เปาโลตั้งกฎสำหรับการใช้ของประทานที่อยู่ชั่วคราวที่เป็นการพยากรณ์ในคริสตจักรด้วย "ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น" คำที่แปลว่า **วินิจฉัย** (*ดิอาคริโน*) มีความหมายว่า 'แยกแยะ' กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในการประชุมดังกล่าว ให้คนที่มีของประทานในการพยากรณ์พูดได้เพียงสองหรือสามคนและให้คนอื่นแยกแยะสิ่งที่ถูกกล่าวออกมา นอกจากนี้ "ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน" หากคนหนึ่งที่มีของประทานในการพยากรณ์ ได้รับการสำแดงอะไรบางอย่างขณะที่อีกคนกำลังพูดอยู่ ก็ให้คนที่กำลังพูดอยู่ ("คนแรกนั้น") นั่งลงและเปิดโอกาสให้เขาพูด

สุดท้ายเปาโลกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้ความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ" ผู้พยากรณ์ทุกคนพูดได้เมื่อถึงตาของตน และพูดทีละคน ถ้าไม่ใช่ในการประชุมรอบเดียวกันก็ในรอบอื่น จุดประสงค์ก็คือเพื่อที่ทุกคนจะได้เรียนรู้และได้รับการหนุนใจจากการรับใช้ของพวกผู้พยากรณ์

1 คร 14:32 เปาโลออกความเห็นอย่างเสียดแทงว่า **วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์** นั่นคือ ผู้พยากรณ์สามารถควบคุมวิญญาณของตนได้ ซึ่งรวมถึงปากของตนด้วย เปาโลจึงแนะนำให้พวกเขาทำเช่นนั้น เหมือนที่ผู้รู้ท่านหนึ่งได้แนะนำผู้ที่อยากเป็นนักพูดในที่ชุมนุมชนว่า "จงลุกขึ้น พูดออกไป และหุบปากเสีย"

1 คร 14:33 เปาโลจึงโจมตีที่หัวใจของปัญหานี้ที่เมืองโครินธ์ **เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น** มีความวุ่นวายเกิดขึ้นในการประชุมนมัสการของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์อย่างไรก็ตามเปาโลกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ที่ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายดังกล่าว (เราอาจสรุปได้ว่าวิญญาณอื่นต่างหากที่เป็นต้นเหตุของความวุ่นวายนั้น) พระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข ในวลีสุดท้าย "เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น" เปาโลบอกเป็นนัยว่าบางทีพี่น้องบางคนที่เมืองโครินธ์ควรหาโอกาสไปเยี่ยมคริสตจักรอื่นและไปดู

ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของที่อื่นบ้าง บางทีพวกเขาควรนำเรื่องที่ไปเห็นมารายงานแก่คริสตจักรด้วย

1 คร 14:34-35 จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้นั้น 35 ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย

น่าสังเกตว่าในบริบทของความสับสนวุ่นวายในการประชุมนมัสการของคริสตจักร เปาโลสั่ง (ในรูปของประโยคคำสั่ง) ว่า "จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร" ดูเหมือนว่ามีผู้หญิงมากกว่าหนึ่งคนลุกขึ้นพูดภาษาต่างๆ สั่งสอน หรือไม่ก็ทำตัวเด่นในที่ประชุม หากกระแสเพ็นเทคอสต์หรือคาริสมาติกในปัจจุบันฟังคำสั่งนี้ของเปาโลไว้ก็จะดี เปาโลกล่าวต่อไปว่า "เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด" ท่านย้อนกลับไปหาหลักการที่ท่านสอนไว้ในบทที่ 11 คือระเบียบที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับทั้งสองเพศ พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งความเป็นผู้นำและสิทธิอำนาจในคริสตจักรผ่านทางผู้ชาย

ดูเหมือนว่าความวุ่นวายบางอย่างในคริสตจักรเกิดจากพวกผู้หญิงที่ท้าทายพวกผู้ชายในเรื่องของประทานบางอย่างที่อยู่ชั่วคราว ดังนั้นเปาโลจึงสั่งว่า "แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชาเหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้นั้น" ความหมายตรงนี้ค่อนข้างคลุมเครือ คำพูดนี้อาจสื่อว่า 'พวกเขาต้องเชื่อฟัง*สามีของตน*' นั่นคือสาระสำคัญของพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมในส่วนของเรื่องนี้

ดังนั้นเปาโลจึงสั่งเพิ่มเติมว่า "ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน" แทนที่จะยืนขึ้นในที่ประชุม โต้เถียง ท้าทาย และหารือเรื่องต่างๆในการประชุมนมัสการของคริสตจักร เปาโลก็แนะนำว่า "จงรอจนกว่าคุณจะกลับไปบ้านและไปคุยเรื่องนั้นกับสามีของคุณ" ท่านสรุปเนื้อหาตอนนี้โดยกล่าวว่า "เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย" คำที่แปลว่า **สิ่งที่น่าอาย** (*ไอสครอน*) มีความหมายว่า 'ไร้เกียรติ' หรือ 'ไม่เหมาะสม' ความ

หมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมที่ผู้หญิงจะยืนขึ้นในที่ประชุมเพื่อสั่งสอน ท้าทาย โต้เถียง หรือบรรยายในคริสตจักร บทบาทนั้นเป็นของสามี แม้กระทั่งเรื่องการประชุมกิจธุระของคริสตจักรในทุกวันนี้ก็เหมือนกัน

1 คร 14:36 เปาโลจึงตำหนิคริสตจักร พวกเขาไม่ใช่แหล่งที่มาของพระวจนะของพระเจ้า แต่เป็นผู้รับพระวจนะนั้นต่างหาก ดังนั้นเปาโลจึงถามพวกเขาตรงๆว่า **อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ** พระวจนะของพระเจ้ามา*จาก*พวกท่านหรือ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว หรือพระวจนะนั้นมาถึงพวกท่านแต่พวกเดียวเท่านั้นหรือ อีกครั้งที่คำตอบก็ชัดเจนเหมือนกัน นี่เท่ากับเปาโลต้องการบอกพวกเขาว่า "เลิกหลงตัวเองเสียที! พวกท่านไม่ได้เป็นขาใหญ่ในเรื่องฝ่ายวิญญาณอย่างที่ตัวพวกท่านคิดเสียหน่อย"

1 คร 14:37 เปาโลสยบความจองหองพองขนของพวกเขาต่อไป **ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า** ความหมายก็คือว่า 'ถ้าผู้ใด*คิด*ว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขารับรู้ว่า สิ่งซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นมาจากพระเจ้า' เปาโลบอกพวกเขาให้รู้ว่าคำสั่งเหล่านี้มาจากเบื้องบน คือมาจากพระเจ้า

1 คร 14:38 นอกจากนี้ถ้าผู้ใดยังดื้อดึงไม่ยอมรับข้อความนั้น **แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป** การเลือกใช้คำของเปาโลไม่ใช่เรื่องบังเอิญ คนที่ไม่เต็มใจยอมรับสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของท่านและการที่พระเจ้าทรงนำท่านก็เป็นคนเฉยเมย (โง่เขลา) จงปล่อยให้เขาเฉยเมย (โง่เขลา) ต่อไป

1 คร 14:39 ภาษาต่างๆในตอนนั้นที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ยังเป็นของประทานที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณซึ่งมีการใช้กันอยู่ แต่หลังจากนั้นไม่นานทุกสิ่งจะเปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตาม เปาโลตั้งใจที่จะจัดระเบียบสิ่งต่างๆให้เรียบร้อย **เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย** ท่านเตือนสติพวกเขา

ให้มีใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ (คือ เทศนา) ปัญหาก็คือว่า หลายคนในคริสตจักรมัวแต่ร้อนใจและอิจฉากันด้วยเรื่องการพูดภาษาต่างๆ เปาโลกล่าวอีกครั้งว่า การพยากรณ์ (คือการเทศนา) นั้นดีกว่า จงแสวงหาที่จะพยากรณ์ อย่างไรก็ตามจนกว่าจะถึงเวลานั้นที่จุดประสงค์ของของประทานที่เป็นภาษาต่างๆนั้นสำเร็จแล้ว การพูดภาษาต่างๆนั้นก็กระทำได้อยู่ กระนั้น เหมือนอย่างที่ท่านได้กล่าวไว้ชัดเจนแล้วในตอนต้นของบทนี้ ของประทานต่างๆต้องถูกใช้ภายใต้กฎและข้อบังคับบางประการ

1 คร 14:40 คำสั่งที่เป็นบทสรุปและบทส่งท้ายของท่านทั้งเรียบง่ายและไร้กาลเวลาในพระราชกิจของพระเจ้าและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประชุมนมัสการของคริสตจักร **สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย** คำที่แปลว่า **ตามสมควร** (*เอะอูสเคมอโนส*) มีความหมายว่า ‘อย่างเหมาะสม’ ‘อย่างถูกต้องตามสมควร’ คำที่แปลว่า **ระเบียบเรียบร้อย** (*ทาซิส*) คือสภาพที่เป็นระเบียบ บริบทของบทนี้พูดถึงการประชุมนมัสการในคริสตจักรท้องถิ่น ในบริบทที่ว่านี้เองเปาโลได้กำชับให้พวกเขาประพฤติตัวให้เหมาะสมและเป็นระเบียบเรียบร้อย หลักการนี้ย่อมประยุกต์ใช้ได้กับงานของพระเจ้าในด้านอื่นๆทุกด้านและชีวิตคริสเตียนโดยทั่วไปด้วย

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 15*: จดหมายฝากฉบับแรกถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เป็นจดหมายที่เขียนตอบปัญหาต่างๆซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร ในบทนี้เปาโลอาจกำลังพูดถึงปัญหาในด้านหลักคำสอนที่ร้ายแรงที่สุดเลยก็ว่าได้ บางคนในคริสตจักรสงสัยเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย เปาโลจัดการกับความคิดผิดๆดังกล่าวตลอดทั้งบทที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาวนี้*

1 คร 15:1-2 ขณะที่อัครทูตเปาโลเริ่มต้นบทนี้ ท่านก็ใช้สิบเอ็ดข้อแรกเพื่อปูพื้นบทนำสู่ประเด็นหลัก: การกล่าวป้องกันเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ความเห็นในบทนำของท่านจึงเริ่มต้นด้วยการทบทวนสาระสำคัญของข่าวประเสริฐ **ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่าน**

ทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ 2 และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย วลีที่ว่า “ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึง” แปลได้ว่า ‘ข้าพเจ้ากำลังแจ้งให้พวกท่านทราบ’ หรือ ‘ข้าพเจ้ากำลังเตือนความจำพวกท่าน’ ถึงข่าวประเสริฐ และท่านเตือนความจำพวกเขาอีกว่า (1) ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐนั้นแก่พวกเขา (2) พวกเขาได้ยอมรับข่าวประเสริฐนั้นแล้ว (3) พวกเขาได้ตั้งมั่นอยู่ในข่าวประเสริฐนั้นจนถึงตอนนี้ และ (4) พวกเขาได้รับความรอดโดยทางข่าวประเสริฐนั้น

วลีที่ว่า **ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น** แปลตรงตัวได้ว่า ‘หากท่านกำลังยึดสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้นไว้ให้มั่น’ นี่เป็นประโยคแสดงเงื่อนไขแบบเป็นจริงในปัจจุบัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขายึดหลักคำสอนนั้นไว้มั่นจริงๆ ในตอนนั้น

วลีสุดท้าย **เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์** มีความหมายตรงตัวว่า ‘เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้จุดประสงค์’ คำที่แปลว่า **อย่างไร้ประโยชน์** (*เอะอิเค*) มีความหมายได้ด้วยว่า ‘โดยปราศจากเหตุ’

ประเด็นสำคัญกว่าที่เปาโลต้องการจะบอกก็คือว่า ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาแล้วซึ่งโดยข่าวประเสริฐนั้นพวกเขาได้รับความรอดแล้วเว้นเสียแต่ว่าพวกเขาได้เชื่ออย่างไร้จุดประสงค์ นั่นคือ เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาได้กล่าวรับเชื่อแบบปลอมๆ แต่รูปแบบประโยคแสดงเงื่อนไขแบบเป็นจริงในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า ท่านคิดว่าพวกเขารอดแล้วจริงๆและกำลังยึดมั่นอยู่

1 คร 15:3-4 เปาโลจึงทบทวนสาระสำคัญของข่าวประเสริฐ **เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้นข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน** ท่านกล่าวชัดเจนถึงที่มาของสิ่งที่ท่านประกาศ ท่านได้รับมันมาจากเบื้องบน ดู กาลาเทีย 1:12 สาระสำคัญแบบกลั่นกรองแล้วของข่าวประเสริฐก็คือ **คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ 4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น** ข้อเท็จจริงสามประการประกอบกันเป็นหัวใจของข่าวประเสริฐ: (1) การสิ้นพระชนม์ของพระ

คริสต์, (2) การถูกฝังไว้ของพระองค์, (3) และที่สำคัญที่สุดคือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ สิ่งที่สำคัญมากขึ้นไปอีกก็คือว่า ความจริงเหล่านี้ถูกกล่าวล่วงหน้าไว้แล้วในพระคัมภีร์เดิม การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์มีกล่าวไว้ชัดเจนใน สดุดี 22 และ อิสยาห์ 53 รวมถึงข้ออื่นๆอีก

1 คร 15:5-8 พระองค์ทรงปรากฏแก่เคฟาส แล้วแก่อัครทูตสิบสองคน 6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงหลับไปแล้ว 7 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด 8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด

เพราะว่าประเด็นที่กำลังถูกพูดถึงอยู่คือ การเป็นขึ้นจากตาย เปาโลจึงให้รายชื่อคนที่เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์: *เคฟาส* (คือ ซีโมนเปโตร), อัครทูต*สิบสองคน*, พี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ (ถึงแม้ว่ามีบางคนได้ตายไปแล้ว), ยากอบและอัครทูตทั้งหมด

สุดท้ายเปาโลเองก็ได้เห็นพระองค์ระหว่างทางที่ท่านเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ถึงแม้ว่าท่านพูดถึงอัครทูต**สิบสองคน** แต่เห็นได้ชัดว่าท่านกำลังหมายถึงพวกสาวกที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเยซูรวมๆถึงแม้ว่าเหลือแค่สิบเอ็ดคนหลังจากที่ยูดาสฆ่าตัวตายก็ตาม พยานกว่าห้าร้อยคนที่ว่าน่าจะอยู่ในแคว้นกาลิลีและน่าจะอยู่ในเหตุการณ์ของ มัทธิว 28:16 *ยากอบ*นี้น่าจะเป็นน้องชายของพระเยซูและไม่น่าใช่ยากอบผู้เป็นอัครทูต เพราะคนหลังนี้โดนเฮโรดประหารชีวิตไปแล้ว การที่เปาโลพูดถึง “อัครทูตทั้งหมด” หมายถึงการที่พวกเขาประชุมพร้อมกันบนภูเขาที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ตามที่มีบันทึกไว้ใน กิจการ 1:4-13

การที่ท่านพูดถึงตัวเองว่าเป็นเสมือน **เด็กที่คลอดก่อนกำหนด** แปลมาจากคำว่า (*เอ็คโทรมา*) และหมายถึงการคลอดก่อนกำหนด ท่านน่าจะหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าท่านไม่ได้รับสิทธิพิเศษในการนั่งแทบพระบาทของพระเยซูเหมือนอย่างอัครทูตคนอื่นๆ นอกจากนี้เพราะว่าท่าน

อายุน้อยกว่าพวกเขานิดหน่อย ท่านจึงได้เจอกับพระเยซูบนถนนไปกรุงดามัสกัสในเวลาต่อมา ท่านต้องได้เจอกับพระเยซูในแบบที่ลำบากกว่าเพื่อน

1 คร 15:9-10 **เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยที่สุดในพวกอัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า 10 แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า**

ท่านยังถือว่าตัวเองเป็น "ผู้น้อยที่สุดในพวกอัครทูต" คือ ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูตเพราะท่านได้ "ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า" เราได้เห็นถึงความถ่อมใจของท่านจริงๆ ถึงแม้ว่าท่านอาจเป็นอัครทูตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่การนับถือตัวเองก็ท่านก็ตรงกันข้ามเลย ท่านไม่ได้คิดว่าตัวเองวิเศษวิโสอะไรเพราะอดีตของท่าน

กระนั้นท่านก็กล่าวต่อไปว่า "แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์" เปาโลไม่ยอมปล่อยให้พระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้ท่านอย่างเหลือล้นต้องสูญเปล่าไปกับการไม่รับใช้พระองค์ ท่านจึงกล่าวว่า "แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก" เพราะว่าท่านไม่มีโอกาสนั่งแทบพระบาทของพระเยซูและเพราะท่านได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า เปาโลจึงตั้งใจว่าจะทำงานรับใช้ให้หนักกว่าอัครทูตคนใด และท่านคงทำอย่างนั้นจริงๆ กระนั้นท่านก็ตระหนักดีว่าไม่ใช่ตัวท่านเอง "แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า" ที่ท่านทำอย่างที่ทำได้ก็เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นจริงๆ

1 คร 15:11 ท่านย้อนกลับไปเรื่องเดิมที่กล่าวค้างไว้ **เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น** ประเด็นของท่านก็คือ ทั้งท่านและอัครทูตคนอื่นๆได้ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องเดียวกันและ

พวกเขาที่เมืองโครินธ์ก็ได้เชื่อข่าวประเสริฐนั้นแล้ว รากฐานแห่งความรอดและความเชื่อของพวกเขาคือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

1 คร 15:12 เปาโลจึงประจันหน้ากับปัญหานั้นตรงๆ **แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี** ถึงแม้ว่าเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ได้ถูกประกาศไปแล้วก็ตาม แต่บางคนที่เมืองโครินธ์ก็ยังสงสัยแนวคิดเรื่องการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย

1 คร 15:13-15 **แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่ 14 ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย 15 และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา**

ท่านจึงเสนอข้อสรุปอันน่าเศร้าของความเชื่อผิดๆของพวกเขา “แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี” (1) พระคริสต์ก็ไม่ทรงเป็นขึ้น, (2) การเทศนาของพวกเขาก็เปล่าประโยชน์, (3) ความเชื่อของพี่น้องที่เมืองโครินธ์ก็เปล่าประโยชน์, (4) และพวกเขาก็เป็นพยานเท็จ เรื่องทั้งหมดนี้จะเป็นจริงเพราะว่าพวกเขาได้ “อ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา” ท่านประจันหน้ากับพวกคนขี้สงสัยด้วยข้อสรุปตามหลักเหตุผลของความเชื่อของพวกเขาเอง

1 คร 15:16-18 ท่านนำเสนอข้อสรุปอันน่าเศร้าที่เป็นคำถามและคำตอบต่อไป **เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา 17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน 18 และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย** หากความเชื่อที่ว่าคนตายไม่เป็นขึ้นมาเป็นความจริง ข้อสรุปอันชวนหดหู่ต่อไปนี้ก็จะตามมา (5) พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา (6) ความเชื่อของพวกเขาก็ไร้ประโยชน์ (7) พวกเขาก็ยังอยู่ในความบาปของตนต่อไป (8) ผู้เชื่อเหล่านั้นที่ตายไปแล้ว

ก็ได้พินาศไป ภาพอันแสนสลดรอคอยคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธหลักพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อ ในกรณีนี้ความจริงที่ถูกตั้งคำถามคือ การเป็นขึ้นจากตาย แต่ข้อสรุปอันน่าเศร้าแบบเดียวกันก็จะเกิดกับผู้ที่ปฏิเสธความจริงที่เป็นหลักพื้นฐานส่วนใหญ่

1 คร 15:19 เปาโลจึงมาถึงปลายทางของความไม่เชื่อของพวกเขา **ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง** เช่นเดียวกับพวกที่มีแนวคิดเสรีนิยมในสมัยนี้ที่มีจำนวนอยู่มากมายเหลือเกิน หากความหวังเดียวเท่านั้นของเราคือความหวังในชีวิตนี้ เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง มุมมองของพวกเขาไม่ได้ดีกว่ามุมมองของสัตว์ตัวหนึ่งเลย

1 คร 15:20 แม้กระนั้น ท่านก็เสนอความจริง นี่เป็นภาพที่กลับตาลปัตรเลย มันเหมือนกับการเปลี่ยนจากวันที่มีเมฆหมอกขมุกขมัวเป็นวันที่แสงแดดสดใส **แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น** ความจริงอันเปี่ยมสุขก็คือ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วจริงๆ นี่เป็นรูปสมบูรณ์กาลซึ่งชี้ให้เห็นถึงการกระทำที่เสร็จสิ้นแล้ว มันได้เกิดขึ้นแล้วและเป็นเรื่องจริง เปาโลมักใช้คำว่า*ล่วงหลับ*เพื่อหมายถึงการเสียชีวิต ในการเป็นขึ้นมาของพระองค์พระเยซูได้กลายเป็นผลแรกของคนที่ตายไปแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้แรกของการเป็นขึ้นจากตายที่จะมีขึ้นในอนาคต เหมือนที่เปาโลได้กล่าวไว้ในโคโลสี 1:18 พระองค์ทรงเป็น “บุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย”

1 คร 15:21-22 เปาโลจึงทบทวนเส้นทางของประวัติศาสตร์มนุษย์ในเรื่องของความตายและการเป็นขึ้นจากตายอย่างสั้นๆ **เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉันใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉันนั้น 22 เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น** ความตายได้เข้ามาผ่านทางอาดัม (และเอวา) ดังนั้นถ้าความตายได้เข้ามาผ่านทางมนุษย์ การเป็นขึ้นจากตายก็ต้องเข้ามาผ่านทางมนุษย์ด้วยเช่นกัน เปาโลจึงหมายถึงการ

เสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายในร่างมนุษย์ของพระองค์ การเป็นขึ้นจากตายจึงเข้ามาผ่านทางมนุษย์คืออาดัมคนที่สอง ด้วยเหตุนี้ท่านจึงเสนอหลักตรรกะ คนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด "คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น" ในเวลาอันเหมาะสมมนุษย์ทุกคนจะเป็นขึ้นจากตาย: บางคนเป็นขึ้นสู่การพิพากษาและบางคนก็เป็นขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์

1 คร 15:23-24 ขณะที่เปาโลได้ทบทวนประวัติศาสตร์ของความตายไปแล้ว ตอนนี้ท่านจะสรุปย่อลำดับของการเป็นขึ้นจากตายที่จะมีขึ้นในอนาคตบ้าง **แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา 24 ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอานุภาพหมดแล้ว**

การเป็นขึ้นจากตายก็มีลำดับของมันเช่นกัน พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้แรก จากนั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อรับคริสเตียนขึ้น "คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน" (1 เธสะโลนิกา 4:16) การเสด็จมาของพระคริสต์ในที่นี้ (พารูซิอา) หมายถึงการรับขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย ดู 15:52 "ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด" นี่น่าจะหมายถึงการสิ้นสุดของยุคซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์ทรงมอบอาณาจักรแด่พระบิดาหลังจากการกบฏครั้งสุดท้ายและการสู้รบกับโกกและมาโกก ดู วิวรณ์ 20:7-9 เมื่อถึงเวลานั้นพระเยซูคริสต์ "จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอานุภาพหมดแล้ว" ตอนนั้นซาตานจะถูกโยนทิ้งลงไปในบึงไฟและเป็นอันสิ้นสุด

1 คร 15:25-26 ท่านกล่าวต่อไปว่า **เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อนจนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย** การสู้รบกับโกกและมาโกกคือชัยชนะครั้งสุดท้ายของพระคริสต์เหนือพวกศัตรูของพระองค์ ในเวลานั้นเองศัตรูตัวสุดท้ายคือความตายจะถูกทำลายในที่สุด หลัง

จากนั้นความตายจะไม่มีอีกเลยในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ (คือ อาณาจักรที่อยู่เป็นนิรันดร์) ถึงแม้จะไม่ลงลึกรายละเอียด แต่ท่านได้ให้ภาพรวมคร่าวๆของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอวสานกาลจากมุมมองของการเป็นขึ้นจากตาย

1 คร 15:27 **เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์** เปาโลเขียนต่อไปว่า ในการที่พระคริสต์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์ มีข้อยกเว้นอยู่ข้อหนึ่ง เห็นได้ชัดว่า (เป็นที่ทราบชัดว่า) “ยกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์” แน่นอนที่นี่หมายถึงพระเจ้าพระบิดา

1 คร 15:28 เมื่อถึงตอนนั้น **เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง** ในวันนั้นเมื่อพระเยซูได้ทรงปราบสิ่งสารพัดซึ่งรวมถึงความตาย (ผ่านทางการเป็นขึ้นจากตาย) แล้ว พระองค์เองก็จะทรงยอมอยู่ใต้บังคับพระบิดา เช่นเดียวกับในการที่พระองค์ทรงยอมรับการดูหมิ่นและเสด็จมารับสภาพมนุษย์ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่เชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทมาตลอด วันนั้นจะมาเมื่อพระองค์ในฐานะผู้ชนะจะทรงยอมอยู่ใต้บังคับพระบิดา “เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง” เมื่อเรามีพระองค์เป็นแบบอย่างแล้ว เราก็ควรมีจิตใจแบบเดียวกับพระองค์เช่นกัน

1 คร 15:29 นี่เป็นข้อที่เข้าใจยากที่สุดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ **มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า** พวกมอรมอนจนถึงทุกวันนี้สอนว่าคนที่ยังมีชีวิตอยู่สามารถรับบัพติศมาแทนคนที่พวกเขารักซึ่งเสียชีวิตไปแล้วได้ นี่เป็นคำสอนเท็จและไม่ใช่สิ่งที่เปาโลกำลังสอนอยู่อย่างแน่นอน

เราจะเข้าใจข้อนี้ได้ก็ต้องเข้าใจความหมายของบัพติศมาเสียก่อน ในโรม 6:4-5 เปาโลสอนว่า “เราถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น” ท่านกล่าว

ต่อไปว่า "เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมา *อย่างพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย*"

บัพติศมาของผู้เชื่อแสดงถึงการเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ เมื่อผู้เชื่อถูกจุ่มลงในน้ำ นั่นก็เป็นภาพของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เมื่อเขาถูกยกตัวขึ้นจากน้ำ มันก็เป็นภาพของการเป็นขึ้นจากตาย นอกจากนี้เราควรจำไว้ว่าในคริสตจักรยุคต้น บัพติศมาทุกครั้งจะกระทำต่อหน้าฝูงชนไม่ว่าจะในแม่น้ำ ทะเลสาบ บ่อน้ำ หรือทะเล มันเป็นการแสดงถึงการเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ต่อหน้าคนอื่นจริงๆ การข่มเหงที่จะเกิดขึ้นตามมาทำให้การรับบัพติศมาต่อหน้าฝูงชนเป็นการแถลงการณ์ถึงความเชื่อจริงๆ

ประเด็นของท่านก็คือว่า ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย ทำไมเราที่เป็นผู้เชื่อใหม่ถึงเสี่ยงที่จะโดนข่มเหงหรือถึงขั้นโดนฆ่าตายโดยการรับบัพติศมาต่อหน้าคนอื่นด้วย คำที่แปลว่า **สำหรับ** ในข้อ 29 (*ฮูเพ็ร*) สามารถแปลได้ด้วยว่า 'แทน' หรือ 'เพื่อเห็นแก่' เมื่อคริสเตียนใหม่รับบัพติศมาพวกเขาก็แสดงตัวว่าทำแบบเดียวกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และทำให้ตัวเองตกอยู่ในการเสี่ยงที่จะโดนฆ่าตายจากการข่มเหงที่จะเกิดขึ้นตามมา ความหมายของข้อนี้อาจแปลได้ด้วยว่า 'มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาเขาเสี่ยงที่จะโดนฆ่าตายทำไม ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมาเหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาเพราะเห็นแก่ความตายด้วย' (เราอาจแปลได้อีกว่า 'เพราะเหตุใดคริสเตียนใหม่กำลังเสี่ยงที่จะโดนฆ่าตายและโดนข่มเหงในการรับบัพติศมาด้วยเมื่อพวกเขามาแทนที่วิสุทธิชนเหล่านั้นที่เสียชีวิตไปแล้ว')

1 คร 15:30 คำถามในข้อนี้ต่อเนื่องมาจากข้อที่แล้ว **และเหตุไฉนเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า** คำที่แปลว่า **ภัยอันตราย** (*คินดูเนะอูโอ*) มีความหมายว่า 'อันตราย' เช่นเดียวกับในความหมายด้านบน ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาของคนตาย เปาโลก็ถามว่า ทำไมเราถึงเต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับอันตรายของการโดนข่มเหงอยู่เรื่อยไปด้วย (ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย)

1 คร 15:31 **ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน** คำที่แปลว่า **ยืนยัน** (*เน*) จริงๆแล้ว

เป็นคำที่กินความกว้างซึ่งรวมถึงการให้คำสัตย์ปฏิญาณ ความหมายก็คือว่า 'ข้าพเจ้าขอให้คำสัตย์ต่อความยินดีของท่านทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าก็มีในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ข้าพเจ้าตายทุกวัน' วลีหลังนี้เป็นการที่เปาโลหมายถึงการเผชิญหน้ากับความตายจากการถูกข่มเหงที่เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นประจำทุกวัน บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์กำลังชื่นชมยินดีในพระคริสต์ไปพร้อมๆกับตั้งคำถามต่อความเป็นไปได้ของการเป็นขึ้นจากตาย ประเด็นของท่านก็คือว่า 'ขณะที่พวกเราชื่นชมยินดีในพระคริสต์ ข้าพเจ้าก็เผชิญกับความเป็นไปได้ที่จะโดนฆ่าตายเป็นประจำ ข้าพเจ้าจะทำอย่างนั้นต่อไปทำไมถ้าไม่ใช่เพราะการเป็นขึ้นจากตาย'

1 คร 15:32 ท่านเสนอความคิดต่อไป **ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก `ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย'** ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการที่เปาโลสู้กับสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัสหรือที่อื่นเลย ท่านอาจกำลังเสนอความเป็นไปได้ดังกล่าวเพื่อทำให้สอดคล้องกับบริบทสภาพการณ์ต่างๆที่เมืองเอเฟซัสตามที่ถูกสำแดงให้เห็นในการจลาจลตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 19:29 น่าจะเอื้ออำนวยให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวได้อย่างแน่นอน เปาโลน่าจะกำลังหมายถึงการที่ท่านจะตกเป็นเหยื่อของพวกสิงโตในสนามกีฬาบางแห่ง ประเด็นของเปาโลก็คือว่า ความเชื่อแบบคริสเตียนจะมีประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า "ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก" ทางเลือกก็คือ "ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย" ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย เราก็น่าจะใช้ชีวิตให้สนุกสุดเหวี่ยงไปเลย เพราะไม่มีความหวังแล้ว อันที่จริงแล้วเปาโลอาจกำลังยกคำพูดของคนเหล่านั้นที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องไม่มีการเป็นขึ้นจากตายอยู่ก็ได้

1 คร 15:33 เพื่อตำหนิแนวคิดที่ชั่วร้ายดังกล่าว เปาโลจึงเสนอความจริงในรูปของสุภาษิต **อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสียไป** ความหมายก็คือ 'อย่าถูกหลอกเลย การคบคนชั่วย่อมทำลายอุปนิสัยที่ดี' นี่เป็นความจริงไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด อย่างไรก็ตามบริบทในที่นี้คือการมีสามัคคีธรรมกับคนเหล่านั้นที่ยึดถือมุมมองที่ชั่วร้ายตามที่มีเสนอในข้อก่อนหน้า อิทธิพลของคนเหล่านั้นที่ยึดถือแนวคิดเรื่องไม่มีการเป็นขึ้นจากตายจะส่งผลเสียต่อเราได้ ดู สดุดี 1:1

1 คร 15:34 ท่านจึงดุคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ **จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ก็ให้ท่านมีความละอาย** คำพูดนี้สื่อถึงการหลับใหลในความมืดฝ่ายวิญญาณ ท่านใช้ภาพเปรียบที่คล้ายกันในเอเฟซัส 5:14 ดังนั้นจงตื่นขึ้น ทำสิ่งที่ถูกต้องและอย่าทำบาปเลย บางคนยังไม่ได้รับความรอด ความผิดพลาดของพวกท่านในเรื่องหลักคำสอนเช่นนั้นมีแต่จะทำให้พวกเขาสับสน นอกจากนี้ ความผิดพลาดฝ่ายวิญญาณดังกล่าวก็จะทำให้ความร้อนรนในการนำคนอื่นมาถึงพระคริสต์เย็นชืดได้ เปาโลกล่าวเช่นนี้เพื่อทำให้พวกเขาละอาย เป็นความจริงที่ความผิดพลาดในด้านหลักคำสอนมักจะทำลายความร้อนรนในการประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขาจึงควรละอาย

หลังจากได้เผชิญหน้ากับคนเหล่านั้นที่สงสัยเรื่องการเป็นขึ้นจากตายไปแล้ว เปาโลจึงเปลี่ยนมาอธิบายเรื่องนี้โดยละเอียด

1 คร 15:35 คนในสมัยนี้ก็เหมือนกับคนในสมัยนั้นที่สงสัยเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย **แต่บางคนจะถามว่า "คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปกายเป็นอย่างไร"** มันเกิดขึ้นอย่างไรและร่างกายแบบไหนจะเป็นขึ้นมา

1 คร 15:36-38 ท่านตอบคำถามนี้ด้วยภาพเปรียบเรื่องเมล็ด **ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ 37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น 38 แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบและทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน**

ดูเผินๆเหมือนเปาโลออกความเห็นอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตามความหมายก็คือ ‘นั่นเป็นเรื่องโง่เขลา เมล็ดที่ท่านปลูกไม่งอกขึ้นนอกจากมันตายเสียก่อน’ หากเราถอดความต่อไปก็จะได้ความหมายว่า ‘และสิ่งที่ท่านปลูก ท่านไม่ได้ปลูกต้นของมัน แต่ปลูกเมล็ดเปล่าๆเพื่อที่มันจะออกผลเป็นข้าวสาลีหรือธัญพืชอื่นๆ แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นให้แก่เมล็ดนั้นตามชอบพระทัยของพระองค์ เมล็ดทุกชนิดก็ได้รับรูปร่างต้นตามแบบของมันเอง’ นั่นเป็นแค่การถอด

ความแต่มันก็สะท้อนความหมายได้อย่างถูกต้อง ก่อนที่จะมีชีวิตใหม่ของพืช เมล็ดจะต้องตายเสียก่อนและถูกฝังไว้ ส่วนที่เป็นลำต้นไม่ได้ถูกฝังอยู่ใต้ดิน แต่เมล็ดต่างหากที่ถูกฝังไว้ และแต่ละเมล็ดก็ออกผลเป็นพืชตามชนิดของมันเอง

1 คร 15:39-41 เปาโลกำลังปูพื้นสำหรับอีกหลายความเห็นที่จะตามมา เพื่อเป็นการเตรียมการสำหรับเรื่องดังกล่าว ท่านจึงเอ่ยถึงความหลากหลายที่เหมือนๆกันของธรรมชาติ ประเด็นของท่านก็คือว่า เช่นเดียวกับที่ธรรมชาติมีหลากหลายรูปแบบ ชีวิตจึงมีหลายรูปแบบด้วย: กายเนื้อหนัง, กายวิญญาณ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกายวิญญาณที่ได้รับสง่าราศีและเป็นขึ้นจากตาย

เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์สี่เท้าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง 40 ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง 41 สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แท้ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกันกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ

ประเด็นของท่านก็คือว่า สิ่งมีชีวิตมีหลายชนิดที่แตกต่างกัน มนุษย์เป็นชนิดหนึ่ง สัตว์ก็เป็นอีกชนิด สิ่งที่อยู่บนฟ้าสวรรค์ก็มีหลายชนิดเช่นกัน คำที่แปลว่า **สำหรับสวรรค์** (*เอะพออูรานิออส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'แบบสวรรค์' ความสว่างของสิ่งที่อยู่บนฟ้าสวรรค์ก็แตกต่างจากความสว่างของสิ่งที่อยู่บนโลก (คือ พิภพโลกเอง) นอกจากนี้ดวงต่างๆที่อยู่บนฟ้า (ดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ) ก็มีความสว่างไสวที่แตกต่างกันไปบนท้องฟ้า ประเด็นของเปาโลก็คือ ในสรรพสิ่งมีมากกว่าหนึ่งรูปแบบ

1 คร 15:42 คราวนี้ท่านเสนออุปมาเปรียบเทียบของท่าน **การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน** ธรรมชาติมีหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นพืช สัตว์หรือแม้แต่ดวงต่างๆที่อยู่บนฟ้าฉันใด ร่างกายมนุษย์ก็มีมากกว่าหนึ่งรูปแบบฉันนั้น มีกายเนื้อหนังและมีกายวิญญาณด้วย ดู 15:44 **สิ่งที่หว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จัก**

เปื่อยเน่า กายเนื้อหนังของเราถูกหว่านลงในความเปื่อยเน่าแห่งความตาย เหมือนกับเมล็ดที่ถูกปลูก แต่เช่นเดียวกับเมล็ดทั่วๆไป กายเนื้อหนังของคนของพระเจ้าจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาในรูปกายที่ไม่รู้จักเปื่อยเน่า

1 คร 15:43-44 เปาโลจึงเสนอภาพที่ตรงกันข้ามกันซึ่งก็เชื่อมโยงกันในแบบที่แตกต่างระหว่างกายเนื้อหนังที่ตายกับกายที่ได้รับสง่าราศีซึ่งเป็นขึ้นจากตาย **สิ่งที่หว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่หว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ 44 สิ่งที่หว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาก็จะเป็นกายวิญญาณ กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็มี**

เมื่อคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วเสียชีวิต ร่างกายของเขาก็ถูกฝังลงเหมือนเมล็ดในดิน กระนั้นร่างกายของเขาก็ถูกชุบให้เป็นขึ้นในรูปแบบที่ได้รับสง่าราศีเหมือนพระกายที่ทรงสง่าราศีของพระเยซู

ในความตายพละกำลังของร่างกายทั้งหมดก็ถูกทำให้ถดถอยลงผ่านทางวัยที่เยอะขึ้น โรคภัยไข้เจ็บ หรือความเจ็บปวดทางจิตใจ ร่างกายที่ตายลงจึงถูกปลูกในความอ่อนแอ กระบวนการทำให้เปื่อยเน่าก็จะตามมา อย่างไรก็ตาม สำหรับวิสุทธิชนร่างกายของเขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าและได้รับฤทธิ์เดชนั้น

เมื่อคนหนึ่งที่เป็นของพระเจ้าเสียชีวิต ร่างกายของเขาก็จะถูกฝังในหลุมศพเหมือนศพทั่วไป มันถูกชุบให้เป็นขึ้นในรูปกายวิญญาณ เราไม่มีตัวอย่างของรูปกายเช่นนี้ให้ศึกษาในตอนนี้ สิ่งเหล่านี้ล้วนอยู่ในสวรรค์ แต่กายวิญญาณก็มีอยู่จริง เช่นเดียวกับที่กายเนื้อหนังของเราเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดเจนที่สุดในตอนนี้ กายวิญญาณของเราก็จะปรากฏชัดเมื่อถึงตอนนั้นเช่นกัน

เกรงว่าจะมีคนสับสน เปาโลจึงกล่าวชัดเจนว่า “กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็มี” คำที่แปลว่า **ธรรมดา** (*ซูคิคอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่มีลมหายใจ’ มันหมายถึงกายเนื้อหนังของเรานั่นเอง ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า มีกายที่เป็นเนื้อหนัง ในแบบเดียวกันมีกายวิญญาณด้วย เราไม่เข้าใจมันอย่างถ่องแท้ แต่เปาโลก็กล่าวชัดเจนว่ามันมีอยู่จริง เมื่อเราเข้าใจเช่นนี้ เรื่องการเป็นขึ้น

จากตายก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่เลย นอกจากนี้อุปมาเปรียบเทียบที่ถูกนำเสนอก็บอกชัดเจนว่ากายวิญญาณเกิดขึ้นมาจากกายเนื้อหนัง เหมือนกับชีวิตใหม่ที่เกิดขึ้นมาจากเมล็ด

1 คร 15:45 เปาโลจึงยกคำพูดจากปฐมกาล 2:7 **เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า `ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่'** อย่างไรก็ตาม ท่านเสริมด้วยความจริงที่โดดเด่นมากยิ่งกว่าเดิม **แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญาณผู้ประสาทชีวิต** แน่นอนที่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์ ขณะที่อาดัมคนแรกได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ พระเยซูคริสต์ได้กลายเป็นวิญญาณผู้ประสาทชีวิต คำที่แปลว่า **จิตวิญญาณ** (*ซูคี*) มีความหมายตรงตัวว่าลมหายใจ และหมายรวมถึงชีวิตและจิตวิญญาณนั่นเอง คำที่แปลว่า **ประสาทชีวิต** (*โซออพออิเอะโอ*) มีความหมายว่า 'ทำให้มีชีวิต' หรือ 'ให้ชีวิต' เป็นความจริงที่ชีวิตมีอยู่ในพระคริสต์และชีวิตนั้นก็เป็นความสว่างของมนุษย์ โดยทางพระวิญญาณของพระองค์ พระคริสต์ได้ทรงสร้างวิญญาณใหม่ซึ่งให้ชีวิตนิรันดร์ขึ้นภายในตัวเราตอนที่เราได้รับความรอด

1 คร 15:46-47 เปาโลจึงกลับมาพูดถึงลำดับก่อนหลังของกายธรรมดาและกายวิญญาณ **แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาณ 47 มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์** ประเด็นของท่านก็คือ กายธรรมดา (เนื้อหนัง) จะถูกตามมาด้วยกายวิญญาณ มนุษย์เดิม (คือ มนุษย์ธรรมดา/เนื้อหนัง) ถูกทำขึ้นจากดิน มนุษย์ที่สอง (คือ มนุษย์ฝ่ายวิญญาณที่เป็นขึ้นจากตาย) มาจากสวรรค์

1 คร 15:48-49 ดังนั้น **มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น 49 และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย** ความหมายก็คือ เมื่อคนๆหนึ่งถูกทำขึ้นจากดิน เขาก็เป็นมนุษย์ดิน กายเนื้อหนังเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดในสายตาคนที่คิดแบบมนุษย์ อย่างไรก็ตามเมื่อคนๆหนึ่งถูกสร้างจากสวรรค์ เขาก็จะเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์หรือเรื่องฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น เมื่อเราสวมลักษณะของมนุษย์ดินอย่างไร เราก็จะสวมลักษณะของ

มนุษย์สวรรค์ด้วย คำที่แปลสองครั้งว่า **สวม** (*ฟอเระโอ*) มีความหมายเหมือนกับการสวมใส่เสื้อผ้า ประเด็นก็คือ สิ่งที่ทำจากดินเป็นเนื้อหนังอย่างไร สิ่งที่เป็นของสวรรค์ก็เป็นแบบสวรรค์และเป็นวิญญาณเช่นกัน ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า จะมีบางสิ่งที่เป็นของใหม่ในการเป็นขึ้นจากตาย มันจะเป็นกายวิญญาณที่ได้รับสง่าราศีจากสวรรค์

1 คร 15:50 บางทีท่านอาจตอบคนเหล่านั้นที่วิจารณ์เรื่องการเป็นขึ้นจากตายซึ่งพวกเขาได้โต้แย้งว่าเนื้อหนังและเลือดไม่สามารถรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกได้ ท่านก็เห็นด้วยกับคนเหล่านั้น **แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้** นี่เท่ากับเปาโลกล่าวว่า ‘พวกท่านพูดถูกแล้ว กายเนื้อหนังไม่สามารถไปสวรรค์ได้ และสิ่งที่เปื่อยเน่าก็จะไม่ได้รับสิ่งที่ไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดก’

1 คร 15:51 อย่างไรก็ตาม ท่านกล่าวด้วยถ้อยคำมากมายว่า ยังมีอะไรมากกว่านี้อีก**ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด** ท่านเปรียบการเป็นขึ้นจากตายว่าเป็นเหมือนกับความลึกลับ คือ สิ่งที่เรายังไม่เข้าใจทั้งหมด ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า “เราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน” อีกครั้งที่ท่านใช้คำที่แปลว่า **ล่วงหลับ** (*คออิมาโอ*) เพื่อใช้เรียกแทนการเสียชีวิต ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะเสียชีวิต (บางคนจะถูกรับขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา) “แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด” ผู้เชื่อ*ทุกคน*จะถูก**เปลี่ยนแปลง**ใหม่หมด คำที่แปลเช่นนั้น (*อัลลาซโซ*) มีความหมายว่า ‘ถูกเปลี่ยนสภาพ’ เมื่อเรารวมความหมายตรงนี้กับ 1 เธสะโลนิกา 4:17 ก็เห็นได้ชัดว่าคนที่เคราะห์ดีพอที่จะมีชีวิตอยู่ตอนที่มีการรับขึ้น เขาก็จะถูกเปลี่ยนสภาพขณะที่เขาถูกรับขึ้นไปอย่างแน่นอน ดังนั้นการรับขึ้นจึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกและเกือบจะเป็นสิ่งเดียวกับการเปลี่ยนสภาพร่างกายของเรา

1 คร 15:52 **ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลง**

ใหม่ นอกจากนี้การเปลี่ยนสภาพดังกล่าวจะเกิดขึ้น “ในชั่วขณะเดียวในพริบตาเดียว” นี่สื่อให้เห็นถึงความรวดเร็วของเหตุการณ์ดังกล่าว คำที่น่าสนใจคือ **ชั่วขณะเดียว** (*อะตอมอส*) นี่เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *atom* มันหมายถึงสิ่งที่แบ่งออกเป็นส่วนๆไม่ได้ ซึ่งในกรณีนี้คือเวลา ความหมายก็คือ ในช่วงเวลาแป๊บเดียวจริงๆเราจะถูกเปลี่ยนแปลง “ในพริบตาเดียว” หมายถึงการกระพริบตา การกระทำดังกล่าวใช้เวลาเท่าใด การเปลี่ยนสภาพจากกายเนื้อหนังของเราเป็นกายวิญญาณที่เป็นขึ้นใหม่ก็ใช้เวลาพอๆกัน

เหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้น “เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย” บางคนพยายามโยงสิ่งนี้เข้ากับการพิพากษาของแตรคันที่เจ็ดของวิวรณ์ 11:15 ซึ่งถูกคิดอย่างผิดๆว่าเกิดขึ้นในช่วงกลางของยุคแห่งความทุกขเวทนาใหญ่ยิ่ง ดังนั้น จึงเกิดทรรศนะเรื่องการรับขึ้นตอนกลางยุคแห่งความทุกขเวทนาขึ้นมา อย่างไรก็ตาม ไม่มีความเชื่อมโยงในด้านบริบทระหว่างทั้งสองเหตุการณ์แต่อย่างใด แตรเป็นเครื่องมือที่ใช้ส่งสัญญาณกันเป็นปกติในสมัยนั้น มันจึงถูกใช้เป็นอุปมาเปรียบเทียบอยู่บ่อยๆ จริงๆแล้วเปาโลกำลังหมายถึงการสิ้นสุดของยุค พวกทูตสวรรค์ (ที่อาจใช้แตร) มาประกาศเรื่องการประสูติของพระคริสต์ในลูกา 2 อย่างไร การสิ้นสุดของยุคคริสตจักรก็จะมีสัญญาณบอกโดยการเป่าแตรครั้งสุดท้ายเช่นกัน

เมื่อวันอันเปี่ยมสุขนั้นมาถึง “จะมีเสียงแตร” ตอนที่ท่านเขียนไปถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น เปาโลได้กล่าวว่าการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกซึ่งเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นเพียงนิดเดียว บางส่วนจะถูกประกาศด้วย “แตรของพระเจ้า” (1 เธสะโลนิกา 4:16) ขณะนั้น “คนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” ในเวลาอันเปี่ยมสุขนั้น คนทั้งหลายที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน ในชั่วขณะเดียวในพริบตาเดียวจะถูกเปลี่ยนสภาพเป็นกายวิญญาณที่ได้รับสง่าราศีและไม่รู้จักเปื่อยเน่า วลีสุดท้าย “เราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” มีความหมายตรงตัวว่า ‘เราทั้งหลายจะถูกแปลงสภาพ’

1 คร 15:53 ในวันนั้น **เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย** กายเนื้อหนังของเราที่เปื่อยเน่าได้จะ “สวม” (เหมือนเสื้อผ้าที่

สะอาด) กายวิญญาณที่ได้รับสง่าราศีและไม่รู้จักเปื่อยเน่าที่เหมือนกับพระกายที่ทรงสง่าราศีของพระเยซู นอกจากนี้กายที่เป็นมตะของเรา ที่มีโอกาสตายได้นี้ (ซึ่งเป็นความหมายที่แฝงอยู่ในคำที่แปลว่า **ซึ่งจะตาย** (*ธเนทอส*) จะสวมกายที่เป็นอมตะ คำที่แปลว่า **ซึ่งจะไม่รู้ตาย** (*อาธานาสิอา)* เป็นที่มาของคำว่า *Athanasia* มันหมายถึง ที่ไม่ตาย, ที่เป็นอมตะ หรือที่คงอยู่ตลอดไป

1 คร 15:54 เปาโลเริ่มที่จะกล่าวสรุปเหตุผลโต้แย้งของท่าน **เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จักตาย** ท่านกล่าวย้ำประเด็นเดิมเพื่อเน้นความสำคัญ และบอกว่าพระคัมภีร์จะสำเร็จ **เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า `ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชัย'** ข้อความนี้ยกมาจาก อิสยาห์ 25:8 เป็นความจริงที่ในการเป็นขึ้นจากตาย ความตายจะพ่ายแพ้ มันคือความพ่ายแพ้ที่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับความตายก็ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนถูกกลืนลงไปทั้งหมด นี่เป็นชัยชนะจริงๆ!

1 คร 15:55 ท่านจึงยกคำพูดแบบคร่าวๆมาจากโฮเชยา 13:14 **โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน** สัตว์มีพิษบางชนิดนำความตายมาโดยเหล็กในของมันและเปาโลก็นำมาใช้เป็นอุปมาเปรียบเทียบ เพราะการเป็นขึ้นจากตาย ท่านจึงถามความตายว่า “เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน” ในแบบเดียวกันท่านถามหลุมฝังศพด้วยว่า “ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน” การเป็นขึ้นจากตายได้พิชิตมันแล้ว (คำที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **หลุมศพ** (*ฮาเดส*) ซึ่งมักถูกแปลว่า ‘นรก’ อันหลังนี้คือจุดจบหลังการเสียชีวิตของคนไม่เชื่อ

1 คร 15:56 ขณะที่เปาโลกำลังจะรวบยอดการบรรยายที่ยืดยาวแต่ก็มีฤทธิ์ในการโน้มน้าวนี้เพื่อกล่าวปกป้องเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ท่านก็หมายเหตุว่า **เหล็กในของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ** พิษของความตายมาจากเจ้าอสรพิษบาป อำนาจของบาปในการโอบรัดตัวเราคือเมื่อมีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ ทั้งสองอย่างนี้มีฤทธิ์มากจริงๆ

1 คร 15:57 ท่านกล่าวปิดท้ายว่า **แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา** วิญญาณของท่านลุกขึ้นขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับชัยชนะที่เรามีเหนือความบาปและความตาย ซึ่งเป็นมาโดยพระคุณของพระเยซู

คริสต์เจ้าของเรา ชัยชนะนั้นคือการเป็นขึ้นจากตายซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเปิดทางไปก่อนแล้วและเป็นสิ่งที่รอคอยทุกคนที่วางใจในพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด สำหรับผู้เชื่อส่วนใหญ่ความตายจะถูกทำให้หมดฤทธิ์ไป สำหรับบางคนความตายจะถูกผ่านไปเลยโดยการรับขึ้น

1 คร 15:58 ข้อสรุปที่สำคัญที่สุดก็คือ **เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา** ถึงแม้ว่าท่านใช้คำพูดตรงๆและบางครั้งก็แข็งกร้าวต่อคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็ตาม แต่ความรักของท่านก็ส่องผ่านออกมา พวกเขาเป็น "พี่น้องที่รัก" ของท่าน อัครทูตผู้นี้จึงกำชับให้พวกเขา (1) **ตั้งมั่น** คำที่แปลเช่นนั้น (*เฮ็ดราอิออส*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า 'หนักแน่น' จากนั้นจง (2) **อย่าหวั่นไหว** ซึ่งสื่อความหมายถูกต้องแล้ว ความหมายก็คือจงยืนหยัดอย่างมั่นคง แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมด เปาโลยังกำชับเราให้ "ปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา" ด้วย หน้าที่ของเราไม่ใช่แค่การทำงานของพระเจ้าเท่านั้น แต่ต้องให้บริบูรณ์ในการนั้นด้วย เราได้รับคำบัญชาให้ทำเกินระดับปกติ

นี่คือเหตุผล **ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หามิได้** เหตุผลตามบริบทก็คือการเป็นขึ้นจากตาย เพราะว่าการเป็นขึ้นจากตายเป็นของจริงและจะเกิดขึ้นในไม่ช้า ดังนั้น (1) เราควรขอบพระคุณพระเจ้า (ข้อ 57) (2) เราควรยืนมั่น (3) และเราควรบริบูรณ์ในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงปล่อยให้โลกและพญามารทำงานของมันเต็มที่ ความตายเป็นเพียงแค่ใบผ่านทางไปยังสวรรค์และการเป็นขึ้นจากตาย

ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **การ** (*คอพอส*) มันสื่อถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อยที่มาพร้อมกับความยุ่งยากและปัญหาต่างๆ การรับใช้พระเยซูคริสต์บ่อยครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย จะมีการต่อต้าน ความผิดหวังและอุปสรรคต่างๆ มันคือการทำงานที่คอยดูดพลังจากร่างกายเรา อารมณ์ของเรา และบางครั้งก็วิญญาณของเรา แต่จงสรรเสริญพระเจ้า การทำงานของเราจะไม่สูญเปล่าในองค์

พระผู้เป็นเจ้า มีบำเหน็จให้แก่คนชอบธรรม มีบำเหน็จสำหรับการปรนนิบัติพระคริสต์ และสัก วันหนึ่งในสง่าราศีเราจะชื่นชมยินดี เราไม่เสียแรงเปล่าจริงๆ

*****

ภาพรวมของ 1 โครินธ์ 16: *บทปิดท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้ส่วนใหญ่เป็นความเห็นส่วนตัวของเปาโลที่มีถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เกี่ยวกับแผนการในอนาคตของท่าน คำสั่งสุดท้ายของท่านหลายเรื่องที่มีถึงพวกเขามีกระจายไปทั่วบทนี้*

1 คร 16:1 คริสตจักรต่างๆในแคว้นยูเดีย (เยรูซาเล็มและโดยรอบ) กำลังเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก เปาโลกำลังอยู่ในขั้นตอนของการหนุนใจคริสตจักรต่างๆให้ส่งเงินไปช่วยเหลือพวกเขา ท่านจึงเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า **แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย** คำสั่งของเปาโลถึงคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียอาจหมายถึงจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย อย่างไรก็ตามเปาโลไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้เลยในจดหมายฝากฉบับนั้น ท่านน่าจะหมายถึงการติดต่อสื่อสารกับพวกเขาด้วยวิธีอื่นซึ่งไม่เป็นที่ทราบ ท่านจึงหันมาขอร้องคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านได้เขียนถึงพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนแล้ว บางทีอาจในจดหมายฝากฉบับนั้นที่ท่านเอ่ยถึงใน 5:9 ในที่นี้ท่านเตือนสติให้พวกเขาทำตามที่ได้ตกลงใจไว้ ท่านสั่งคริสตจักรในแคว้นกาลาเทียอย่างไร ท่านก็สั่งให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ทำแบบเดียวกัน

1 คร 16:2 ท่านจึงบอกถึงวิธีที่พวกเขาควรกระทำ **ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา** นี่บ่งบอกชัดเจนถึงวันของสัปดาห์ที่คริสตจักรของคนต่างชาติมาร่วมประชุมกัน มันไม่ใช่วันสะบาโตหรือวันเสาร์อีกต่อไปแล้ว เพราะการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในวันต้นสัปดาห์ คริสตจักรยุคต้นจึงเริ่มประชุมกันในวันนั้น ดู กิจการ 20:7 ด้วย

ท่านจึงสั่งอีกว่า “ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง” บางคนอ้างว่าเปาโลกำลังสั่งให้พวกเขาแต่ละคนกันเงินของตัวเองไว้ต่างหากเพื่อจุดประสงค์นี้ทุกวันอาทิตย์

จนกว่าเปาโลจะไปถึง อย่างไรก็ตามนั่นก็เป็นเรื่องเหลวไหลและไม่สอดคล้องกับบริบท หากเป็นเช่นนั้นจริง ทำไมถึงไม่กันเงินไว้ต่างหากในวันเงินเดือนออกซึ่งน่าจะเป็นวันศุกร์หรือวันอื่นล่ะ ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลสั่งให้กันเงินไว้ต่างหากในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อคริสตจักรมาประชุมกันสนับสนุนทรรศนะเรื่องการถวายทรัพย์ในการประชุมนมัสการของคริสตจักร (คือ ใส่เงินในถาดถวายทรัพย์หรืออุปกรณ์ใดก็ตามที่พวกเขาใช้) นอกจากนี้เปาโลกล่าวชัดเจนว่า ท่านไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับการรับเงินถวายทรัพย์ดังกล่าวเมื่อท่านไปถึง นี่จึงแปลว่าทุกวันอาทิตย์พวกเขาต้องรับเงินถวายทรัพย์พิเศษและเก็บมันไว้ต่างหากจนกว่าจะถึงวันที่เปาโลไปถึง

ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **เก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง** (*เธซาอูริโซ*) มันเป็นคำเดียวกับคำที่ใช้ในฉบับเซปทัวจินต์แทนคำว่า ‘คลัง’ ในมาลาคี 3:10 ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าคริสตจักรท้องถิ่นแห่งพระคัมภีร์ใหม่ได้กลายเป็น ‘คลัง’ สำหรับเงินถวายทรัพย์โดยผู้คนของพระเจ้าเหมือนกับที่พระวิหารเป็นคลังในสมัยของพระราชบัญญัติ

ระดับของการถวายขึ้นอยู่กับ “ตามที่พระเจ้าได้ทรงทำให้ท่านจำเริญ” นี่สื่อถึงการถวายตามสัดส่วน เราควรถวายตามสัดส่วนที่พระเจ้าทรงอวยพรเรา สัดส่วนที่เป็นสากลตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่มคือ ร้อยละสิบ หรือทศางค์ ถึงแม้จะเห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงทศางค์เมื่อท่านพูดถึงเงินถวายทรัพย์สำหรับคริสตจักรต่างๆในแคว้นยูเดียที่ขัดสนก็ตาม แต่หลักการนี้ก็แฝงอยู่ไม่ลึก

1 คร 16:3-4 ขณะนั้นเปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัสตามที่ท่านจะกล่าวถึงในไม่ช้า ท่านตั้งใจว่าจะไปเยือนเมืองโครินธ์และไปรับเงินถวายทรัพย์นี้เพื่อไปส่งมอบที่กรุงเยรูซาเล็มและภูมิภาคที่อยู่ใกล้เคียง ท่านจึงเขียนว่า **เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 4 และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า** ท่านสั่งคริสตจักรนี้ให้แต่งตั้งคนที่ไว้ใจได้ (โดยเขียนจดหมายรับรอง) เพื่อนำเงินถวายทรัพย์นี้ (*ของถวาย*)ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม คำที่แปลว่า **ของถวาย** (*คาริส*) เป็นคำที่หมายถึง ‘พระคุณ’ และในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ความ

ปรารถนาดี' หรือของขวัญ ในสมัยโรมันไม่มีวิธีไหนในการส่งมอบเงินที่ปลอดภัยไปกว่าการส่งมอบด้วยตัวเองอีกแล้ว การที่เปาโลสั่งให้ส่งจดหมายรับรองมาด้วยก็คือเพื่อแสดงความโปร่งใส ผู้นำส่งเงินซึ่งได้รับการแต่งตั้งอย่างเหมาะสมก็จะถูกระบุชื่อในจดหมายรวมถึงจำนวนเงินนำส่งที่แน่นอนด้วย ดังนั้นไม่มีใครตั้งคำถามเกี่ยวกับความสุจริตของพวกเขาได้เลย เปาโลไม่แน่ใจว่าท่านจะได้ไปถึงกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่ แต่ถ้าได้ไป ท่านก็ยินดีให้พวกผู้นำส่งเงินเดินทางไปกับท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ได้ไป พวกเขาก็เดินทางไปกันเองได้

1 คร 16:5-6 ท่านจึงยืนยันเรื่องแผนการเดินทางของท่านกับพวกเขา **เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย** ถึงแม้ว่าตอนนั้นท่านอยู่ที่เมืองเอเฟซัสในแคว้นเอเชียน้อย (ประเทศตุรกีในปัจจุบัน) แต่ท่านก็ตั้งใจว่าจะข้ามไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (ประเทศกรีซทางตอนเหนือ) และจากนั้นก็เดินทางต่อไปยังแหลมกรีกถึงเมืองโครินธ์ **6 และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น** ท่านตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมคริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนีย (คือ เมืองเบเรอา, เมืองฟีลิปปี และเมืองเธสะโลนิกา) และใช้เวลาช่วงฤดูหนาวในเมืองโครินธ์ซึ่งท่านก็ทำจริงๆ ดู กิจการ 20:2-3

1 คร 16:7 ท่านอธิบายแผนการเดินทางของท่านต่อไป **เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย** เปาโลไม่ได้ตั้งใจที่จะนั่งเรือข้ามทะเลอีเจียนไปยังเมืองโครินธ์โดยตรงและแวะเพื่อต่อเรือที่นั่นเฉยๆ แต่ท่านจะไปยังแคว้นมาซิโดเนียก่อนและจากนั้นท่านจะได้ใช้เวลานานๆกับพวกเขาที่เมืองโครินธ์ได้หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาต

1 คร 16:8-9 **แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์** เปาโลตั้งใจว่าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนกว่าจะถึงวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ของพวกยิว เทศกาลเพ็นเทคอสต์อยู่ในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิหรือต้นฤดูร้อนของปี เหตุผลที่ท่านอยู่ต่อน่าจะเป็นเพราะว่า **9 ที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย** พระเยซูจะทรงส่ง

ข่าวไปถึงคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงประทานประตูที่เปิดให้แก่พวกเขาอย่างไร เปาโลก็เจอแบบเดียวกันที่เมืองเอเฟซัส ท่านกำลังมีการรับใช้ที่เกิดผลอย่างน่าทึ่งทั้งๆที่เจอกับผู้ขัดขวางเป็นอันมาก ดังนั้นท่านจึงลังเลที่จะจากไปขณะที่ประตูยังเปิดอยู่

1 คร 16:10-11 ขณะเดียวกันเปาโลก็คาดว่าทิโมธีจะไปเยี่ยมคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก่อนท่านจะไปถึง ท่านจึงกำชับพวกเขาว่า **แล้วถ้าทิโมธีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่** ลูกาออกความเห็นคล้ายๆกันใน กิจการ 19:7 และเปาโลได้เอ่ยถึงความเป็นไปได้ที่ทิโมธีจะไปถึงพวกเขาใน 1 โครินธ์ 4:17 ท่านเกรงว่าทิโมธีจะไม่ได้รับการต้อนรับขับสู้ที่ดีนักและกำชับให้พวกเขาต้อนรับเขาไว้ดีๆ

ตามที่ท่านจะเขียนถึงทิโมธีในภายหลัง ท่านขอให้พวกเขาอย่าประมาทเขา (เพราะการที่เขายังเด็ก) เห็นได้ชัดว่าทิโมธีได้รับคำสั่งจากเปาโลให้กลับไปที่เมืองเอเฟซัสและรายงานให้ท่านทราบ ท่านจึงขอให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ส่งเขาเดินทางต่อไปโดยสันติสุข เปาโลจึงกำลังคอยการมาถึงของเขาก่อนที่ตัวท่านเองจะเดินทางไปจากเมืองเอเฟซัส

1 คร 16:12 ก่อนที่ท่านจะออกความเห็นสุดท้าย เปาโลก็ออกความเห็นเกี่ยวกับอปอลโล **อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้คะยั้นคะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง** คำที่แปลว่า **คะยั้นคะยอ** (*พาราคาเละโอ*) มีความหมายว่า ‘หนุนใจ’, ‘ตักเตือน’ หรือ ‘วิงวอน’ นี่เท่ากับเปาโลกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าหนุนใจเขาให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง’ อย่างไรก็ตามอปอลโลตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ไปหาพวกเขา เปาโลเขียนว่า **แต่ท่านไม่จุใจที่จะไปเดี๋ยวนี้** ความหมายในภาษากรีกออกจะทื่อๆหน่อย ใจความก็คือ ‘การตัดสินใจของท่านก็คือ ท่านจะไม่ไปเด็ดขาด’ เห็นได้ชัดว่าอปอลโลแสนจะสะอิดสะเอียนการแบ่งพรรคแบ่งพวกที่เมืองโครินธ์และไม่อยากเกี่ยวข้องอะไรด้วย ดังนั้นเปาโลจึงเสริมอย่างละมุนละม่อมว่า **เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป**

1 คร 16:13-14 เปาโลจึงเริ่มความเห็นปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ ท่านออกคำสั่งโดยตรงแก่พวกเขาสี่เรื่องเกี่ยวกับท่าทีและอุปนิสัยของพวกเขา **ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง 14 ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก** คำสั่งแรก (1) **จงระมัดระวัง** ซึ่งมีความหมายว่าการระวังภัยฝ่ายวิญญาณ คำที่แปลเช่นนั้น (*เกรกอเระโอ*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ระแวดระวัง' หรือ 'เฝ้าระวัง' จากนั้น (2) ท่านสั่งให้พวกเขา "มั่นคงในความเชื่อ" ถึงแม้ว่าท่านใช้คำศัพท์อีกแบบในเอเฟซัส 6:11-14 เกี่ยวกับการยืนมั่น แต่ความหมายก็เหมือนกัน คำที่แปลว่า **มั่นคง** (*สะเตโค*) มีความหมายอีกว่า 'ยืน', 'ยืนหยัด' หรือ 'พากเพียร' ความหมายก็เหมือนกับสำนวน 'จงสู้ต่อไป' ที่เราคุ้นเคย จากนั้น (3) ท่านกำชับพวกเขาว่า "จงเข้มแข็ง"

ความหมายก็ตรงกับเอเฟซัส 6:10 "สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธิ์เดชอันมหันต์ของพระองค์" จากนั้นท่านก็ปิดท้ายด้วย (4) "ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้นจงกระทำด้วยความรัก" ความหมายตรงตัวก็คือ 'จงให้ความสัมพันธ์ทุกอย่างของท่านอยู่ในความรัก' เปาโลเขียนบทที่ 13 ทั้งบทเพื่อพูดถึงคำสั่งเดียวกันนี้ คำสั่งนี้ก็มุ่งจัดการกับปัญหาของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ คำกำชับสุดท้ายเหล่านี้ล้วนอยู่ในรูปของคำสั่ง และเป็นคำสั่งสำหรับพวกเราทุกวันนี้ด้วย

1 คร 16:15-18 ท่านทิ้งคำสั่งสุดท้ายแก่พวกเขาเกี่ยวกับครอบครัวของสเทฟานัส **พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟานัส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง)** ครอบครัวของสเทฟานัสเป็นหนึ่งในครอบครัวแรกๆที่ต้อนรับพระคริสต์ในการเดินทางรอบแรกของเปาโลไปยังเมืองโครินธ์ ดังที่ได้บอกไว้ใน 1 โครินธ์ 1:16 พวกเขาเป็นคนไม่กี่คนที่เปาโลได้ให้บัพติศมาที่นั่น ซึ่งอาจเป็นเพราะพวกเขาเป็นผู้รับเชื่อคนแรกๆ ท่านบรรยายถึงพวกเขาว่า "ได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง" คำที่แปลว่า **ถวายตัว** (*ทาซโซ*) มีความหมายด้วยว่า (โดยเฉพาะในบริบทนี้) 'ถูกมอบหมาย' ครอบครัวที่น่ารักครอบครัวนี้ได้ถวายตัวในการช่วยเหลือผู้คนของพระเจ้า นี่สื่อถึงคนเหล่านั้นที่ขัดสน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่รับใช้พระเจ้า

เปาโลจึงกำชับพวกเขา **16 ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ใต้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา** จุดโฟกัสของงานรับใช้ของพวกเขาเริ่มชัดเจนมากขึ้น พวกเขาได้ช่วยเหลือและทำงานร่วมกับคนเหล่านั้นที่รับใช้ เปาโลจึงกำชับให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์อยู่ใต้บังคับคนเหล่านั้น

ท่านยังเอ่ยด้วยว่า **17 ที่สเทฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอาคายคัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ** เห็นได้ชัดว่าสามคนนี้เป็นคนนำจดหมายฉบับนั้นที่ถูกเอ่ยถึงใน 7:1 มาให้เปาโล ทั้ง*ฟอร์ทูนาทัส*และ*อาคายคัส*ไม่ถูกเอ่ยถึงในที่อื่นของพระคัมภีร์อีกเลย พวกเขาน่าจะเป็นพี่น้องจากคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ วลีสุดท้ายที่พูดถึงการที่พวกเขามาเติมเต็มส่วนที่เปาโลขาดนั้นออกจะเป็นปริศนา ก่อนหน้านั้นคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไม่เคยส่งเงินช่วยเหลือมิชชันนารีมาให้เปาโลเลย อันที่จริงแล้วมีบางคนที่โครินธ์ด้วยซ้ำที่บ่นเรื่องที่เปาโลได้รับเงินสนับสนุน ดูบทที่ 9 ดูเหมือนว่าการที่พวกเขามานั้นช่วยทำให้เปาโลหายคิดถึงพวกเขา (หลักไวยากรณ์ก็สนับสนุนการตีความนี้ด้วย) ก่อนหน้านั้นท่านก็อยากกระชับความสัมพันธ์กับพวกเขาให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นอยู่แล้ว และท่านอาจดีใจที่พวกเขาได้นำเรื่องของคริสตจักรมาแจ้งให้ท่านทราบ การที่พวกเขามาเติมเต็มส่วนที่ท่านขาดนั้นน่าจะหมายถึงเรื่องความสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องเงิน

ความเห็นของเปาโลต่อไปนี้ยิ่งสนับสนุนการตีความด้านบน **18 เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชุ่มชื่น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น** การมาของพวกเขาช่วยทำให้เปาโลสดชื่นฝ่ายวิญญาณ เปาโลจึงกำชับให้คริสตจักรรับรองพวกเขา

1 คร 16:19-20 เพราะจดหมายฝากฉบับนี้ใกล้จบแล้ว เปาโลจึงฝากความคิดถึงมาจากที่ๆท่านอยู่ **คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสสิลลากับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย** เราเห็นถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชียของโรม (ประเทศ

ตุรกีทางทิศตะวันตกในปัจจุบัน) เราทราบจากวิวรณ์ 2-3 ว่ามีคริสตจักรอื่นๆในแคว้นนี้เช่นกัน คริสตจักรเหล่านี้จึงฝากความคิดถึงมาพร้อมกับจดหมายฝากของเปาโล

ท่านยังเอ่ยถึงคริสตจักรในบ้านของ "อาควิลลาและปริสสิลลา" ด้วย สองคนนี้ก็มีส่วนช่วยในการวางรากฐานสำหรับการตั้งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ต่อมาพวกเขาก็ย้ายมาอยู่ที่เมืองเอเฟซัสและจัดประชุมคริสตจักรในบ้านของตน คริสตจักรยุคต้นมักประชุมตามบ้านและไม่มีตึกที่ถูกมอบถวายเพื่อการประชุมคริสตจักรโดยเฉพาะ นอกจากนี้เปาโลก็ฝากความคิดถึงจากพี่น้องทุกคนที่อยู่ที่นั่นด้วย

20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ เปาโลจึงสั่งให้บรรดาผู้อ่านของท่าน "ทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์" นี่หมายถึงธรรมเนียมของคนที่อยู่ในแถบเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออกที่จูบทักทายที่แก้มของอีกฝ่าย ข้อเท็จจริงที่มันถูกเรียกว่าจุบอันบริสุทธิ์สื่อชัดเจนว่ามันแสดงถึงการมีสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณและไม่ได้มีอะไรเกินเลย สมัยนี้ในโลกของคนตะวันออกคนก็ยังทำแบบนี้อยู่

1 คร 16:21 **คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล** ความสามารถในการเขียนหนังสือของเปาโลเริ่มถดถอยลงในช่วงปีหลังๆเพราะโรคที่เกิดกับดวงตาของท่าน ด้วยความจำเป็นท่านจึงบอกให้คนเขียนจดหมายฝากตามคำบอกของท่าน (คือเลขานุการ) เพื่อยืนยันว่าเป็นจดหมายฝากของท่านจริงๆและใส่ความเป็นตัวเองเข้าไปด้วย ท่านจึงใส่ความเห็นทิ้งท้ายลงไปพร้อมกับ 'ลายเซ็น' ด้วยลายมือของท่าน คือตรงนี้นั่นเอง

1 คร 16:22 ขณะที่จดหมายฝากฉบับนี้จะจบแล้ว เปาโลจึงทิ้งท้ายคำเตือนไว้ **ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา** คำที่แปลว่า **รัก** ในกรณีนี้คือ *ฟิเละโอ* มันไม่ได้สื่อถึงความรักในระดับที่สูงสุด (*อากาเป*) แต่สื่อถึง 'ความชอบพอเป็นการส่วนตัว' หรือ 'มิตรภาพ' ท่านจึงเตือนคนเหล่านั้นที่ไม่ใกล้ชิดกับพระเยซูคริสต์คนแบบนั้นต้องถูกแช่งสาป คำว่า **ถูกสาปแช่ง** คือ *อานาเธะมา* คำว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จ**

มา คือ *มารานาธา* ดูเหมือนว่านี่เป็นคำที่คอยเตือนใจคริสตจักรยุคต้นให้เฝ้าระวัง คือ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา!

1 คร 16:23 เช่นเดียวกับในจดหมายฝากฉบับอื่นๆของท่าน เปาโลปิดท้ายด้วยการทูลขอพระคุณของพระเจ้าแก่ผู้อ่านของท่าน **ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด** ท่านหมายถึงพระคุณที่ทรงประทานให้อย่างต่อเนื่องแก่คนของพระเจ้าอย่างเปล่าๆ พระคุณนี้ไม่ควรถูกเห็นว่าไม่มีค่าหรือถูกมองข้าม

1 คร 16:24 เปาโลจึงปิดท้ายด้วยหมายเหตุส่วนตัว **ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปีและส่งโดยสเทฟานัส ฟอร์ทูนาทัส อาคายคัสและทิโมธี]** และจดหมายฝากฉบับแรก (ที่ได้รับการดลใจ) ถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์จึงจบลงด้วยประการฉะนี้